

Ztichlá hladina

PROLOG

Ztráty jsou nevyhnutelné, my však můžeme ovlivnit moment, kdy s někým můžeme být... mít s ním ještě jeden den navíc, namísto těch, kdy jsme jej odmítli. Kdy jsme zaváhali a hledali úkryt ...hmm, to oba moc dobře známe, že ano, má lásko? Tak moc tě miluji! Četla jsem ten tvůj rukopis ...jsi hrozný prase, co neumí psát gramaticky správně. Ale spolu to zvládneme, jako vždy a jako tohle ...moc tě miluji! Víš, asi bych ti měla říct nebo spíše přechíst jeden příběh, který se osobně týká i mne. S tím, kdo jej napsal, se osobně znám. Vlastně je to párek umělců, oba jsou k sežrání a nesmírně milí. Ten příběh nazvali Ztichlá Hladina...

Dotek vln

Vždy budeme znát jen omezené množství informací. Víme jen to, co nám okolí poukáže, co nám dovolí vědět. Známe kroky, dle kterých soudíme. Soudíme dle toho, co prožíváme. Máme svůj přístup díky našim chybám. Chyby děláme z nedostatku informací. Informace máme, protože se nám v životě objevují lidé. Lidé, lidé mohou být přítěží, štěstím, darem. Můžou být i prokletím. Všichni nás ale někam posouvají. Třeba za bezvětrna, třeba za vánku. Za ztichlé hladiny, ale i za doteku vln...

Je slunečný, teplý letní večer. Vlaje lehký vánek, míjíc se mnou a se zpožděním cedulí ‚Vítejte v Hann‘. Zbytek prázdnin se nedá strávit lépe než s pískem mezi prsty ve slunném domku na pláži. S přáteli a starými známými, mezi paprsky mládí.

Píše se rok osmdesát devět a já se vracím po třech letech do města, které mi vlastně vzalo rodinu, dětství. Ironie života se nepíše při náhodných setkáních. V okamžicích, kdy nevíte kudy kam. Ale v momentě, kdy se má něco zásadního změnit. Žil jsem zde, abych lépe žil, ale osud raději bral.

Město zná můj příběh. Ulice hostí mou maličkost zhruba od sedmi let. S mamkou jsme se sem po tátových záletech odstěhovali. S ním jsem se pak už nikdy neviděl. Ačkoliv kdoví, koho mi přival vln budoucích přivede do cesty. Osobně jej nevyhledávám. Nikdy jsem pro něj nic neznamenal. Kdyby ano, ozval by se již dříve. Mamka jej však stále milovala. Stejně tak věděla, že nevěra se neodpouští. Snažila se někoho najít, ale čas jen prohluboval jizvu. Nikdo se nevyrovnal její představě. Spíše bych s odstupem času řekl, že začala ztrácet důvěru v druhé a více se stáhla do ústraní. Nezískávala si přátele, svátky ji nutily k úsměvu jen kvůli mně. Kvůli mně a Richardovi. Pro nás dva dělala první, poslední. Byl to můj kamarád ze školy a budoucí bratr. Žil v sousedním městě a sem dojížděl. Škola tu byla jediná na míle daleko. Byli jsme to jediné, co měla, ale nad ostatními hůl zlomila velmi rychle. Dokonce i nad jeho rodinou. Snažili si k ní najít cestu, ale marně. Vzdali to, jako mnoho dalších. Stejně tak po letech, to už vzdala i ona sama se sebou. Vlastně i se mnou, s námi. Přišel obdobný letní večer a s jeho pomocí skočila z Blackheartova útesu. A tak jsem ve třinácti skončil v

dětském domově Sunny Hope. Jehož stěny mě naštěstí nehostily dlouho, do péče si mě vzala Richardova rodina. Upřímně, nebyl jsem výhrou, oni mě však znali a cestu jsme si vytvořili. Občas to chce tu pověstnou facku. Facku a podporu okolí. Richard byl jedináček a jeho rodina byla nesmírně hodná. Poskytla mi vše. Nedokáží říct, jak jsem jí vděčný. Bez ní bych možná někde vykrádal samošku, nebo bych možná podnikal i něco horšího. Možná bych studoval a tvrdě pracoval. Kdo ví? Jistě je, že tehdy jsem nepřišel jen o mamku, ale i o naději, že by mě otec mohl mít rád. Ovšem poznal jsem lásku okolí. Co znamená slovo domov. Ale zároveň to byl i okamžik, kdy jsem tu hůl zlomil i já. Jenže život jednak bere, ale stejně tak dává. A tak můj život dostal nový směr. Z tragického dětství, jak s radostí říkala psycholožka, nakonec zbyl happyend. K pousmání, člověk stárne, až mu je dvacet. Začne chápat kroky, které ho vedly až sem. Začne mít pohled, který dříve nepřicházel. Je to však pohled mládí. Třeba ještě přijde další, nebo se setkám i s otcem. Přeci jen mládí je plné sobectví, bez nadhledu. To také říkává, celkově používá spoustu zajímavých vět, které přirostou k srdci.

A tak jsem přijal příjmení Keifer. Chosee Keifer. Z tátovi strany jsme prý přišli z Cancún. Z vyprávění vím, že utekl z rodného místa do Ameriky a tady jako číšník sbalil mamku, stejně tak mnoho dalších žen. Jsem trošičku snědší, ale kdo by nebyl, když jej hostí slunečné pobřeží. Snědší a pohledný, pokud si smím fandit.

Mám sraz s Richardem u prázdninového domu. Nabral jsem mírné zpoždění. Prostě se chcete stavit na místní vyhlídku Rea. Po státech nenaleznete krásnějšího místa. Zleva vás hostí úpatí lesů a zprava se rozléhá pobřeží. V dáli za horizontem vnímáte kopce a další život lidí znavených, ale možná i šťastných. A tak se nakonec z mžiku vyklubala půl hodina. Clerr, Richardova přítelkyně, bruneta vlnatých tvarů s laskavým srdcem a hlavně starostlivým! Ještě mi určitě dává pár minut, ačkoliv je během vteřiny schopná svolat federální úřad. Ale s pískotem brzd mé Manty již jistě tuší, že jsem dojel v pořádku. Se zavřením dveří mě ale dříve než slova přátel zaujal pohled na dívku v průsvitných šatech. Kaštanové vlasy jí tančily ladně ve vánku, který přinášel teplý vzduch. Pohledem mě hostila možná půl minuty, než Richard vylezl ze dveří. Než

promluvil. Je to typ vůdčí osobnosti, žije dle vlastních zákonů. Občas ho to dovedlo k pár ranám a mě následovaly. Bránili jsme se navzájem. Ačkoli já jsem díky Jenny, mé bývalé přítelkyni, začal vnímat cestu bez násilí. Hinduismus mě drží dodnes, ale opravdu nehodlám kráčet cestou ničeho. Lásky přijdou a odejdou. Stejně tak zážitky, které mě ještě potkají. Rozešli jsme se v dobrém. Pár slov bych stejně rád vzal zpět. Dnes nejspíše cestuje někde po Indii. Nám přízemním zbývá studovat a pracovat. Následně za ním vyšla i Clerr. Pohlédla na Richarda, který se opíral o futra dveří. V obličeji mu narůstal úsměv a jeho ruka ukázala Clerr mě, zahleděného do dívky opodál. Mlčenlivě hleděla na hladinu, která byla klidná, tichá. Vánek ignorujíc, ten ji jen ladně hladil, její vlasy. Stála klidně a nehybně. A stejně tak i já, než následovala slova rozptýlení směřujíc od Richarda. Ten náhle zvolal „Líbí se ti?“. Netušíc zdali jej vnímala, či vnímala vůbec něco, jsem jej jen pohledem okřikl. Po chvílce jsem však dodal „Kdo to je? Ona je tak...“. V tom mě ale Clerr překřikla „PRAŠTĚNÁ, vím!“. Zněla jistě a důrazně jako by ji znala, a o to více jsem se jí věnoval. A s nechápavým pohledem jsem po chvílce zjistil, že

tenhle úpadek slunce není první, který ji hostí touto hodinou.

„Jmenuje se Chriss, ovšem, pokud chceš zjistit více, zeptej se srdce jejího.... bydlí o dva domky dále, ale večer co večer stojí na shodném místě...“

Pousmál jsem se, hlavou mi proběhla nejedna myšlenka a čím dál více ji hostila dívka v šatech průsvitných. Byla tajemná, nic neříkajíc. Přesně můj typ. Kdyby ji neviděli, asi bych si říkal, zdali jsem nezahlédl svého strážného anděla. Tak moc byla krásná, ladná. Byla jako obrázek, modelka z časopisů.

Clerr nás hostila ve svém rodném domě. Během studia veteriny její táta Ray Dante přijal pracovní nabídku v Jinrey a dům měl jít do dražby. Naštěstí Clerr rodiče přesvědčila, aby dům neprodávali, že v něm může přelétavě žít a bude mít zde své zázemí. Samozřejmě své holčičce nemohli říct ne, šlo jim hlavně o bezpečí jejich dítěte. Navíc po dokončení studia měla v Hann příslibenou práci. Dle Richardových slov „Kdo má jednadvacetiletou

přítelkyni s vlastním domkem na pláži?!“

Chvilinku jsem se procházel po pláži, než jsem odnesl kufr do pokoje. A najednou bylo dvanáct hodin. Richard postavil na stůl pivo, Clerr se houpala v křesle. Byli znavení, za to já měl energie na rozdávání. Jejich klid byl však nakažlivý a po chvilce sezení padla únava i na mne. A tak jsem následujícího rána spal o to déle. Hodiny mířily k půl dvanácté a kdosi začal brát za kliku. S rozespalýma očima jsem jen zahlídl siluetu a slovy se ptal, co je v lednici k pohoštění hladového. Byla to Clerr...

„Dobré ráno, spáči. Richard sjel pro bagety a já jsem si už říkala, zdali je neuklidím.“

S úsměvem na tváři nestihla pomalu doříct poslední slova a hned se za ní ozval Richard.

„Dobré ráno šípková Růženko, koukám, že mi do postele taháš přítelkyni. Mám si to brát osobně?“

Vtom ho Clerr dloubla ramenem. Koukla na něj a řekla.

„Jestli je tak mizernej v posteli jako ty, tak se mám

na co těšit.“

V tom jsem se pousmál a dodal.

„Takže polibku na probuzení se nedočkám?“

Clerr už jen s úsměvem poslala vzduchem polibek a následovala ji bageta.

Přesně tohle byla ta ladnost našeho vztahu. Jeden se postavil za druhého. Žertovali jsme o všem. Tři mladá, hladová srdce. Jen to mé na osamělé cestě. Ačkoli to by se dalo říct i o Jenny. V podobných momentech si na ni vzpomenu. Trochu jsem Richardovi záviděl. Dokázal to, co já ne – udržet si duši blízkou. Já jsem ji nehezky odehnal. Namísto slov podpory jsem ji shodil. Dnes po roce mi dochází, že lásku, kterou dáme, dáváme, protože ji potřebuje duše a ne tělo. Dochází mi, že jsem ji měl podpořit a zlehka pozastavit. Nejspíše by odjela, ale s vědomím, že obě srdce poutá jedna vlna. Čas nikdy nepomůže, za to okolí a jeho náruč ano. Platí to v lásce, v bolesti a ztrátách. Vše je o nalezení smíru, zacelení ran a nalezení nových cílů. Čas nás jen donutí pozastavit se, a pokud to uděláme, stojíme na místě. Pokud i vám na někom záleží, neohlížejte se!

Nechte je kráčet, ale s menším vnucením našich střípků. Nebojte se vyslovit slova „miluji tě!“. Láska musí bolet, proniká srdcem. Proniká myslí hladovou a duší prázdnou. Jenny byla první, na kterou nikdy nezapomenu, ale už bych se měl hnout dále. A po včerejším příjezdu, pohledu jako na průsvitnou vílu, mi tohle všechno nějakým záhadným způsobem splynulo v jedno. A ta záhada nese jméno Chriss. A pokud je zde delší dobu, možná ji bude znát i Katty Grimes. Ji jsem neviděl ještě déle. Naposledy v šestnácti na posledním sezení. Paní Grimes, Katty Grimes, nejlepší psycholožka a hlavně osoba, která zná snad každý osud v Hann. Byla člověkem, který mi osobně hodně moc pomohl.

A tak ze slov pozdravných byla najednou i slova výzvědná. Měl jsem o to větší motiv s ní mluvit. Určitě bude koukat na maturanta. Celé to bude dosti vtipné. Stále mě na něco připravovala, snažila se mi pomoci a najednou všechno úsilí nese ovoce. Dle jejích slov, máme osud ve svých rukách. Mluví stále o křižovatkách hranic, o volbách ve vahách. Úsměvné, dle slov Jenny máme každý cestu určenou. De facto obě mluví o tom samém. Obojí se shoduje a zároveň rozchází. To je ovšem

drobnostmi ve výkladu. Existují zkrátka bok po boku. Pokud něco chci, tak je šance to získat. Pokud jsem to měl získat, tak to získám.

Se stejným vtipem, uvažováním, jsem se i nasnídal. Richard bral pomalu klíčky, chtěl se projet po městě a mně to přišlo jako výborný nápad. A ještě lepší přišel z úst Clerr. Pozdní oběd u Bobbyho v nákupním centru. Nejprve jsem ale musel pozdravit pana Forda. Majitele krámků se starožitnostmi, mého druhého otce. Krámek byl mým útočištěm, a to hlavně v době, kdy jsem byl naštván na vše. Richardové rodině vděčím, a to opravdu moc, ale pan Ford mě spoustě věcem naučil. Vložil do mě důvěru. Nechal mě občas v krámku pár hodin samotného. Občas mě po škole bral na projížďku mantou, kterou mi v osmnácti daroval. Naučil mě, jak ji opravit a nejen ji. Rodiče moc nadšení nebyli, a vlastně jsem dodnes nepochopil, proč ustoupili a svolili, abych si ji nechal. Dar to byl opravdu velkorysý, ale i přesto jsem byl jen kluk. Kluk, kterého jednu dobu živila více ulice než názor lidí, kteří jej milovali. A ani Richard v té době nevyšel bez šrámu. Ten mi neváhal vrazit pár facek, za které jsem mu byl nakonec i vděčný.

Po chvilce zazněl zvuk motoru, Richard si vzal fotoaparát. Rád si fotil koncepty pro své kresby. Studoval výtvarnou školu, kde si jej pochvalovali. Dopracoval to až k Theater of Fear. Heavy metalové kapele, která jeho návrhy použila na svých albech. A další mělo přijít brzy.

Krátce na to kola zabrala a město opět hostilo mou maličkost. Opět psalo příběh Chosseho Martíneze Keifera. Kluka, který zde více získal, než ztratil. Který byl hrdý a chtěl vyjádřit vděk těm, kteří jej podporovali.

Vánek

Sny jsou podobné lásce. Láska je podobná vánku. Vánek je podobný snům. Ve snech se odráží realita, kterou žijeme. V lásce se odráží realita, kterou si vysníme, a to vše přivane vánek. Pokud dobře kotvíme, nepohne s ničím. Sen je vánek lásky a láska vánkem snu. Láska ve vánku je povznášena ideí, idea, idea je povznesená vánkem snu.

Láska k bližním vedla pana Forda ke mně. Snil o rodině, ale život mu přivál neshody, rozvod. Zůstal mu kal v srdci a krátek se starožitnostmi. Jednoho dne přivál ale i kluka, který to neměl v životě lehké a potřeboval otěže, pohled a zjištění, že je život jen hra, která musí pokračovat. Potřeboval zjistit, že pokud se u karet fixluje, tak musí mít rychlé ruce a nebo nabitý kvér se štěstím po boku. Byla tu však také třetí možnost, a to cesta srdce čistého. Tu cestu vám ale musí někdo zvolit, sami ji najdete stěží. Je schována, rozdává rány a donutí vás za ně poděkovat. Donutí vás litovat každého dne, kdy pomůžete druhému. Ptáte se proč? Protože vždy budete vědět, že jste mu mohli pomoci více, že ta ruka, co jej zvedla, když padl, ho mohla i obejmout.

Když jej však obejmeme, už ztrácí čistotu v srdci a stává se z něj jen pouhé srdce. Zaplete se mezi světy, mezi hranicemi křižovatek. Těmto lidem už nepatří titul strážný anděl, ale jen spasitel. Strážných andělů je pomálu, spasitelů více. Ono nést na bedrech zátěž druhých škodí rozumu. A ti, jenž to unesou, trpí nejen za ně. Trpí a hynou uvnitř. Vědí, že všechno zlo, že vše se dá vytáhnout a nést uvnitř jedné duše. Najít takového člověka je štěstím, ale i prokletím. Spousta lidí nehledí na kroky své, druzí se snaží být slušní v obrázku dne. Nedbají polibků života, chtějí lesk. Jdou cestou, která jim zaručí alespoň málo v životě. Cestou, která jim je prospěšná bez námahy. Vždy je snazší brát než dávat. Přesto se však najde i v Hann jeden a je jím právě pan Ford. Charlie Ford.

Nechal jsem Richarda se zastavit u krámků s tím, že jsem mu pouze sdělil, že je později doběhnu. S pohledem do výlohy mi tato slova opět splynula v jedno. Bylo to po druhé během dne, jako v životě, a přišlo to právě v Hann! Když jsem stál před výlohou, bylo mi opět čtrnáct. Jako bych se vrátil v čase. Stál jsem sám za pokladnou a pan Ford mě naučil plavat v moři života. Nikdy mě neobjal, ale podal mi ruku. Ukázal mi, kudy mám kráčet, ale nedal mi klacek na

bubáka. Musel jsem se postarat sám, přesto mi však pořád kryl záda. Viděl ve mně naději, kterou jemně postrkoval. Nechal mě chybovat i spadnout na zem, ale vždy mi pomohl vstát. Byla to užitečná lekce, která mě dostala tam, kde jsem nyní. A v ten moment jsem zahlédl chlapce okolo čtrnácti let. Zamrazilo mě, neb se minulost opakovala. Stál jsem před tím známým krámkem a sbíral odvalu vstoupit dovnitř. Rachot ulice mě však velmi rychle vytrhl ze vzpomínek, a taktéž mě donutil přestat civět, až jsem nakonec vešel. Přivítal mě známý zvuk zvonku jako odér, až jsem se musel té nostalgii usmát.

Pozdravil jsem chlapce za pokladnou a zeptal se ho, jak dlouho je pan Ford pryč, nebo zda je u sebe v zadní kanceláři? Když v tom se zvonek opět oddal oznámení, dneska má napilno. Otočil jsem se a spatřil známou postavu postaršího gentlemana, kterému čas na kráse neubral. Pan Ford byl, jako vždy, galantně oděný. Na pozdrav smekl klobouk a v druhé ruce držel vycházkovou hůl tak pevně jako svůj životní postoj. Klamal

tělem i duší, sic se tvářil jako morous, ale uvnitř se smál jako dítě. Byl to strážný anděl města Hann.

„Pan Ford stojí přímo za tebou, Chosse, a také tě rád vidí!“

Utichnul, aby opět udeřil v jasný zvuk. Aby dovedl mého přítele, který mi s podáním ruky představil Billyho. Kluka z ulice s osudem pohnutým. On na rozdíl ode mě nikdy své rodiče nepoznal. Pan Ford měl dvě možnosti, když k němu před dveřmi zavítal. Vybíral popelnici, byl znaven. Hlad i strach mu koukal z očí. Ovšem strach byl slabší a nakonec vlezl do krámku. Mohl jej odvést do dětského domova a určit mu osud nejasný. Ale on mu raději dává stejnou školu jako tenkrát mně. Uteklo pár let a nějaké drobné od jeho příchodu. Když vyzvídal, slova zahýbala. Jen své jméno prozradil. Také že je sirotkem a rodiče nezná. Se šerifem Ronnym Trainem má nepsanou úmluvu. Lidi si mají vycházet vstříc. Train jej zde nevidí a pan Ford mu občas opraví, co potřebuje. Sekačku, auto. Místní mlčí, pomáhají. Z Billyho se stalo něco jako maskot. Chvilí vypomáhá panu Fordovi, který mu

poskytl střechu nad hlavou, jídlo, ale i práci a to i v okolí. Jindy pak pomáhá zejména Tessi Ray v bistro. Děvčata, z větší části, si ráda vyrazí a Billy je rád mezi lidmi. Když přijde cizinec, Billyho schovají. Ačkoliv on sám se prý nenápadně vytratí. Nikdo však z nich nedokázal zjistit, co jeho srdce utlačuje. Slovy jsem jej navedl ke Kattye Grimes, to však během dvou slov smetl. Nikdo neví kde se vzal, Billy tu zkrátka není. Je jako duch, dítě, které je příznakem města. Byl miláčkem, místní mu chtěli připravit i oslavu narozenin, ale ani to s ním nehnulo. Vánoce, svátky další. Jen zmínka a není o něm týden slyšet. Zmizí, a stejně tak se objeví. Kdo ví, kde mu je konec.

Když slova dozněla k Billymu, zazněla ve vzpomínkách, ve výzvědech. Zmařili jsme asi hodinu času zemského. Ptal se na Jenny, zdali jsem si našel někoho jiného.

Chceme lásku nevinnou, na kterou se s odstupem času podíváme a řekneme si, že nám byla souzená. Chceme, aby nás hrála, ale stejně tak, abychom hráli my ji. Snem o ni přicházíme, jako závanem vánku. Láska je snem a sen vánkem. Vánek mi představila

Chriss a na ní slova vázala děj. Ptal jsem se, byl jsem více než zvědavý. Zajímala mne, líbila se mi. Ovšem pan Ford věděl zhruba to samé, co Clerr. Lidi jej nudili, ale rád jim pomáhal. Já byl jeden z mála, který jeho ústa nutil k větám. K úsměvu ho ale nutil i Billy, oba byli tišší typy. Jeho přítomnost mě potěšila, věděl jsem, že nebyl sám. Věděl jsem, že mu má kdo pomoci. Za dva týdny, bude slavit osmašedesát. Už jednou mi řekl, že jeho životní úspěch jsem já. Já tu ale nedokáži být, když zdraví padne. Když se něco přihodí. Víím, že jej každý den navštíví pár místních, ale představa, že se mu zamotá hlava nebo něco podobného. Že upadne... tak to mě straší ve zlých snech, tedy, když si na něj vzpomenu. V probdělých nocích nad knihou, kterou mi věnoval. Občas by to chtělo nějaký prostředek na komunikaci. Telefon se nedá strčit do kapsy, drát bych také rychle urval. Pravdou je, že mu volám párkrát ročně. Raději trýzním mysl, studuji. Opět bych citoval Kattye. Myslíme jen na sebe a na to, co aktuálně prožíváme. Ta ženská má ve spoustě věcech pravdu, snad i proto mě přitahovala Jenny. Povahou si jsou velmi blízké. A tak jsem nakonec i se slovem slibu odešel.

„Jistě se ještě stavím, zkusím promluvit s Billym.“

Chtěl, abych jej svezl mantou. Spíše ji chtěl pan Ford vidět, jak se dle jeho slov „holka má“. Nakonec jsem odešel a vzpomněl si na slíbený oběd. Clerr s Richardem jistě budou hladoví a já, jelikož přijdu pozdě, budu platit.

Bistro bylo o dvě ulice dál a přede mnou staré, známé, občas i neznámé tváře. Jedna mě svou siluetou upoutala, stála u nákupního centra a objímala dívku s černými vlasy, líbala ji. V dálce mi silueta připomínala Richarda, ale ten by přeci nelíbal jinou dívku. S Clerr mu vše klapalo více než na výbornou. Zvědavost mě k nim táhla, ale v objetí zmizeli za dveřmi. Pevně jsem si vsugerovával, že to nemohl být on a tak jsem se vydal opět cestou k bistru. Nedošel jsem však poslední. Clerr došla v objetí s Richardem o pár minut později. Jako by čekali, že se zpozdím, zamluvím.

„Tak tady ho máme, už jsem se tě chtěl vydat hledat.“

„A koho jsi našel?“

„Krom Clerr mezi oblečením ...jen Kattye, nebo Kristin? Jak se jmenovala ta tvá psycholožka?“

„Kattye... ...určitě se vyptávala, že?“

„A ani nevíš jak, máš se u ní zastavit.“

„Kluci ...jelikož Chosse přišel první, tak nás jistě zve ...jistě jsi již objednal, protože víš, že máme hlad!“

„Vtipné, ale čekal jsem to!“

Pousmál jsem se. Neodmítl bych nápad děvčete. A co více, nápad přítelkyně kamaráda a bratra. Jen slova k Richardovi byla kousavá. Až mi to celé začínalo připadat hloupé. Jedna blbá silueta a já se chovám jako hlupák.

Za hodinku vyfotil půlku města, z Clerr udělal modelku. Smáli se a možná to i trochu přeháněli. Jejich vztah byl pevný jako skála. Silueta byla jen mamem očí. Mamem, ale i realitou. Když k večeru vyvolal fotky, zahlédl jsem děvče krásného úsměvu s černými vlasy na fotce. Ten den, jako obvykle, vyfotil každého jemu sympatického. Děvče ale vedlo mou mysl k pochybám. Neptal jsem se, náhody vedou kroky lidí všedních. Náhody, ale ne havran.

Kdybych nevěděl, že mě hledal, že Clerr byla možná půl hodinky sama. Kdybych nezahlédl dva milence, měl bych rozhodně klidné spaní. Takto stále bylo cosi, co mě zrazovalo. Nechápal jsem ale co, bylo to nelogické. Jako bych mu nevěřil a on sám pocítil napětí. Určitě jej pocítil, když se v jeden moment zeptal, zdali je vše v pořádku.

Den se přehoupl k deváté hodině, Clerr pozvala pár známých. Kamarádů z koleje. Richard zažehl gril a já jsem pod barákem natáhl síť. Opět nastala doba, kdy jsem mohl ukázat, jak netrefím míč. Richard se rozmluvil o fontánce, kterou odpoledne fotil v nákupním centru. Fascinovala jej socha. Měl asi tučet fotek, detailů. Postava, která držela džbán s vytékající vodou, vypadala jako spravedlnost. Měla zavázané oči a stála zpříma. Druhá ruka ukazovala kamsi do výšin. Svým kouzlem upoutala i mě. Clerr básnila o šatech, v tom ji ale zarazil Ronnie.

„Na světě nenajdu šaty, které by se ti nelíbily. Šaty, které támhle Richi z tebe neserve.“

Ronnie, školní kašpar. Lidi jej brali, vždy měl úsměv na tváři a za sebou jednu náhodu za druhou. Dále slova doplnila Xenia, spíše se ušklíbla se slovy

„Až budeš děvče, tak to pochopíš.“. Vše ale dovršila Chloe.

„Tak Ronniho přeoperujeme, jsme zvěrolékaři. To nemůže být tak těžké.“

Richard a pár dalších ji v tom se slovy, že z Ronniho bude Ronda, podpořili. Smíchem vše končilo, spíše v té době, kdy Francien zvedla Ronniho s nožem v ruce ze židle. To, že se jí líbil, nebylo žádným tajemstvím. Ani jeden však nevyřkl slova pozvání. Francien byla dcera právníka, jedna z mála, která si ještě uchovala panenství a asi i první polibek pro sebe. Ronnie, Ronnie spoustu nakecal a brát jej vážně bylo občas bláhové.

S pískem mezi prsty, se slovy duši prospěšnými, skončil druhý večer mezi jídlem a přáteli. Vánek je jako sen. Sen je Chriss, na kterou jsem si toho večera, ani nevzpomněl. Mohl jsem ji pozvat, mohl jsem to zkusit. Vše mi ovšem došlo až ráno. S paprskem slunce a vánkem, který otevřel okno. Láska, která mohla započít situací snovou, nevznikla. Jistě opět stála opodál a hleděla na ztichlou hladinu. Vnímala život, radost. Vnímala nás. Vnímala, jak ji nikdo nepozval. Měla jen svou

samotu. Mohl jsem k ní prostě dojít a jako ten, jenž pořádá oslavu, ji pozvat. Situace se nabídla sama, ale mysl byla v ústupu. Vánek ji přivál, ale pivo, vtip a grilované maso bralo vše.

Gesta moří, srdcí tajných

Když se plavíte, jste odkázáni na gesta moří. Zdali vás nechají vrátit se k milovaným. Jste odkázáni na víru. Skálopevně věříte, že nepotkáte přívalovou vlnu. Doufáte v klid, lehký vánek a ztichlou hladinu. Bojíte se srdcí tajných, lidí proradných. Momentů, kdy návrat k milovaným je jen snem. Jednou však každá loď nalezne opět pevninu. Ať už pod vodou, či někde v přístavu. Stejně jako ty, na které právě hledím. Molo mě inspirovalo od prvních dní, kdy jsem ho zahlédl. Jednou stranou přijdeme a druhou odplujeme. Jen se štěstím se i vrátíme. A přitom se můžeme otočit a nikdy nev Kročit k neznámu. Moře, na pohled chaotické. Básníkům dodává slova, inspiraci. Postupem času jsem i na něj zanevřel. Vinil jsem jej. V jeho hlubinách zmizela má matka navždy. Jen díky Kattye, jsem k němu zase našel cestu. Díky její motivaci, slovům, které dodnes slýchám v hlavě. Promluvila mi hlouběji než jde, do duše i srdce. A cesta, ta mě dnes skrze molo vedla k ní. V hlavě mě trýznila myšlenka, myšlenka se jménem Chriss. Vedla stopy již od rána, od otevření očí. Procházela se, až mě její kroky navedly k molu. Hlavou zazněla stopáž život, s pohledem ani

šťastným, ani nešťastným. Molo mi dodalo sílu. Kattye po mně požadovala, abych jej překročil. Jen dojít na konec a zpátky. Chodili jsme sem asi rok, než jsem její přání splnil. Dnes vím, že to přání nebylo. Byl to první posun v mém životě. Stalo se to krátce potom, co se mě ujal pan Ford. S tím, že jsem překročil to molo, se ve mně cosi zlomilo. Cítil jsem jakýsi klid, uspokojení. Přede mnou bylo rozhodnutí, čeho v životě dosáhnu. Je krásné se na vše koukat zpětně. Vědět, kde duše upadla a zvedla se. Byl jsem v té chvíli na sebe pyšný. A i proto, i proto, jsem cestu vedl prve sem. Chtěl jsem se nadechnout, přijít na slova díky a vzpomenout, čeho jsem dosáhl. K čemu mi dopomohla. Čím déle jsem v Hann, tím více se mi otevírají oči. Každou ulicí, pohledem do výlohy. Vídám vzpomínky, klukoviny. Vídám v odrazu synka, na kterého by byla mamka hrdá.

Vzpomínky, opět se uhnízdily v mysli a kroky vedly ke Kattye. Na molo hleděla z desátého patra, z místní kancelářské budovy. Snad i proto byla cesta odvahy vedena přes něj. Hodinky, co zdobily mou levou ruku, ukazovaly jednu hodinu. Začínal jí oběd a já věděl, že ji nebudu rušit. Že nezaberu místo potřebným. Na vrátnici, jako vždy, seděl Joey Flinn.

Chvilinku váhal, z kluka byl dnes dle jeho slov muž. Nakonec ale tvář poznal a mě vpustil bez ohlášení. Byl jsem čekáním překvapením. Překvapením, které padlo s vyšlápnutím posledního schodu. Zavírala dveře a s otočením jejích blondatých vlasů přišel úsměv v tváři. Když začínala se mnou, bylo jí něco okolo třiceti. Na kráse jí čas neubral, stále v mých očích byla vyšší půvabnou blondýnkou. Sympatickou a hlavně kráskou, která vyžadovala osobní přístup.

„Ahoj, Kattye. Dlouho jsme se neviděli...“

„Chosse, jak se vede. Smím tě pozvat na oběd? Právě jsem na něj mířila.“

„Zvu tě já, přišel jsem schválně v tuto hodinu.“

„A to si nechám i líbit, ráda tě vidím!“

„Potěšení je na mé straně, navíc jsem dostal tvé pozdravy od Richarda. Byla to už více než povinnost.“

„Pořád si ještě plete mé jméno?“

„Ano, Cristien...“

S vtipem, ale i s pohledem a vzpomínkou na molo, jsme došli do restaurace U přímořských. Ta ležela vedle něj. Vše zde bylo blízko sebe, všichni se znali, a přitom jako by neexistovali. Hned o pár bloků dál ležel krámek pana Forda. Tyhle kancelářské budovy, ty byly jen dvě, pro místní úředníky. Osobně jsem nepochopil, co v Hann dělají. Jsme menší město, město bez jakéhokoliv vlivu. Živo z rybářského průmyslu. Máme tu stanici a šerifa, ale jsme tu spíše jako turistické lákadlo. Stejně tak kadeřnictví u slečny Pamely Hill, nebo knihovnu a velmi ukecaného Boba v ní. Hmm, a pak že je to místo klidu!

Kattye si jako obvykle objednala uzenou makrelu, já ji napodobil. Výběr byl rychlý a slova začala brát směr ke Chriss. Krátce po výzvědech, co konal můj život během odmlky.

„Už jsi byl na hřbitově?“

„Popravdě jsem byl za ty dva dny akorát u pana Forda... „

U pana Forda a s myšlenkami u Chriss. Je pravda, že na mamku jsem opomněl. Ačkoliv je to

jedna z myšlenek, které mě svírají.

„...pana Forda, víš, zaujala mě jedna slečna. Bydlí vedle nás ...jmenuje se Chriss...“

„Chriss ...nový objev? Pověz mi o ní. Pamatuji si, že jsem tě zahlédla s tou krátce střiženou blondýnkou. Na čem jste ztroskotali?“

Komunikace, přátelství, ale i vztah s psycholožkou vede vždy k analýze. Hodnotí nevědomě, jen aby pomohla. Nevědomě rozebírá dění minulosti i budoucnosti. V přítomnosti stojí a slovy radí. Pokud v srdci chováte lásku k ženě, či muži, který je psychologem, neodporujte. Všechny rady, kousavé poznámky, ale i výkyvy nálad. Všechny jsou způsobeny osobnostmi uvnitř duše, které nesou. Stejně tak je berte, pokud jsou vašimi přáteli či rodinou. Obyčejný člověk ...mnohému se učí. Během života začne chápat i to málo významné. Občas se stane, že nepochopí skoro nic a jen pluje po proudu, ale psycholog už předem zná konec. Zná a řídí se dle astrologie. Zná osobnost druhých dle pár slov. A dobrý psycholog, ten nepotřebuje mnoho slov, z očí pozná děj. Zdali druhý je hercem či padlým. Dobrý i prostý, zkrátka čtou mezi řádky.

Pokud naleznete v životě alespoň jednoho, držte se jej! Nenechte ho jít, nepřestávejte se slovy. Nechte jej vést stopy pískem a nikdy nespádnete do toho pohyblivého!

S Jennny jsem měl vše vyřešené, stejně jsem ji ale stále miloval. Jsem typ člověka, který na druhé nezapomíná. I na menší rozpolcení při rozchodu jsme zůstali přáteli. Měla zkrátka místo v mém srdci, ale s příjezdem do Hann začalo zapadat a uvolňovat se pro Chriss. Ženě, kterou jsem neznal, ale věděl jsem, že mě k ní něco táhne. Snad už i naše duše byly smluvené, komunikovaly. Možná, možná se hledaly a nyní se našly.

Slova o Jenny padla s lehkostí ven. Stejně tak i o tom, že mi na ní záleží. Slovy mě podržela. Vyprávěla mi o její první lásce. Jak si vše vysnila a zapomněla jej vnímat. Vyprávěla, jak ji přes dva roky zval, až se jednoho večera rozseděli při náhodném setkání. Přišel druhý večer stejného tažení, kdy přislíbila rande. Slíbila, ale raději se nechala opět dobývat. Nakonec se ani neozvala. Když jej měla znovu vidět, byla natěšená, ale on tam jen stál a v očích mu plál konec. Nepromluvil s ní.

Po letech se dozvěděla o knížce, o motivaci, kterou byla. O věnování, co v řádcích stálo i s omluvou. Omluvou, která ale neměla být od něho. Milovala a stále ho i po letech miluje. On odešel, kniha mu kromě slávy dopřála i rodinu a lásku, kterou si zasloužil. Ona dostudovala a začala, raději než srdce lámat, mu pomáhat. Dodnes ale lásku nenalezla. Dle jejích slov, pro ni neexistuje. A snad i proto mi v tom momentě, kdy jsem jí pověděl o Chriss, pomohla. Byla její pacientkou, lékařské tajemství držela skálopevně, ale mě znala. Věděla, že kluk, ze kterého je dnes maturant, by mohl najít malý kousek nebe. Že v životě Chriss konečně začnou kvést růže. Zrušila poslední schůzky, slova o ní nechala jako náplň odpoledne. Doobědvali jsme. Prohovořili opět v jiném směru. Kancelář měla zamklou, a tak mě pozvala k sobě. Ptala se, zdali jsem dojel či došel. Pověděl jsem jí o mole, o tom, že jsem si potřeboval zavzpomínat. A tak po chvilce z kabely vytáhla klíčky od své Corvetty a mi došli jsme k jejímu autu.

Bydlela v domku na okraji větrného útesu. Na druhé straně byl maják. Měla tak nádherný výhled na krajinu. Hezčí než z Rea. Velmi romantické místo, už když mě sem jednou jako malého pubertáka

vzala, udělalo to tu na mě dojem. Byla to rozsáhlá samota, kolem ani noha.

V nezamklém autě nechala beze strachu ležet kabelku a my jsme se dostali ke slovům. Jako by věděla, že ji nikdo neokrade. Trochu mě to trápilo, jednak i z té strany, že bydlela a žila sama. To ovšem po chvilce přešlo, když jsem se nechal vést jejím nádherným opečovávaným parčíkem.

„Takže Chriss. Chosse, chápu, že se ti líbí. Stejně tak chápu, že ti nemohu zakázat se s ní vídat. Stejně tak vím, že tak či tak něco podnikneš. To je v pořádku. Žádám tě o jedno, neber ji jako obyčejné děvče! Je v ní více, než si myslíš a nechci říct, že na ni nemáš. Ale připrav se, že se nejspíše spálíš.“

„Kattye, ty mě děsíš. O co jde, nikdo nic neví a Clerr ji má za blázna...“

„Blázna ze srdce dělá jen a pouze člověk. Ona, milovala jednoho, který se léčil s depresemi. Život s ním byl v jednu dobu ten nejhezčí, ale když na něj vše padlo, úsměv bys mu nenasadil. Tehdejší psychiatr jim doporučil menší město či samotu. Byl to blázen, on potřeboval lidi a ne samotu. Oni mu

však věřili a mě přistál jeho spis v rukou. Spis se jménem Andre Wayn, byli manželé a jeho jméno si ponechala. Snažila jsem se mu pomoci, ale jednoho bouřlivého večera došel na pláž ...Chriss doběhla, když vkročil mezi vlny, ve kterých i zmizel. Proto dodnes chodí ve stejný čas na místo, které jí vzalo vše. Stále čeká, že se jí vrátí, odmítá uvěřit v jeho smrt. A to je to, co je na ní. Lidi ji za to odsoudili. Spíše, spíše vznikly klepy, znáš to. Ona, tohle jí zbylo, a sama potřebuje vrátit do života, a proto ti říkám, neber ji na lehkou váhu. Ona je velmi inteligentní a bude to bolet! ...oba...“

„...proboha, nedokáží si představit tohle vše vyklá...“

„Ona to dodnes nejspíše nikomu neřekla. Díky pomocníku šerifa, který ten večer projížděl a kontroloval, zdali někomu není potřeba pomoci ...vše by asi dopadlo jinak. Prý chtěla vběhnout mezi vlny, ale zastavil ji. Viděl to celé, vyběhnul z auta, ale už bylo pozdě... ona vyběhla nakrátko. Naštěstí, naštěstí už byl z auta venku a byl skoro u ní, a tak mi ji toho večera dovezl. Dnes jsem asi jediná, které věří. A já, já věřím tobě a nechci, nechci, aby tohle vše blbě skončilo. Ty jsi prostě

mladej a nechci, abys jí ublížil. Ale vím, vím, že tě nezastavím, tak na to prosím mysli.“

„Nedokáží říct, jak je mi jí líto. Tolik hrůzy pro jedno srdce.“

„Vždy jsem ti v očích viděla, že jsi chápavější než okolí. Chápeš, že co je řečené, nemusí nikdo jiný slyšet.“

„Jiní mohou být navedení, sobci ale i přáteli. Slova si k nim však volíme po svém. To jsi mi kdysi řekla.“

„Asi by jsi měl tedy i vědět, že tu ještě byla třetí osoba. Byla ve třetím měsíci, ale krátce po této události potratila. Ale nic jsem ti neřekla! Byla to tragédie, více než smutná. Tohle si nezaslouží nikdo.“

Vše, co jsem chtěl vědět, byla slova, která musela přijít, ale ztráta dítěte podrazí nohy i silným povahám. Čas je ten nejhorší lékař, gesta moří té noci vzala Chriss opravdu vše. Vše jí vzala, a proto jsem ji potkal, měl svou šanci. Možná právě proto, naše křižovatky se možná proto střetly. Vycítily

oporu. Byla to slova hanlivá, nepěkná, sobecká, ale i pravdivá. Jestli měla někdy ještě milovat, měla stát v ten okamžik příjezdu přesně tam. Byla to přesně ta cesta, které mě učila Jenny a slova, která mi dávala Katty.

„Jsi opravdu jemné duše, pojd' dovnitř. Naleji ti víno, je dobré na tlak, a taky ti vrátí barvu. Jo a už jsem říkala jak je chutné!“

„A kdo mě odveze?“

„Myslíš, že mě někdo bude stavět?“

Měla pravdu a ve slovech jsme nejen o Chriss, ale i o Jenny, došli do kuchyně.“

„Pokud k ní budeš přistupovat, musíš jí dodat slova jistoty. Bude tě odmítat, a to poslední, co bude chtít slyšet, budou slova o tom, co jsi mohl u Jenny udělat lépe. Vztah skončil, protože jsi chtěl studovat a ona cestovat.“

„Budu u ní mít nějakou šanci?“

„Musíš se jí vnutit a hlavně nepochybovat. Každý krok musí být čistý, nezáměrný k jejímu tělu. Musíš

z hlavy dostat Jenny, to je hlavní. Být jen pro ni, otevřený. A ano, i na ni si přeci vzpomenout, ale ne v každé větě. Když se optá, když to bude chtít moment. Upřímně, nejspíše si jen popovídáte, pokud neodejde. Víš, co jsem ti říkala...”

„...tak to by jsi mi musela říct, jak srdce ví, že je konec, ale duše nevěří.“

„Vše je jen v nás. Ach Chosse ...podívej se mi do očí.“

Pousmál jsem se, připadalo mi to hloupé, ale další slova mě zarazila ještě více...

„Polib mě!“

„Prosím? Asi ti nerozumím...”

„...asi bych to nikomu nedoporučila, ale jedna z nejlepších cest, jak nechat bejvalého jít, je sex. Vím že se ti líbím, žena to pozná už jen z pohledů.

Nestyd' se a polib mě!“

Nechápal jsem její směr, proč chtěla spát zrovna se mnou. Odmítl jsem ji, ale její rty rychleji políbily mé. Víno, na které jsem nebyl zvyklý, donutilo má

ústa polibek opětovat, takto jsem si to namlouval, ale mohl jsem odejít. Chtíč byl však silnější.

„Polibek, způsob, jak prokázat lásku mezi dvěma. Nebo je to začátek nejedné noci. Líbáš krásně a vše zůstane pod touto střechou, neboj!“

„Kattye, vždy jsem...“

Opět mě políbila, košili mi z hrudi svlékla. Neměl jsem nutkání odporovat, tužba opět cítit ženské tělo brala vše. Rozepnul jsem jí halenku a posadil jsem ji na plotýnku. Blondřaté vlasy se zatočily krátce poté, co jsem ji vzal do náruče. Rozepnula si podprsenku a rukou mě nasměrovala do ložnice. V objetí, polibcích, které byly více než něžné, žhavé, jsme došli k loži. Svalil jsem ji zády napřed, Kattye si svlékla sukni a v punčochách si sedla na má stehna. Sundala ze mě, co zbylo a pravou rukou tu mou nasměrovala v její ňadra. Na její bříško. Vzplály hodiny plné vášně. Plné polibků žhavých, doteků něžných, které snad obě duše postrádaly. Toužila pomoci a ještě více chtěla trochu lásky. Chtěl jsem ji i já a neuvědomoval si, co dělám. Požitek byl více než romantický, pomalý.

Když jsme se druhého dne probudili a má ústa se ptala. Když jsme se nasnídali. Řekla, že věk je jen číslem, ale duše, slova jedince určují krásu. I když mě znala jako chlapce, nebránilo jí to v milování. Chtěla si užít a já dle jejích slov, jsem musel nechat Jenny jít. Pravdou bylo, že jsem si ráno uvědomil osvobození, že jsem volný a pohledný. Že Jenny taky bude sdílet lože s druhými. Nevrátí se. Že sex je jen pomůckou stresu, empatie a v případech silných i lásky. Milovali jsme se za lepší zítřky. Slíbili jsme si, že vše zůstane mezi námi, že to již v životě nezopakujeme. Dříve jsme si ještě užili společnou sprchu, sprchu s troškou vzpomínek na předešlé odpoledne s večerem. Oba jsme konali něco, co jsme potřebovali, něco, co jsem si odpíral. Byla sobota a já znal gesta moří a tajemství jednoho srdce. Tajemství tří srdcí. Znal jsem polibek žhavý se sladkým zakončením v ve velmi romantickém rytmu.

KROKY TICHÁ

Láska, je to pojem, ale i gesto. Je to fáze, kterou projde každé srdce. Láska nás potká již v dětství. Jako první přichází ta mateřská. Láska maří dny a plete stopy živých. Stopy nás vedou vpřed, ale bez lásky bychom nesešli a nepoznali jejich náplň. Beze slov minulého večera bych neznal příběh Chriss Wayn. Sešli jsme se, abych udělal tečku za Jenny. Miloval jsem se ve jménu staré lásky a lepších zítřků. Stará láska musela odejít a lepší zítřky přijít. Kattye se mi líbila od prvních chvil, kdy jsem ji poznal. Bylo mi dvanáct, kluk v takovém věku nesní zcela o sexu. Je s ním postupně seznamován. Kattye ale zcela převrátila mé chápání, přístup k ní. Cestou do města jsem přemýšlel, jak se jí podívám příště do očí. Vše na mě začalo padat, uvědomoval jsem si, co jsem vykonal. Bral jsem ji jako lepší kamarádku, skoro sestru. Šlo jen o sex, ale v mých očích to bylo jako kdybych zradil sám sebe. Díky osobní, netradiční metodě jsem ale konečně udělal tlustou čáru a gesta, která měla přijít, začínala být v hlavě čistá.

Corvetta dojela k cíli, Kattye si položila ruku na

mou. Pohlédla mi do očí a řekla „Jsem tu pro tebe, pokud budeš potřebovat pár slov nebo pomoct, přijď!“ . Rozloučili jsme se a každý šel svým směrem. Se slovy díky, které jsem jí vyřkl.

Trápil jsem se, ale nedošlo mi, že se Clerr s Richardem budou ptát. Je jedno, kolik vám je let, ale vždy se najdou tací, kteří vyzvídají. Mají starost, je to například rodina. Hlavou mi probíhala nejedna výmluva, ale odpověď žádná. Opět jsem stál u mola a jediná blbá myšlenka vedla ke staré známé. Blbostí slova opadla, žiji svůj život. Život, který včera dýchal po boku Katty. Byla to myšlenka, která mi stále více strašila v hlavě. Se kterou jsem došel i domů.

Bylo před desátou, klasické sobotní, líné ráno a Clerr s Richardem ještě spali. Já jsem se cestou stavil v pekárně a donesl croissanty. S položením na stůl jsem však slyšel první pohyby. Zazněly z ložnice a byly totožné s těmi, které zněly i mou předešlou nocí. Nenápadně jsem odešel z domu na pláž. Nechtěl jsem do čehokoli, co by udělalo rachot, udeřit. A tak jsem si sundal sandále a procházel se po pláži. Po chvilce jsem skočil mezi vlny, nechal se

unášet přílivem. Plaval jsem možná pár minut, když se na pláži zjevil i Richard. A on nakrátko postřehl mne. Více než rychle se začlenil a stejně tak jeho věty.

„Chosse, tak kdepak jsme byli. To nevíš, že Clerr už obvolala všechny útulky?“

„Obvolala? To bylo před či po? ...a vůbec, nemusíš všechno ...nemusíte všechno vědět.“

Zasmál se a se silou, která mu zbyla, ponořil mou hlavu pod vodu. Vytáhl a znovu se ptal s úsměvem na tváři. Byl neodbytný jako byla Kattye, jako mé srdce, které drželo tajemství. Nakonec jsem však povolil a lež se mnou.“

„Ok, ok. Potkal jsem starou známou...“

„To jsi byl přes noc s Christine?“

„Myslíš Kattye? ...a nééé, s ní ne. Mimochodem to by bylo vtipné. Vem si, jak dlouho se známe.“

„Hmm, třeba je na zájčky. Tak koho jsi potkal?“

„No prostě jsem potkal kamarádku, kamarádku ze školy. Tu neznáš...“

„Ááááá, takže je Jenny opravdu pryč. Ty jsi se s ní vyspal, že?“

„Na co hned nemyslíš!“

„Takže?“

„Jo a můžeme se bavit o něčem jiném!“

V tom jsem mu na oplátku vrazil hlavu pod vodu já. Rychle jsem vyplaval a začal se oblíkat. Richard byl za mnou a slovy se jakoby vysmíval.

„Chosse, ale no tak, je to jen sex. Musel jsi ji dostat z hlavy.“

„Ale takhle jsem to nechtěl, prostě se neptej a nech to za hlavou. Nic jsem ti neřekl...“

„Tak moment, tenhle parfém znám, ksakru, takže to byla ta Kattye. Tenhle parfém byl z tebe cejtít vždy, když jsi od ní přišel. A dnes ti táhne z šatů o to víc. Tohle nezapřeš!“

„Mlč, nebo tě v tom moři utopím.“

„Tak jsi si vrznul s pěknou psycholožkou. O nic nejde. Co... jaká byla?“

„Richarde, prosím tě, mlč. Nic jsem ti neřekl, nechci, aby o tom kdokoli věděl. Prostě se nic nestalo a nic jsi neslyšel. Uděláš to pro mě?“

„A víš, že tohle беру jako přiznání.. Ok, nechápu tvůj přístup, ale dobře. Vždyť víš, že tě podržím. Jako jsi ty podržel mě s Emou.“

„Jo, tak to bych ti radil nebo se Clerr dozví o padesátileté Emě. O tom jak tě opila a dotáhla do pos...“

„Ok, ok ...jsme si kvit!“

„Díky!“

Odběhl a zpovzdálí ještě zakřičel „svůdníku!“. Clerr byla ve sprše a on se vrhnul na snídani. Já si smyl písek z nohou, který se mi postupem času lepil na chodidla. Byl jsem rád, že mě někdo podržel a dodal slova potřebná. Zasloužil jsem si to. Začínal jsem si uvědomovat to poslední. Opravdu jsem to potřeboval. Ano, potřeboval, bylo nutné to slyšet i od někoho jiného.

Clerr seběhla schody, krom věty, zdali jsem si noc užil, se neptala. Více byla nadšená z nápadu,

který jí vnukla minulá noc. Znala útulek za městem a chtěla jim nějakým způsobem pomoci. Když šlo o zvířata, vše šlo stranou. Vzpomněla si na něj díky odchytové službě. Pomáhala psovi, který se toulal po nocích. Lidem vadil, ale Clerr připadal roztomilý. Chtěla mu pomoci. Chtěla pomoci všem. Všem čtyřnohým, a tak po snídani cesta vedla k Shear. Jedinému útulku na míle vzdáleném. Další ležel asi osmdesát kilometrů v Empar. Menší vesnička s lepším zázemím pro život. Pokud jste mladí.

Clerr v očích hořela touha, nemohla se dočkat. Nevěděla, proč ji to tam tak táhne, nikdo z nás tam nikdy nebyl. Věděla, že tam musí prostě být, a tak jsme s její intuicí kráčeli i my. Richard by s ní krácel kamkoliv, za polibek či obětí. Za vášnivé noci i rána. Za její úsměv.

Místo leželo na druhé straně města, deset minut od cedule, která mě vítala při příjezdu. Bylo schované mezi kopci. Pak už pomalu začínal les a jeho taje. Shear svou rozlohou vynikalo, klidně by zde mohla být konírna. Bylo to úžasné a prostorné místo.

Vstup nikdo nehlídal, byl zde volný jako ptačí let. Kolem proběhlo pár ošetřovatelů a Clerr začala znát svou budoucnost. Potkala svého učitele Ronna Andersena. Přislíbil jí práci zde v Hann. Nevěděla o co půjde, přesto souhlasila. Slovy dodal, že vše jí dořekne po prázdninách, ale těm pomalu končila životnost. Usmáli se na sebe a pozdravili.

„Slečno Dante. Rád vás zde vidím. A toto budou asi přátelé? Přítel?“

„Richard, přítel a jeho bratr Chosse.“

Potřásl nám rukou, ale oči mu zůstávaly Clerr věrné. Její pohledy v něj zkameněl po pár sekundách. Nabídl jí práci zde v útulku. Vyprávěl jí o sbírce, která předloni proběhla. O petici, která toto místo opět postavila na nohy. Clerr jej objala a ještě více Richarda. Měla obrovskou radost, představovala si obdobné pracoviště a díky jednomu tulákovi se jí sen vyplnil. Po chvíli chopila Richarda v ramenou a nechali se provést. Chtěl jsem je následovat, ale v očích mi blýskl odraz malého kluka. Byl jím Billy a rukou na mě mávl, pousmál se. Došli jsme k sobě a on mě chytil za ruku. Nechápal jsem, kam beze slov kráčíme, ale nechal jsem se vést, chtěl jsem mu

udělat radost. Třeba ho pozvat na zmrzlinu, ale tím, kdo ji rozdával, byl právě on. Došli jsme ke Chriss a Billy promluvil.

„Vedu ti kamaráda ...slíbil jsem ti to.“

Pousmála se a snad i trochu začervenala. Vánek lehký s jejími slovy odcházel a ona stihla jen dovětit „Moc se omlouvám, že vás Billy dotáhl až sem, nechtěl obtěžovat.“

„My se známe, obývá mé staré místo.“

„Chriss, samota ti nesluší, slíbil jsem ti, že ti najdu kamaráda. Aby jsi mohla mluvit, i když budu v obchodě ...nebo někomu pomáhat.“

Pousmála se více, já ji doplnil. Pohladila jej, ale stejně tak mu opětovně vytkla, že vodit relativně cizí lidi se nesluší.

Brala jeho slib jako dětskou fantazii. Trochu ji živila, aby mu udělala radost. Po chvilce se ještě jednou omluvila. Odložila štěně a chopila Billyho za ruku. Odešli, nestihl jsem pomalu nic říct. V podstatě jsem jen hleděl, jak anděl odlétá. Opět jsem byl zaskočen. Byla tak blízko ...ale já ji nestihl

zastavit. V okamžiku jsem ale chytil malé puntíkaté štěně. Bylo záhadou či vlastně je. Původ byl jako u Billyho tajemný a v očích drželo tajemství stejně jako Chriss. Koukal jsem na něj, ptal jsem se, zdali tu Chriss byla poprvé. Opět jsem promeškal možnost, ale další má mysl dodala s položením štěněte. Opět jsem jej chopil v náruč, prohlédl a do očí řekl „Ahoj Peggy, jsi překvapením večera!“. Ve stejný okamžik mi došla i druhá věc. Druhá podstatná věc. Billy se smál a komunikoval. Tišší tulák vedl kroky po boku někoho, kdo měl být opuštěn. A ten anděl jej bral jako vlastního. V prvních větách, které jsem vedl spíše já, mi přišel jako chudáček. Byl dítě ulice, kterého zachránil pan Ford. Mýlil jsem se, zachránila jej Chriss a on zase ji. Brala jej jako syna. Viděla v něm dítě, které svět nespatrilo. Billy byl plachý a Chriss zklamaná životem. Slova, která mi Kattye pověděla, dostala svůj tvar. Pořád jsem slyšel její rozechvělý hlas, ale i jasné „drž se zpátky“. Věděl jsem, jak k ní večer dojít, ale netušil jsem, kam slova povedou. Zdali neodejde a já budu státi s Peggy sám. Slovy pana Forda, život je hra, která musí pokračovat a já vsázím vše! Jenže pak tu byla aférka s Kattye, která

mi v tomto okamžiku začala opět vadit. Více než vadit.

Po chvílce, se štěnětem v náručí, jsem našel Clerr s Richardem. Clerr držela v rukou brožury, ve tváři měla úsměv. Richard pro změnu v očích mě a mého nového přítele. Clerr se podívala a dodala.

„Jestli jej chceš, budeš muset podepsat papíry a zaplatit za odchyt ...asi?“

„Chosse, to už by možná chtělo holku, ne? Víš, co je s tím za starosti, běž to vrátit.“

„A co když jej pronesu pod vestou? Je malé...“

„Já nic nevidím, ale jestli na nás přijdou...“

„Jasně, tak chodíš s bráchou mrtvoly.“

„Přesně!“

Nápad to byl bláznivý, ale to, že jsem jej ani nemusel schovávat, bylo ještě více k zamyšlení. Stavili jsme se v nákupním centru pro granule a pelíšek. Začalo mi docházet, že peníze začínají limitovat i mě. Vše, co jsem za rok vydělal, začínalo docházet. Clerr mě však podržela, granule zakoupila

za mě. S díkem jsem je přijal, ale i tak jsem věděl, že si budu muset přivyknout. Nebo vyhrát na losu. Rozhodně jsem však nechtěl volat rodičům.

Došli jsme zpět k autu a Peggy byla opět šťastná z přítomnosti, kterou jsme jí dopřáli. Psi z útulků jsou většinou dosti plaší, ale v ní bylo plno života a naděje. Možná to bylo i tím, že je štěně.

Den začal opět mařit hodiny a já jsem po boku s Peggy seděl na lavičce. Čekal jsem Chriss, ale nedocházela. Bylo skoro devět, a když jsem byl přesezen, odešel jsem včetně mé společnice, která byla ráda za procházku. Začalo se stmívat, měsíc propouštěl rukojmí. Rozehnal stíny a slunce se pomalu ztrácelo v dáli. Vánek přivál nárek vln a mé srdce se zachvělo s pohledem do dáli. Utápějící se v pohledu na moře tam stála. Peggy ji poznala, zašeptal jsem jí do ouška „Běž!“. Štěkot ji rychle vyvedl z krásy, která se nacházela v dáli, v odrazu. Shýbla se a uchopila Peggy v náruč a mě slovy pozdravila. Věděl jsem, že prohrají souboj s časem, s jejím rychlým úprkem. Nečekal jsem však věty z jejích úst. Nečekal jsem její úsměv, ale i přesto přišel. Chvilí se mnou postála, mlčeli jsme a já si

připadal neskutečně naplněný štěstím. Jako kdyby duše měly splynout v jednu. Nechápal jsem úmysly noci, ale snažil jsem se plavat v hlubinách a nakonec jsem našel i svou vílu.

Naděje vzplála

Okamžik dodává kouzlo pocitu. V okamžiku se stihne vše a zároveň nic. Okamžik dává naději, ale stejně tak ji bere. Je to nepatrný vjem každého z nás. Všech duší hladových. Okamžik je spásou, ale i prokletím. Okamžik mi dodal naději a ta věty od Chriss. Naděje vzplála, večer dodal slova k tanci myslí. Ladně mezi vlnami, úpadkem dne. Chvilé, která poskytla pár slov, dodala hlavně klid a jistotu. Začali jsme hovořit, slova padala a já odpovídal, stejně jako ona.

„Takže ty jsi Peggy ...provedl tě sem jen kvůli mně?“

„Když mě k tobě Billy přivedl, tak mě zajímal majitel úsměvu.“

„Billy mi povídal ...s kým mám tu čest ...trošku slov dodal a popravdě i já se poté ptala.“

„Smím být upřímný i já?“

„Bez upřímnosti nelze kráčet, smát se, ani dýchat, mluvit.“

„Popravdě jsem tě zahlédl před pár dny a trochu jsem se ptal...“

„...vím, Billy mi to řekl. Ford mu o tobě také trochu pověděl a on mně. Je to asi nemístné, ale je mi líto tvé ztráty.“

„Asi bys měla vědět, že jsem se neptal jen pana Forda...“

„Billy mi povídal i o Kattye. Znáám její netradiční metody... jak moc se rozmluvila?“

„Omlouvám se, nechtěl jsem se vtírat. I mě mrzí tvé ztráty, řekla mi skoro vše. Prostě jsem byl zvědavý ...nedokáží si představit...“

„Dokážeš a neomlouvej se. To je jen zvědavost a já Kattye roztrhnu sama... Je milé, když mě pro změnu někdo nemá za blázna, když se taky trochu zajímá. Už mě místní pohledy znechucují. Popravdě jsi kromě Billyho a Kattye první ...první, koho zajímá, co jsem zač. Nezlobím se, ale jistě chápeš, že už nemám na další vztah. I proto jsem se raději dnes jen

procházela. Nechtěla jsem tě potkat, i když si mě mile překvapil. Sbohem, Chosse.“

Na rtech bylo tolik otázek, ale její slova byla vedená s jistotou v hlase. Jistotou, ale stejně tak v něm člověk našel i trochu záchvěvu. Odvětila slovem konečným dříve, než jsem ji stačil pozvat a o to více mě utvrdila v tom, že ona je ta pravá. A navíc mě zajímal i její vztah s Billym. Opět slova vedla zvědavost i s jeho jménem. Zdálo se, jakoby měli dosti společného. Stejně jako měsíc se sluncem. Jeden inspiruje a druhý dává život. Jeden dokončí svou show a druhý spustí oponu. Jeden drží za druhého, kráčí mu na blízku. A v momentě konce jej opět zvedne. Stejně jako dnešní noci. Hvězdy uvítají paprsky naděje a má druhá šance opět ožije s jejich příchodem. Mezitím se my s Peggy budeme snažit najít práci, třeba s roznosem. Zbytek noci se odehrál mimo jiné i v myšlenkách o přivýbělku.

S ránem, kafem, ale i snídání přišly plány, ideje dne. Richard chtěl fotit, opět kráčet městem. Clerr měla ale opačný nápad. Chtěla se procházet místním parkem a já se k ní přiklonil. Plno krásných altánků,

pár fontán či jezírek. Ideální na piknik mezi tulipány. Rozkvetlou zahradou. Bylo to romantické, skvělé pro duši ladnou jako má Clerr, Chriss, ale Richard byl názoru opačného. Chtěl děs, hrůzu, něco morbidního pro jeho kamarády z kapely. Clerr hudba nic neříkala, rychlé chrlení slov, kterým ani já sám nerozumím. Mě potěšila stanice Frogstar, písňe od srdce. Vše ale ukončil telefon, Clerr volali z útulku, zdali by si nechtěla přivydělat roznosem. Jenže ten telefon však nejvíce pomohl mně. S penězi ve dvou vycházeli, jen já, já jsem trochu rozhazoval. Clerr mi to viděla na očích, a tak její povaha opět pomohla. Přislíbila mi při pomoci více než půlku. Bylo to pár dolarů, ale i ty mi pomohly. Šlo o letáčky a procházku městem. Ideje Richarda, který po chvílce s rozloučením odešel. Se slovy, že si nás najde. S úsměvem na tváři, bez polibku na rozloučenou.

Zdál se rozrušený a nebyl jsem sám, kdo pozoroval náznaky. Cestou k útulku si Clerr nepřímou stěžovala. Začala pozorovat jeho mimiku útěku v očích. Že si poslední dobou hůře rozumí, než skončí v ložnici. Že vše se jakoby opět vybarví a je fajn. A mně opět uvízl v hlavě havran z jeho fotek.

Nenápadně jsem se zeptal, zdali nemůže mít jinou. Vyloučila to, je s ní prý neustále. Jen si občas odskočí za přáteli, kde jej i nejednou našla. Důvěra je silnější než pěst, ale slabší než láska. Chtěla mít jistotu a tu jí dodal. Láska působí hluboce, zanechává jizvy, které nevnímáme, dokud nám na ně neukáže. Napíše řeč, vlastně několik. Stejně tak svým inkoustem oslepí každého z nás. Já jsem uviděl nit a té jsem se prostě držel. Nevěděl jsem, zdali mi triko roztrhá, či lze jen zvolna odtrhnout. Věděl jsem, že dokud ji nenajdu, nebudu mít klidu. Když ji nenaleznu, když přijdou chvíle, kdy triko musím změnit za jiný šat. Pozapomenu, ale určitě v hloubi budu znát ten okamžik vjemu, kdy jsem něco udělal. S těmito myšlenkami jsem i dojel k útulku. Jako s jejími slovy. Motor mé manty utichl, aby po pár minutách opět zařval. Aby následující hodiny mohly stvořit i mé další dny. Zatímco Peggy spokojeně odpočívala doma.

Prošli jsme turistickou částí pláže, místem ztracených peněz a mnohonásobné špíny. Vzali jsme to okolo mola. Kráčeli hlouběji městem, nakoukl jsem k panu Fordovi, ale místo něj jsem zdravil

Billyho. Zdravil jsem pár známých, které jsem dlouho neviděl. Theu, spolužačku ze základky. Potkal jsem pár kamarádek ale i Elize, místní knihovnici. Zdravil jsem opět ulice, které mě dlouho mójely, kdysi hostily. Pohlédł jsem do výloh, do odrazu, který poukazoval na novou tvář chlapce, který je dnes mužem. Až jsme nakonec došli k centru. Spíše řečeno, k centru dění. Z přibližující se dálky zněla kytara a dívčí zpěv. Přimlouval ke mně, do mých uší, docela poutavý text. Po chvílce jsem si i já začal pobroukávat „Give me a reason, give me a change. Remember hapence, childrens tears...". Bylo to chytlavé, chtěl jsem znát úsměv, který zpívá tak ladně, a to hezky v rockové vlně. Clerr pro změnu vyhlížela Richarda. Mezi všemi lidmi kolem jsem ho ale ani já nezahlédl. Jen jsem zdravil další známé a najednou jsem došel k pódiu. Dívka, která tam stála, byla ta dívka z fotky. Stál tam havran. Člověk, jenž upoutal mou mysl již krátce po příjezdu. Opět tu byla a opět jsem netušil, kde je Richard. Nově ale neměl alibi. Zato ona obrovské, jenže dnešní rozmluva s Clerr okamžitě vybarvila slova, bál jsem se nejhoršího. Byla to náhoda nebo měl Richard milenku? Snad proto nechtěl ráno do parku a byl

kousavý. Opět jsem pochyboval, pochyboval o člověku, kterého zvu bratrem.

Chvíli jsem stál a přemýšlel, došla ke mně i Clerr, ale nebyla sama. Doprovázela ji společnost jejího bratra, kterého mi následně představila jako Carla. Byl mladší a trochu svalnatější, pro mě překvapením. Myslel jsem, že je jedináček. A rychle jsem pochopil proč. Jejich komunikace rychle kypěla v hádku. Clerr odešla hledat Richarda a já jsem zůstal v přítomnosti jeho slov. I mně začal připadat dosti nesympatický a otravný.

„Je dobrá. Sakra, když tohle dovede tady, co pak dělá v posteli ...takovou hledám ...ale do své kapely.“

„Takže ty jsi muzikant?“

„Bubnuju a tahle kost... jo... ona by mohla být mou novou kytaristkou, zpěvulí. Snad i něco víc... tedy, nelezu ti do zelí, co?“

„V pohodě, nelezeš ...co se stalo poslednímu?“

„Hledám zatím členy ...mám jen basáka. Chceme hrát tvrdší rock, a jestli i skládá ...kurva, už takhle mě rajcuje...“

„A počítáš s tím, že rajcuje i svého přítele ...a co když tě odmítne? Třeba jí tohle vyhovuje...“

„Přijdu k ní s nabídkou, která se neodmítá ...skvělá noc a pár panáků. Žádná holka ještě neodmítla Carla Danteho!“

„Takže bude první, tak na to si počkám...“

Byl sebevědomý, znal svůj cíl a plnil si sen s okamžikem naděje. A havran, který lítal po pódiu, jím pro změnu žil. Hrála nejspíše originální tvorbu a za skvělého dotyku strun ohromovala nejednoho místního. Byla dosti pohledná, ale mé Chriss se nevyrovnala. Nemohla, spíše než černovlásky mě vábily ztichlé hladiny s andělským úsměvem. Ovšem ona byla bohyní, která pár slovy vmetla vše Carlovi do obličeje. S úsměvem jsem po vystoupení, které trvalo ještě deset minut, hleděl, jak to v plné palbě

schytává. Nemusím dodávat, že celou show jsem očekával, a tak jsem se i náramně bavil.

„Hmm, jsi přesně můj typ! Večer ti po těle budu psát texty, a až se probudíš, zjistíš, že jsi neměl tolik chlastat! Ale hej, pokud ti to nedošlo, budeš lepší než ten minulej, ten vydržel blekotat i po mém odchodu... ty ho určitě trumfneš!“

„Ok, ty panáky byly jen návrhem...“

„Hmm, ok, hele ...vypij si je támhle s...“

„Chosse, já se chtěl jen zasmát....“

„Paráda, alespoň někdo tu chápe, že jsem zadaná s umělcem! A nemám zájem o trosku!“

„To bolelo...“

„...jakoby jsi něco cítil zlato ...hele, fakt moc po tobě toužím. Tak moc, že mě to bolí, a už tě nikdy nemohu, nechci viděta teď zmiz...“

Byla rázná, Carlovu nabídku i plán odhodila mezi vlny. Vlastně, kdyby začal s tím, že hledá kytaristku, možná by věty vznikly. Nevhodným balením jen poukázal, že je vůl. Tak jak jsem ho vnímal já a snad i Clerr. Snad i proto se spolu hádali už v pár krocích, co ke mně směřovaly. Začala uklízet a rozhlížet se. Stejně tak já jsem s pohledem kolem řekl sbohem. Nikde nebyla tvář známá, dokud jsem nezahlédl Kattye. Opustil jsem se smíchem jednu ženu, abych druhou přivítal. Prohodili jsme pár vět. Nechali slova dojít k vystoupení a nakonec došli k Richardovi a havranovi. Neznal jsem její jméno, ale označení bylo příhodné. Řekl jsem jí o nedávných okolnostech, potřeboval jsem dostat z hlavy myšlenku podvodu. Na obou mi dosti záleželo, bral jsem jejich vztah, jako perfektní, ale nejspíše jsem se opět mýlil. A opět mi její slova pomohla.

„Chosse, ty jsi vždy věděl, jak se zachovat. Vždy jsi šel cestou smíru. Naslouchej svému srdci a nech taky zrak, ať ti poradí.“

„To ano, jenže pokud překročím mez. Pokud se budu mýlit, rozeseji pochyby...“

„A to je přesně ono, myslíš. Tvá upřímnost, takt. To je tvá síla.“

„Díky, když už jsme u upřímnosti ...asi bys měla vědět jedno...“

„...jedno?...“

„Promiň, naše minulé noc ...Richard poznal parfém...“

„Chápu ...vidíš, to je ta upřímnost a takt...“

„Ale nic jsem mu nepotvrdil, jenže ani nevyvrátil...“

„Chápu, to je v pořádku. Takhle si myslí, že si myslí. To ho přejde, ale děkuji! Tohle na tobě oceňuji.“

Shodil jsem ze sebe menší kámen. S Kattye se dalo vždy skvěle mluvit a navíc si to zasloužila vědět. Vědět o možnosti, kdy by z komára mohl být velbloud. S rozloučením jsem pohlédl k pódiu, Clerr se kamsi ztratila, zato Richard se nalezl. Jenže, jenže

byl v objetí havrana a na mém pravém rameni ruka pana Forda. Snad to postřehla i Kattye.

„Bratříček se vybarvil, že ...Clerr zašla do obchodu a Richard vylezl támhle z uličky. Už jsem je tu párkrát zahlédl, čekal jsem, zdali si toho taky všimneš...”

„Omlouvám se za pochyby, ale jste si opravdu jistý?”

„Chápu, ale ty pochop na co právě koukáme. Nejsmutnější však je, že Clerr může každou chvíli přijít...”

A najednou vše zapadlo jako slunce za horizont a já viděl rudě. Zklamal mne. Nechoval jsem lásku, ale jednal jsem jako žárlivý. Hájl jsem Clerr, ačkoliv jsem k ní nic necítil. Bez rozloučení jsem vpálil k pódiu, ale jak to s mou povahou bývá, rychle jsem zkrotl. Za to se v Richardovi pohnulo svědomí. První slova ale donesl havran. On jen přihlížel a snad i přemýšlel.

„Kamarád tě poslal s prosíkem. Vzkaž mu, ať si dá svátek, nebo si tady Richi bude muset popovídat.“

„Hmm, Richi! Jsi se nechlub...“

„Sarah, to je můj bratr Chosse. Chosse, to je má jediná a pravá přítelkyně Sarah...“

„Hmm, my jsme povýšili?“

„Až ti dám překvapení...“

„Nechceš si promluvit?“

„Jasně, dej mi minutku, jen Sáře něco dám...“

„Dám ti minutku, ale nechtěj, aby zapůsobil okamžik a něco vyjde támhle z obchodu. Já tu nejsem, jasný!“

„Chápu...“

Byl jsem rozzloben, smáli se jeden na druhého a Clerr byla mezitím zoufalá. Hledala jej. Nedokáží si

představit, jak by reagovala. Nedokáží jí ani pohlédnou do očí. A nejvíce mě rozzlobila Richardova slova, že Clerr už bylo dost. Sarah poznal nedávno a daleko více si s ní rozumí. Byla muzikantkou a k nim poslední dobou dosti spěl. Chtěl to s ní skončit, a tak jsem mu dal čas. Chtěl konec, ať jedná jako chlap. Jedna věc je láska a druhá čest. Pokud se bude skrývat, uhýbat, či si různé vymýšlet. Pokud nedokáže ženě říct do očí slova konečná, není mužem. Sarah o ničem nevěděla a o to více mi to vadilo. Bral srdce dvou krás, kterým uhýbal. Jednal jako dítě, které muselo mít hračku a tu druhou poblíž. Co jsem bytostně nesnášel, byla nevěra. Byla a je to ukázka arogance, nafoukanosti. Důkaz lásky k druhému, to ani náhodou. Takový člověk nikoho nemiluje, jde mu jen o emoci, kterou může mít, ale raději si ji dohledává jinde. Nestál jsem o jejich radost, když ji pozval na vystoupení Love is To Hard. Prostě jsem odkráčel. Sarah mě poznala jako nesympatického člověka, ale pravdu neznala. Nevěděla o ženě a její bezmezné lásce. Netušila, že jsem raději Clerr po chvílce našel a odešel s ní domů. Že jsem chránil dvě srdce. Dal prostor gestu spravedlnosti. Nechal jsem

jím prostor a doufal, že Richarda popostrčil.
Opravdu jsem mohl jen doufat a věřit, že se v něm
ještě něco hne. Bylo mi to odporné. Pokud už si s
druhým nerozumíme, jsou slova, ne možnosti.
Možnosti jsou jen výsledkem slov. Pokud
dohovoříme, máme možnost. A jak říká Katty,
můžeme si zvolit novou cestu v křižovatce.

Záchvěv luny

Život nám nedává vybrat, kolika let se dožijeme. Poskytne však volbu, kolik energie v něj vložit. Stejně tak neovlivníme naši krásu, ale můžeme ovlivnit její výraz. Její chování. A ani náhodou, nikdy nebudeme mít kontrolu, nad těžkými okamžiky života. Můžeme si je ulehčit, doufat v pomoc. Můžeme si utvořit rodinu, zázemí. Nikdy, nikdy neovlivníme záchvěv luny, volbu křížovatek. Důvod, proč hladina tichne. Já jsem dal prostor gestu spravedlnosti, odešel a chránil. Slunci začíná spánek a luně stráž. Richard ještě nedošel domů, má strach? Zná mou povahu, mé kroky. Bojí se nejhoršího, bojí se pravdy?

Clerr se pomalu začínala bát, pro ni to bylo nezvyklé. A i kdyby, milovala jej a strach v lásce. Strach v lásce je nejsilnější bojovník. Živí samotnou podstatu nitra. Nemůžeme milovat beze strachu. Strach je tím nejsilnějším, co na nás působí. Paradoxně i tím nejlepším. Mohl jsem vše zakončit pár slovy, ale dal jsem slib. Slib, který se přiblížil a

mezitím v západce dveří zazněl klíč, Richard vkročil s růží v ruce. Měl smích ve tváři a v ústech lež.

„Promiň Clerr, potkal jsem kamarády ze školy.“

Volil stejnou, plochou a tu nejblbější výmluvu, jako já. Zabalil ji v růži, balamutil srdce. Bylo znát, že se nechce rozcházet a ani to nemá v plánu...‘

„Pomalu jsem se bála, máš hlad?“

„...zpoza rohu jsem vykoukl i já. Slova, co jsem zaslechl, musela mít dohru a můj pohled ji byl. Clerr cítila napětí a slova se ptala.“

„Děje se něco?“

„To záleží na Richardovi...“

„Prosím?“

„Řekl jsem moc, raději půjdu!“

Opět jsem nedokázal být v jeho přítomnosti. Hodiny se blížily ke Chriss a já měl s Peggy lepší plán. Byl jím piknik. Rozložená deka v písku, pohled do dálky, který mi pomohl uvolnit mysl. Pokus o další slova, která jsem si přehrával v hlavě, až přijde. Blížila se, nejdříve nás dělil čas, skoro celý den. Pro mne to bylo však jako pár minut.

Snažil jsem se čas nemít v hlavě. Snažil jsem se nemít v hlavě Chriss. Bylo to však skoro nemožné, seděl jsem a čekal. Myšlenky utíkaly jako minuty, hodiny. Den tak nelítostně utekl, jiným bral možnosti, ale mně mezitím přiblížil. Nutil přemýšlet, až přivedl další noc. Noc, ovšem Chriss opět nedošla, nejspíše se toulala jiným směrem. Nejspíše tušila, že tu budu. Stále jsem čekal, doufal. Hlídal jsem polárku, malý, jako velký vůz. Byla nádherná noc a hvězdy tančily na rozcestí. A náhle bylo z noci ráno. Lepší spánek pod hvězdami než mezi arogancí, slovy nepravd. Včera byla diskuse s Clerr, více než nepříjemná. Ptala se, proč jsem uštěpačný. Nakonec jsem však obdržel slova o tom, že si mám dělat, co chci. Já s ní prostě nedokázal mluvit. Půl dne jsem proseděl v písku a druhý jsem procestoval po městě.

Zatímco oni se bavili. Baví, Richard ví, že jsem na něj našťvaný a nic s tím nedělá. Nechá mě být hrubiánem. A Clerr, Clerr ani neví, proč jsem otočil jako mince. Ovšem k těmto myšlenkám mne dovedl sám, vzbudil mě z nich štěkot Peggy. Po chvilce jsem si povšimnul, že kohosi spatřila a já v rozespalosti zavnímal jen „No, pojd' sem!“. Byl to dívčí hlas, hlas, který vábil mé srdce. Byla to Chriss. Stála v překrásných šatech s krajkou, byla bosá. Písek jí hladil chodidla a slunce ji hrálo po těle. Vlasy jí vlály v ranním vánku, smích rozdával štěstí. V ten moment jsem ztratil slov a to hned dvakrát. Její krása a nečekanost, to byly zásadní rány. Rány skrze mé srdce. Její slova mi však přišla lehce podrážděná, ale přesto, přesto je tvořila pro mě. Snad to byla i karma za Clerr.

„...takže spánek pod hvězdami ...kde máš zbytek?“

„Chtěl jsem si odpočinout, nebýt v předešlé noci v bratrově přítomnosti...“

„To jste si něco provedli? ...mimochodem, mohu si nabídnout ...hmm, vypadá to lákavě a ještě jsem nesnídala...“

„Prosím, Peggy nějak nechutná...“

„...já bych řekla, že jsi to měl pro jinou...“

„Joo, no ...přichycen při činu. Ano ...pro bratrovu novou lásku, hlídám mu ji, když je s Clerr ..jeho stálou přítelkyní ...zní to opravdu tak blbě i tobě?“

„To jste vy muži, jak jde o ženu, myslíte na její tělo a vše jde stranou...“

„A pak tu jsou muži jako já...“

„Jako ty, nenech se vysmát. Určitě bys taky tak jednal...“

Nutno dodat, že měla pravdu. Jde nám převážně o styk. Málokomu o lásku. Já, já jsem si myslel, že jsem jiný, ale nedokázal jsem odolat Kattye a co více, říct jí to. Byl by konec a to jsem nechtěl. Bylo

to před ní a tam to zůstane. Slovy mě však vyšachovala, uvědomil jsem si, že dělám to, co dělá Richard, de facto dělám to samé.

„Neumíme si o to říct. Když k tomu dojde, máme výčitky. A to, co páchá Richard, je odporné. Ona jej miluje a on... nedá se to slovy popsat.“

„Zajímavé, ale přesto nedokážete říct ne...“

„...jsme přeci muži, nepotřebné zlo ... a Richard idiot.“

Pousmála se. Stále jsem jí viděl v očích jistý odstup, snad i trochu hněvu. To vše ale bylo minimem. Dnešního rána byla daleko více komunikativní. Znělo spousta slov, ztratila se hodina či dvě. Osobně jsem ani netušil, kolik hodin kráčí, věděl jsem, že mluvím s andělem. Andělem, který mě odmítl, nechápal jsem, ale bral.

„Ještě že Peggy nechutnalo, ráda jsem s tebou posnídala.“

„Budu se naparovat, ale bylo to úmyslem.“

„Nenaparuješ se, ale mluvíš pravdu. Děkuji za krásné ráno ...za upřímnost. Bylo to milé.“

„Asi tě odeženu, ale co změnilo tvůj přístup? Nestála jsi o přítomnost...“

„...uviděla jsem kluka se snídání...“

„...víš, že se práv...“

„A co kdybych tě pozvala, samozřejmě s Billym a Peggy, na oběd? Asi je řada na mně a tobě to mnohé ulehčí...“

„Bude mi potěšením!“

„Vyzvedneš ho a přijedete ke druhé hodině?“

„Budeme se těšit!“

Její slova zaskočila mé srdce i mysl. Její obrat poskytl novou možnost. Otevřela se nebesa,

sestoupila naděje. Sestoupil snad i amor? Zasáhl mě krásou, slovy a hlavně mi poskytl novou cestu. Vánek ji odvál, z křídel jí spadl brk a tím jsem mohl začít psát nový děj lásky. Akt si žádal přítomnost Billyho a má mysl mohla zlehka vyzvídat. Jaká květina ji potěší, která vůně jí bere dech. Chtěl jsem zapůsobit, v ten moment jsem však netušil, že jsem již zapůsobil. Hrálo mě neskutečné teplo zvané Štěstí.

Nakonec jsem vše poklidil a došel ke dveřím za pomoci úsměvu. Stále více jsem chápal budoucí kroky. Budu obědvat s Chriss. Jenže nejdříve jsem musel otevřít dveře a v tom můj vnitřní hlas opět řval „Chriss se ti otevřela, nezkaz si to!“. Po chvilce však slova kalila zrady děj, až nakonec vrátila přítomnost do reality. Na stole byl vzkaz, na kterém stála slova o vycházce parkem. Richard s Clerr, minulé noci nepili ze sklenice pravdy. Rozlili si hořký pohár lži. Spíše jej nalil Richard. Dal jsem mu možnost a tu odhodil. S nádechem jsem pochopil, že ten, kdo bude trhat srdce, budu já. Věděl jsem o prudké povaze Clerr, ale netušil jsem, jak najít Sarah. Raději bych zkusil promluvit s ní. Zkusil jí

ukázat plamen, donutit Richarda jednat s Clerr na rovinu. Chtěl jsem, aby jej odmítla a on se vrátil zpět. Stejně tak si mohl najít jinou, další. Sarah možná nebyla jediná!? Byl jsem ve slepé uličce, která mi svěřila klíč. S jeho použitím však přijdu o přítele či bratra. Problematika života, jsou vztahy. Přátelé, rodina, lásky. Pokud dokážeme nést následky, vždy se přidáme na stranu, kdy jednoho naštveme. Tedy pokud se chceme vměšovat a nenechat druhého trpět. Problematika vztahů tkví jen a pouze v expanzi děje. Všichni někam spějeme, kráčíme. Každému o něco jde, něco chce získat. Ovšem nadejdou momenty, kdy nejednají sami, ale doufají, že za ně bude jednat prostředník. Pokud se tak nestane, bude nést následky v sobě. Pokud je vnímavý, citlivý, povede to jen a pouze k trápení. Pokud se rozhodne jednat, ponese jizvy.

S pohledem na zeď, na hodiny, jsem spatřil jedenáctou hodinu. V hloubi duše jsem doufal v setkání se Sarah. V rukou jsem držel klíče od manty. V očích stál jasný cíl, byl jím kráček pana Forda. Zprvu jsem ale slíbil vyjížďku Peggy. V očích jejích jsem vypožadoval radost, byla menším

pejskem, ale snažila se urputně hledět ven. Viděl jsem v ní klasický výjev psů. Auta, vyplazený jazyk a vlající uši. Tento sen se ji však nenaplní. Netušil jsem, jak je stará, ale intuice mě vedla k ideji, že již nevyroste, ačkoliv byla štěnětem.

Tiché město, které vždy poskytne místo ke stání, mi dnes ale nevyhovovalo. Když ne Sarah, tak alespoň Kattye bych mohl potkat. Billy mi možná poradí, ačkoliv Kattye ji přece jen zná lépe. Kdybych ji tak potkal. Mohl jsem k ní zajít, ale dnešek patřil hlavně Billymu. Hodlal jsem splnit slib a hned dvojité. Slib, co vykouzlí úsměv malému klukovi krátce po otevření dveří. Ovšem slova, která by mi pomohla s Chriss, by byla ještě vítanější.

„Pane Forde, zdravím. Mám prosbu ...spíše jsem přijel s mantou a ta čeká na svého pasažéra.“

„Jistě, je tvůj ...nemáš s Němkou problémy? Stále ji vidím, jak jsem si ji nechal dovést. Teplé léto, dvaasedmdesát...“

Začal ronit slzy, které potlačoval. Okamžik jej dojal, bylo to poprvé, co jsem ho viděl projevit emoci. Spíše to bylo poprvé, kdy jsem si toho všiml. Snad to bylo i poprvé od rozvodu. Slovy jsem mu opět děkoval. Ujistil jej. Důvěru mu poskytl. Následně jsem přislíbil Billymu skvělé odpoledne. Zprvu jsem jej pozval na zmrzlinu a následně mu slíbil oběd. Netušíc o domluvě nastoupil a motor zazněl ulicí.

„Takže Billy, jaká je tvá oblíbená? Samantha vždy uměla skvělou jahodovou...“

„Asi čokoládovou ...jak tě mám oslovovat?“

„Vždyť jsem ti říkal, ať mi říkáš Chosse.“

„Chosse, chceš něco říct o Chriss? Chci, aby měla kamaráda. Chci, abys byl její kamarád, vždy s ní nemůžu být. Budeš ji hlídat za mě?“

„To vše záleží na Chriss, ale slibuji ti, že ji dnes uvidíš. Pozvala nás na oběd.“

„Doufám, že nebude zase makrela, neumí ji ochutit...“

Smích, věty, ale možná i trocha důvěry. To vše vedlo kroky následující. Hodiny ukazovaly pár minut po dvanácté a já si vzpomněl na kolotoč. Chtěl jsem, aby si dnešek pamatoval. Byl vcelku sdílný. O Chriss věděl pomálu. Svěřil se mi, jak na vánoce zmizel a náhodou vlezl do jejího domu. Svěřil se o okamžiku, kdy jeho vlastní nutkání útěku velelo pomoci duši bolavé. Povídal, jak ji zahlédl. Jak ji tvář halily slzy a s pohledem na něj přišel úsměv. Povídal o prostorně tichém domě. O bolesti anděla. V ten den jí přísahal, že se o ni postará. Byla to slova dítěte, která jednala jako dospělý. Slíbil jí přítele, někoho, kdo se o ni postará. Cítil jsem velmi silného člověka a bylo mu třináct. Já jsem se ve třinácti zmohl jen na sebezahledění. Přišel jsem o matku a urážel jsem, koho jsem potkal. Ale také jsem poznal Katty a pana Forda. Dodali mi klid, který jsem nechtěl najít u Keiferových. Přišel čas a s ním i věk. Dospíval jsem a začal přemýšlet opět jinak. Billy byl však pravým opakem. Byl více než rozumný, cílevědomý, ale i mlčenlivý. Byl to jeho tah, hra s

okolím. Poznal, koho chce blízko a koho ještě blíže. Měl školu života, výchovu ulice. Snažil jsem se přijít oklikou na jeho stopy z minulosti, ale vždy uhnul ke Chriss. Vždy směřoval jinam, jen ne k němu.

Prošli jsme si trhy, nic nežádal. Hračky jej nudily a kolotoč odmítl. Přemýšlel jsem, jak jej zabavit. Hodiny mizely a my jen kráčeli. Užíval si nejvíce momenty jízdy. Ve chvíli, kdy jsme jeli mantou, jsem si vzpomněl na starý lom za městem. Kluka každého věku potěší nejvíce volant, a tak jsem si vzpomněl na první jízdu, na radost, kterou mi dopřál pan Ford. Nejdříve jsme však vysadili Peggy doma a nechali ji odpočívat.

Jízda byla vrahem času, než nadešla hodina čtrnáctá. Byl to okamžik, kdy jsem mu udělal největší radost. Oči mu svítily jako hvězdy, naslouchal velmi pečlivě a auto se rozjelo pod jeho kontrolou. Věděl jsem, že tohle je ten moment. Moment, na který nezapomene. Zmrzlina a nějaký dárek? To byla cesta k dítěti. On se nechoval jako dospělý, on jím skutečně byl!

„Chosse, díky. Tohle je prima odpoledne.“

„Neděkuj. Umíš plavat? Třeba se zas stavíme pro Peggy...“

„...Chriss mi říkala, že jsi ji odnesl z útulku. My jsme si s ní chodili hrát, ale Chriss ji nechtěla na stálo.“

„Můžu vědět proč?“

„Bála se, že se o ni nezvládne postarat. Já jí to samozřejmě vymlouval, ale ona mě neposlouchala. Má vlastní hlavu...“

„Alespoň nejde s proudem.“

„Nechápu? Jak jsi to myslel?“

„To se tak říká ...o lidech třeba jako jsi ty. Člověk má tři možnosti. Půjde sám nebo s davem. A pak jsou tací, kteří se prostě přizpůsobí okolí.“

„Hmm, takže ty jsi se dnes přizpůsobil Chriss.
Jdeme na oběd, na kterém jste měli být jen vy dva.“

Pousmál jsem se. Bylo to opravdu jednání a myšlení dospívajícího. Větu pochopil ve větší hloubce a měl pravdu, ale zároveň jsem byl rád, že jsem s Chriss nebyl sám. Že jsem mohl nenápadně vyzvídat. Byl jsem rád za okamžik s klukem, který mi bral dech. Začínal jsem se těšit na oběd, na více jeho vět. Tušil jsem, že to není vrchol, ale jen záchvěv luny. Nejprve jsme však vzali Peggy na procházku. Zaparkovali mantu a ještě dodali pár posledních slov, dvou mužů. Mužů střežící srdce oceánu, krásu anděla. Zbytek času jsme strávili s pohledy ve vlnách, které doprovázel štěkot jedné roztomilé fenky.

Šepot vln

Pokud vše padne a láska ustoupí. Pokud čas nadejde loučení a rány se prohloubí. Nadejdou dny a šance nové. Pokud čas klesne a rány se zpola zacelí. Dostanete možnost záchrany, budete hojit duši padlou, bolestnou. Starejte se o tu růži. Dodejte jí vše. Dodejte jí svit, ale i svobodu. Nenechte ji znovu zvadnout! Dnešní odpoledne patří jedné obzvláště krásné. Vedle ní se nejedna zastydí. Dostal jsem pozvánku do zahrady tulipánů, sedmikrásek, ale i překrásných růží. A právě jedna z nich potřebuje projev lásky. Potřebuje cítit dech druhých. Tak jako svit, opět vykvést. Nechal jsem jí svobodu, podal ruku a ukázal svítání. Dnešního dne se mi vše vrátí. A stejně jako jsou růže společenské, tak i Chriss vítala Billyho s Peggy. Bylo to lepší, neznačilo to rande. Děsilo ji, i když stála o chvilky radosti. Snad i trošku o mě. Je to obdobné jako s květinami. Každá z nich lépe roste při hudbě a dobrých slovech druhých. Každá má svůj taj, kterým vábí. Mají své vůně, ale i chutě. Jsou nepostradatelné a to hlavně pro život. Pro kroky následující.

Hodiny prozrazovaly druhou a lehká nervozita naopak lásku, kterou jsem chtěl zažehnout. Dnešní odpoledne patří dvěma duším ztraceným a já opět slyším slova buddhistického učení „měli jsme se potkat“. Každý údajně zavání specifickou vůní a tu cítí duše nám souzená. Cítí ji naše duše a vzájemně k sobě táhnou. Myšlenek jsem měl v hlavě opravdu hodně, ale stejně tak oči nestíhaly krásu, která před nimi panovala. Při pohledu zvenčí to byl klasický malý domek, ale s otevřením dveří, duše vešla do galerie. V maličkosti krása, na stěnách obrazy a jedna socha uprostřed haly. S domem si kdysi někdo vyhrál. Čekal jsem obdobné kontury, ale ne dílo architektů. Vládne zde čisto, nekuřácké prostředí. Z pár okamžiků jsem pochopil, že mám před sebou umělkyni nebo alespoň její milovnici. To vše mi ukázal Billy s otevřením dveří. Po chvilce však vše opadlo. Všechno, co mysl inspirovalo a vábilo, brala krása na schodech. Mysl se ubrala směrem k průsvitně modrým šatům ke Chriss. Byla přenádherná. Ladné kroky pozdvihovaly vlasy, které lehounce vlály. Úsměv vyslovil slova uvítání, parfém byl předvojem. Ruka se držela zábradlí a druhá směřovala k džentlmenskému gestu. Hledal

jsem slova ale srdce mlčelo. Nevědomky jsem jí podal ruku a doprovodil ji ze schodů. Všemuh přihlížející Billy se jen pousmál a odvětil.

„Co jsi nám připravila dobrého?“

Vyvedl mě z okouzlení, přišlo mi to zlehka hrubé, ale smích vítězil. V ten moment jsem pochopil vtip, který vyřkl. Chápal dříve než já kroky družení. Slovy mě nakopl, abych zpozorněl. Chriss vábila, srdce otevřela, v moři opět lovila. Možná se jen poohlížela, učila se šepotu vln, ale vykonala krok vpřed. Stejně jako Peggy, která pro změnu stála ve dveřích. Přiběhla ke Chriss, ta si s podržením šatů zvolna klekla, aby ji vznesla v náruč. S druhým nádechem vtipkovala s Billym a úsměvem hleděla velmi opatrně mým směrem. Byla jako z pohádky a více otevřená. Jiná, než osoba, kterou jsem poznal.

Další kroky vedly kuchyní, spíše kuchyní s jídelnou. Opět jsem se mýlil, s pohledem po domě jsem zjistil, že architektura je zcela odlišná. Dům byl větší, kontury zvenčí klamaly, jako světlo tmu. Začal jsem pociťovat menší napětí, docházela mi zcela

chvilka, která probíhala. Billy mě nakopl u dveří, ale kroky otevíraly oči. Otevírala cestu slovům, mysli. Bloumaly, ale i šířaly. Chtěl jsem upřímnost ze strany Richarda, ale sám jsem spal s Kattye. Spal jsem s ní, i když jsem měl oči jinde. Ptal jsem se a nepřemýšlel. Choval jsem se jako spousta mužů, kterými opovrhuji. Dle slov spolužačky jsem přemýšlel penisem. Opět jsem začal zpochybňovat svou osobu. Myslel jsem si, že si to zasloužím, ale přišla chvilka, která byla porotou i katem. A vše vrcholilo zvonkem. Za dveřmi stála žena, se kterou jsem se miloval a vedle ní ta, kterou jsem začínal postupně milovat a to čím dál více. V rukou držela víno a my jsme přišli s prázdnýma rukama, nepřinesl jsem ani květinu. V ten moment jsem se chtěl propadnou co nehlouběji, vše však začínalo brát směr klidu. Kattye nás zdravila, úsměv taktéž využila. Děvčata na sebe pohlédla, z výrazu panovala slova mně tajná. Ze strany Kattye i radost, že jsem stál na místě, které mi slovy poukazovala. Vše jsem v ten moment utopil a opět se snažil držet přítomnosti. Přesně jak radila.

Vedli jsme slova, kuchyní voněla Itálie. Billy

občas zavítal ven, radost mu poskytovala Peggy, která věrně aportovala klacík. Vše bylo nastrojené, sklenky vedle talířů. Prach by jste nenašli. Pomoc odmítala a začala hostit.

Když žena řekne ve dvě, dopřejte jí čas, ale hlavně klid. Je ozdobou, šperkem místnosti. Všechna dokonalost pramení z času, kterého máme více než dost. Pokud meškáme, jsme nervózní z pozdního příchodu. Pokud minuty vlají, nechte je. Odměnou je dokonalost, vůně. Následně se skoro vždy najde závist a ta zesílí, díky těmto aspektům. Skoro vždy je někde někdo, kdo není vděčen za své úspěchy. Přehlíží svou rodinu, šikovnost. Jde mu o neštěstí druhých. Mnohdy jsou to nepříjemní lidé, kterým nepomůžete, nechtějí. Občas neuškodí je zvolna potrestat. A nejlepším trestem, je to, co sami mají vedle sebe. Vzbud'te závist! Ženám vděčíme za hodně. Pánové, odložte knihu a polibte svou milovanou, pevně ji obejměte se slovy „Miluji tě!“.

Ústy panovaly chutě, světem minuty. Víno hostilo atmosféru a tvář smích, když Billy ochutnal kapku Chateau Coufran. Snažil se nešklebit, ale

nakonec odběhl, aby přepil pachut'. Děvčata se taktéž ušklíbla a slova vedla k noci hříchu. Ke slovům Kattye a mému opětovnému propadu, snad nejhluběji, co to jen jde...

„Tak už jej netrap, vše bylo spontánní. Mrzí nás to!“

Zprvu jsem nechápal, ale tušil. Hledal jsem díru, která by mne vzápětí skryla. Snad nikde ale tak hluboká nebyla a najednou mi Chriss vložila ruku na mou, která odkládala sklenici. Tento pocit, v životě jsem nic takového nezažil. Cítil jsem se, jako bych nebyl ve svém těle, ale jako bych se nad ním vznášel. Jako bych byl nad vším a vše bylo irrelevantní.

„Chápu, děkuji za upřímnost a tobě za vytrvalost. Katt mi řekla o vaší noci. Popravdě, zklamal jsi mě, ale dnes, když jsem tě viděla spát na pláži... prostě jsem si říkala, kdy odejdeš. Ale...a navíc jsi adoptoval Peggy. Znáš mě díky Kattye a Kattye ví... to, co chci. Pochopila jsem, že ti na mně záleží. Vidím ti to na očích ...ještě před příchodem Katt.“

„...MY SI TOHO SPOUSTU POVÍME...“

„Popravdě jsme se vsázely, kdy se složíš a slova vyřkneš sám...“

„...a i v tomto jsi mě zklamal. Víš, řekl by jsi mi ...ne, nechci to vědět. Jsi dobrý kamarád, stojíš o mou přítomnost, a tak i konáš. To je vše, co chci vědět!“

Strach a láska. Dva rozdílné, ale přesto stejné pojmy. Dokáží rozdělit, ale i spojit. Mrazí, nutí k útěku. Ale pokud je srdce silnější než rozum, dokáží překvapit. Její ruka mě chopila silně, nejspíše mi signalizovala, že neuteču. Že čas nadešel kroku pravdy. Zaskočily mě, ale i potěšily. Byla to hrubá myšlenka, ale jsou kroky, které nelžou a ty, které musí vykonat druzí za nás. Opět jsem myslel jako pitomec a i tomu tak bylo. Hlavu jsem sklonil a odvětil...

„Neskutečně mě to mrz...“

„...mlč. Kdybych chtěla slova, neseděl bys zde. Katt

by se právě přihloupale nesmála a navíc, přeci mezi námi nic není ...jsme přátelé.“

Slova by pokračovala, ale opět vešel Billy. Pochopil jsem, že Chriss je více než pacientka. Je hlavně Kattyeinou kamarádkou. Nechápal jsem však, proč se mnou spala, když věděla že ji raní. Ze srdce mi spadl ohromný kámen, ale usadila se tato otázka. Je Katty jen koketou, nebo jí samota nutila k těmto krokům? Bylo v tom něco hlubšího? Po chvílce však i tato slova zmizela. Nechtěl jsem je tam. Chtěl jsem čistou hlavu a v ní trochu vína.

Jídlo se z talířů vytratilo a slova se nesla hodinami. Byl jsem užaslý z kontur, co dům poskytl, ale neznal jsem zbytek, než jsme se přemístili na střešní zahrádku. Bylo to místo, které by básník popisoval nejedním slovem. Bylo skryté, ale přesto prosluněné. Hostily jej květiny, ale i menší stromek. Lavička i se stolkem. Stál na něm gramofon, který položením jehly hrál glam rock. Nikdy jsem neslyšel něco obdobného. Když hrály metalové skupiny, byly vždy velmi rychlé, hlučné, plné smrti. Nelíbily se mi, to byly Richardovi záliby. Zde však vynikaly

kytary, slova písňě. Zpěv byl až nepřírozeně ladný, jako poklepání kláves piana. U jedné dokonce orchestr. Deska mě upoutala a já si vzpomněl na Sarah a její Age of Stars. Tak mi tu píseň, mezi slovy Carla, představila. Chvíli jsem ji zpola vnímal a následně opět Chriss jako Kattye a Billyho. Dnešek byl odměnou, ale i zpovědí. Mezi slovy jsem si vše přehrával. Ocítl jsem se mezi upřímností a neblamáží. Od příjezdu jsem nebyl více rád za přítomnost druhých, než tady. Když jsme grilovali s přáteli, byla to spíše parta Clerr. Když jsem mluvil s panem Fordem, zdálo se, jako by byl myšlením jinde. S Kattye jsem dnes uzavřel kapitolu a s Chriss začínal. Samozřejmě jako kamarád a to mě opět více motivovalo. Billy byl rád, že je v místě, které jej bere jako rodinu. Všechna slova zapadala, ideje dávaly smysl. Vše dostávalo šanci a to díky Kattye, ale i Jenny. Poctivost, s ní jsem dnešního večera, ale i poledne, dostal místo s výhledem na ráj. Na místo, které oživí padlou důstojnost. Nekonal jsem tak, ale ostatní ano. Cítil jsem se jako hlupák a to byl také trest. Jenže člověk si v daném momentě neuvědomí, že trest ani nemusí přijít, klidná slova a odříkání toho, co tíží. Bylo to tak prosté, bez hádky. Jen vjem,

ten byl vším. Odehrálo se zde něco, co de facto nikdy nikde nejde. Všichni musí mít pravdu a už předem být porotou a soudcem, toto plane skoro vždy a všude. Bez pochopení setnou hlavu a přitom sami, sami chybují. Bylo to více než k zamyšlení a dosti smutné.

Bylo lehce po deváté, Billymu spadala v očích únava, a tak jej Kattye doprovodila do vozu. Odmítl spát u Chriss, chtěl k panu Fordovi. Slíbil, že ráno zasedne za kasu. Opět jsem v něm uviděl zodpovědnou osobu, a tak s posledním mávnutím ruky auto mizelo v dálce a já jsem chtěl jít taktéž. Chriss však měla jiné plány. A její slova konala.

„Zatančíme si? Mám tu pár desek a odmítnout dámu, která tě hostila, to se nesluší!“

„S radostí!“

S úsměvem jsem souhlasil. Byl jsem rád, když udělala další krok. Chopil jsem ji v ramenou a došli jsme zpět na střechu. Jehla opět udala akordy, noci nezněl jen vánek. Melodii dodával tanec, ladný

pohyb, smích, ale i víno. Chyběl jen polibek, který nepřicházel. Nechtěl jsem jej vykonat, tlačit na ni. Dnešního dne vykročila více, než by kdo očekával a já se radoval z momentů. Navíc, byl jsem přítel.

Písně utichly a my s Peggy nakonec kráčeli vstříc snům. Děkovali jsme za nádherný večer a s objetím odešli. Kráčeli jsme pískem bez příslibu, jen s myšlenkou, že jsem našel klíč k zahradě. S věděním náklonnosti a čistým štítem, ovšem ne mou zásluhou.

Jako růže v dešti

Co kdybych podzimní večer proměnil v polibek. A z let lásku. Co kdybych tvým rtům dodal smích. Dodal vše, co srdci chybí. Oživil duši, co hyne momenty zrad. Co kdyby pohyb vlasů tvých, nikdy nezmizel a v očích věčný plamen zažehl. Věty a řádky, které podzimního večera dovedly mé srdce o noci Helloweenské k Jenny. Toužili jsme po životě, jeho tajích, dotecích, ale i strastech. Ani jeden nechtěl letmé polibky, ale lásku. Svého strážného anděla, spřízněnou duši. Byla to léta, kdy kompromis byl hrou a kroky realitou. Naše gesta se rozešla a já po čase, po prvních zkušenostech a nocí slz, došel ke Chriss. K ženě, které stačilo prosté otevření srdce. Prostý zájem a nejspíše i motivační slova psycholožky. Pocítil jsem tanec mezi růžemi, v místě, kde tančily kapky deště, ale i samota. Kde tančila padlá láska se smrtí. V místě, kde pravda dala průchod novým dnům.

Má noc měla krásné snění, ale slova se chystala ublížit. Chránit dvě ženy. Nastal čas změn, pravdy nevyřčené. V ten moment jsem věděl, že musím najít

Sarah. Nechtěl jsem Clerr hledět do očí, raději budu stát poblíž, až k ní přijde Richard. V horším případě Sarah. Ublížím, ale ve jménu pravdy. Je to jediná omluva pro mou duši. Je to východisko, netoužím přihlížet nevěře. Konat nepřímo kroky mého otce. Minulého dne se mě Chriss ptala, zdali bych jí o noci vášně pověděl. Nakonec vše utnula. Kdyby tam neseseděla Kattye, nejspíše bych to ze sebe nedostal. Ne tu noc. Chtělo to čas, moment, kdy bych jí mohl pevně hledět do očí. Moment, který včera dodala. Akt obdobný, ale ne tak horší. Netoužím po omluvě svých kroků, ta ani neexistuje. Měla však pravdu v jednom. Byl jsem sám a stále jsem. Byli jsme a jsme. Prozatím. Mě však tíží gesto výzvědné, které mě ke Kattye dovedlo a budu si to vyčítat dokonce svých dní. Občas nadejdou dny či léta, kdy na chvíli zapomenu, ale stále to bude mou součástí. Byl jsem opravdu bláhový, když jsem si říkal, že si to zasloužím. Využil jsem jen okamžiku, to bylo vším.

Po delším přemýšlení noc dodala sny a ráno pohledy, ovšem nejen ty v zrcadlech. Clerr cítila napětí a já klíčky v rukou. Musel jsem pryč, avšak z domu vyšel i Richard.

„Chosse, děje se něco?“

„To víš sám nejlépe!“

„...ach, ta Sarah. Jde jen o sex, užítí si. Kašli na to, Clerr je fajn, ale Sarah živlem. Taky by ti to prospělo...“

Netoužil jsem slyšet jeho dokončení věty. Netoužil jsem ani po jeho přítomnosti. Dveře auta práskla a motor zažehl. Vyjel jsem vstříc neznámému, ale klidnému. Směřem ke Carlovi Dantemu. bratrovi, který mohl ukončit směr mého bratra. Když jsme šli každý svou cestou, nabídl mi poslech ve zkušebně. Ležela až v Yornu a já měl před sebou hodinku cesty. Nápad mi přišel jako rána z nebes. Projížděl jsem ulicemi v naději, rádio hrálo. Myšlenky se hroutily a najednou svitly. Svitly v naději a obraze, nikoli lepším, ale upřímném. Obraze kata, kterým jsem se stával během jízdy. A Carl, ač byl svým způsobem otravný, zdál se i jako člověk, který si jde za svým. A navíc jde o jeho sestru, ale i o ženu, která ho zaujala. I to by mohlo být sobeckým činem v aktu ochranném.

Stanice hrály jednu píseň za druhou a já se sám sebe ptal, co dělám. Každý si zaslouží lásku, život po boku milovaného. Každý hladový uvnitř, ale nesmí překročit hranice arogance. Spousta vpadne do uličky, kde každý chce milovat a nedávat. Přidávat emocím, ale nestírat slzy. Když jsem chodil s Jenny, poprvé jsem pochopil rčení „Když pláčeš, trhá mě to vejplů, a když se směješ, musím též“. Byly to pro mě tvrdé okamžiky, poznal jsem lad, ale i jeho cenu. Věděl jsem, kdy musím ubrat, protože jsem ji miloval. I když šly naše cesty nakonec jiným směrem a rozloučili se s ostřejším koncem. I přesto že slzy padly a brzda povolila. Miloval jsem ji dlouho potom. V lásce vidím smysl bytí. Nádech i výdech. Láska je o učení, ale i o strachu. A pokud se Richard nebojí, pozná strach, co právě zasejí. Strach, který hnojl svými gesty. Pozná ostrí dívčí duše. Může si hrát na tvrdáka, promilovat noci s jinými, ale ne, pokud já spím vedle. Pokud znám duši, která snesla nebesa. Protože Clerr je děvče, které může nahradit oblohu, když padne. Richard lásce porozuměl jen z pohledu chtíče. Bere a sází beznaděj. Vrací, jen aby se neřeklo. Clerr má možná rád, jinak už by s ní asi nebyl. Možná ji i miluje, ale

potřebuje cítit i jiné tělo. Nyní pocítí samotu, pocítí vše, co právě vzroste ke sklizni. Mrzí mě, že přijdu nejspíše o bratra. Mrzí mě, že to musím řešit. Nedokáží prostě žít s vědomím jedu, který působí v okolí. A už vůbec si nedokáží představit, jak to vezme jeho nová láska. Sarah, až na její tvrdou tvář, vypadala jako fajnová holka. Asi bychom si i padli do oka. Sama nejspíše netuší o Clerr. Sama miluje a doufá v krásné zítřky. V zítřky, kde se stahuje k bouři. Je velmi jednoduché nechat obrázky dnů v prach změnit. Ovšem v cestě jsou křižovatky, jak říká Kattye, a já právě na plný plyn, беру tu, která vyhroť děj. Zůstanou šrámy nejen na duších, vzpomínkách, ale hlavně v srdcích.

Jednoduše dojelo auto k cíli, slova se ztrácela na jazyku a myšlenky zatěžovaly hlavu. Zatěžovaly, dokud jsem nedošel ke dveřím zkušebny. Vevnitř zněl dívčí hlas. Povědomý dívčí hlas a slova ostrá.

„Můžeš sčítat slzy mé padlé. A tak jako je čísel nekonečno, je i má láska bezmezná. Tak i tvůj výsledek je špatný. Počítal jsi se třemi, ale výsledek jsou dva ...dvě srdce!“

„Co se tu děje?“

„Chosse, tak jsi si udělal výlet k nám? To je brácha chlapa, co chodí s mou ségrou. Je v pohodě, ale hudbě nerozumí...“

„Tak co děláš zde? Chceš se přiučit rocku? „

Při prvním setkání se rozpovídal o sestavování kapely. Jeho snem je hrát ve světě nebo alespoň po barech. A opravdu neměl pomalu nikoho. Ovšem překvapením jsem nebyl já, ale Sarah. Včetně jí tu byl ještě Andy Lee a ním to končilo i začalo. Po chvílce příběh dostával barvu a má slova otazník. Sarah, stejně jako já, byla ve zkušebně poprvé. Ukázala své texty, nápady a ideje. Já jsem přijel zbořit vše, co jí dnešek dal. Ptal jsem se sebe, zdali chci ublížit někomu, koho poznávám. Někomu, kdo se vyjevil přátelsky. Věděl jsem, že slova vyzní nepatříčně. Carl se ji snažil balit. Dnešek by ji utvrdil jen v tom, že jsme se na ní domluvili. Myšlenky vycouvaly a já tiše seděl a vnímal. A opět jsem byl překvapen.

„Takže ty jsi vlastně netušila o Carlovi?“

„Andy mi prostě vlezl před kytaru s basou a začal hrát. Myslela jsem, že ho zabiju, ale on mě pozval sem. Mimochodem, už vím, odkud tě znám. Ty jsi s ním byl v Hann ...že?“

„Joooo, byl...“

„...takže mu dosvědčíš, počkat, kolik že máš bratrů?“

„...dva, jsme trojčata.“

„Tak to jsem netušil...“

„Jo, Frank se moc neukazuje...“

„Dobře, takže mu dosvědčíš, že mám přítele!“

„Hele, ona má přítele jako basák, co si vždy najde rytmus.“

„To víš, kytaristka a zpěvačkasakra vždyť ona i skládá. Prostě jsem jí hodil pytel na hla...”

„Joooo, vzal mi kytaru rovnou do auta. Já na ně čuměla ...asi magor. Neee, byl milej. Povídali jsme si a mně se jeho hra zalíbila.“

„A ty jsi místní?”

„Z Empar, ale vlastně už skoro místní. Škola mi nejde, radši si najdu fleka...”

„Našla jsi ho!”

„Jo, bandu blbců, co náhodou hraje. Jo a Carle já mám přítele!”

„Říkám něco?”

„Já jen, zdali si budeme rozumět, zlatí!”

Neznali se ještě ani pár hodin, ale slova zněla staletě. Vtip, ale i sebranost. Celé dopoledne patřilo slovům, věděli co dohromady umí, ale neznali srdce

druhého. Poznávali souhru akordu života. Učili se budoucnosti. Jeho krokům, bolestem, ale i štěstí. V ten moment jsem pochopil, že musím vyčkat jejímu odchodu. V krátkosti jsem ji poznal a o to více jsem musel chránit dny další. Poznal jsem její cestu, ale i zvolna její zápal pro věc. Nebyla holkou na noc, chtěla mít jen kousek nebe pro sebe. Zpočátku jsem s Carlem počítal, ale nyní i s Andym. Zamýšlel jsem rozpad nebes v nejlepším úmyslu. A ten slovy přišel, když odešla. S nádechem jsem pověděl Carlovi o Richardově záletu. Že třetí bratr, byl jen záminkou k neupřímnosti. Ovšem to, co následovalo, nejspíše rozervalo více než přátelství. Carle sebral klíčky a v okamžiku odjel zpět do Hann. Chtěl jsem jen upřímnost, ale nejspíše jsem si sebral i nové přátelství. Jak nově získávané, tak i staré. Netušíc o prudké povaze jsem byl odvalen na podlahu. Nadával a běsnil, ale Andy jen stál a přihlížel. Po chvílce mi pomohl vstát a já dodal.

„Musíme za ním...“

„Klid, asi mu rozbije hubu, ale Sarah neublíží.
Chápe, že o ničem neví. Možná ji bude chvilku
nenávidět. ...to ho přejde, věř mi.“

„No minimálně neví, kde ji najít, ale co Richard?“

„Počkej? Chceš, aby skoncoval se Sarah a nejspíše i
s...“

„Clerr.“

„Tak o co ti jde? Ok, je to brácha, ale zaslouží si to.
Nech Carla vydejchat...“

„Asi máš pravdu...“

„...mám tu whiskey a támhle můžeš přespat. Bejt
tebou, nejedím tam. Už jsi udělal dost a ničemu víc
nepomůžeš.“

Měl ve všem pravdu, tušil jsem ostrý následek.
Stále však svět vnímám jako dítě. Neustále doufám v

happyend. Ten tu ale nebyl, když Chriss přišla o lásku, když se naše cesty s Jenny loučily. Neměl tu být, ani když jsem se vyspal s Katty, ale přesto byl. Svět se řídí chaosem, a ten jsem přivezl do Yornu. Kráčíme cestou snů, v slzách, v marnivosti dnů. Pokud něco ničí cestu, je to úsměv. Srdce se stává bezmocným a slepým. Upadne v lásce a jen doufá. Láska manipuluje s časem, s naším srdcem. Ovšem nebere zřetel na temnotu srdce. V temnotě srdce happyend chřadne a slepne. Je vystaven mukám, ale není spoután. Dobrovolně je přítomen, aby bolesti ukázal něhu. Ten úsměv, který dny ničí, najdeme na lidech nevyrovnaných a zlých. Na lidech jako je Richard. Znal jsem jeho volnomyšlenkářství, ale chtěl jsem mu pomoci. Nechával jsem však manipulovat sám se sebou. Celá léta byla opravdu jen o mně a mých ztrátách. Po každém slově jsem chtěl cítit trochu tepla. Sám jsem se choval arogantně a to i dnes! Opět jsem chtěl, aby vše bylo dokonalé a krásné. Svět ale musí rozdat rány pěstmi hněvu. Sarah dovedla cesta osudu do Yornu beze mě. Kdybych nebyl hlupákem, mohl jsem vyčkat. Mohl jsem jen nechat strom padnout a přitom nepřijít o bratra. Možná má cesta měla nějaký smysl,

ale ten mi byl skryt. Skryt jako tato slova, která přivedla whisky. Dokonce jsem ve všem opomněl na Chriss. Nejspíše čekala v úpadku luny, ale já byl jako růže v dešti. Těžknul jsem a smáčel jsem své trní.

V temnu a svítu luny

Temnota byla vždy srdci blíž, postrádá lež, ale i aroganci. Na nic si nehraje. Podrží a skryje. Svít se dá porovnat se svící. Světlo svíce je jako bolest, hoří uvnitř. Dodá kouzlo okamžiku, barvy. Ukáže však i pravou tvář. V temnotě je skryta upřímnost.

Upřímnost, která se jako vše v temnu, bojí svítu. Svít raní, prohlubuje rány. Od pradávna svádí boj. Od pradávna je světlo životem a temno smrtí. Od mala jsme krmení lží. Temnota jen vyčkává, nechá vás otevřít oči. Vyčká, než si zvyknete na život v upřímnosti. Než přestanete být slepý, svitem zmámeni. Celý boj už dávno temnota prohrála a jako pravý hrdina ustoupila, nechala světlo vyhrát.

Paradox však nastává v momentě, kdy srdce ale i život k životu světlo potřebuje. Růže jako jiné rostliny, beze světla nevyrostou. Člověk je bez slunce vláčen bolestmi a to nejen duše. Světlo je životem, tou nejvyšší cenou. Dodá teplo, ale i kouzlo. Temnota nabídne alternativy. Teplo nahradí objetím, život upřímností. Jen básníci, jako Sarah, najdou smír těchto dvou světů. Žijí na jejím okraji, nechají se jimi hýčkat. Ovšem, nesmíme

zapomenout na rozdílnosti. Proto včerejšího večera přest přelámala nos Richardovi. Proto brzy Sarah pozná taje ztichlé hladiny. Já už jen stojím ve dveřích, neumím se pohnout. Jsem svázán a Clerr mi vyčítá akt, kdy jsem jednal s jejím bratrem a ji obešel. Přehlíží akt nevěry a vnímá jen trosky lásky. Richard jen nečinně sedí, s ledem léčí otisk své arogance. Slova se mění v hádku, slova směřována mě. To, co zde pozoruji, je silnější než láska. Je to silně obehnaný plamen. Plamen který ještě nezkontrol. A já ve všem opomněl tebe, měl jsem tu včera stát Chriss, vezmeš to jako omluvu? Až díky tomu, mi došlo, jak mi na tobě záleží, jak moc potřebuji někomu konečně zase věřit. Někoho, kdo mou nerozhodnost nasměruje. Chci ti být oporou, nejsi zde sama, jsem tu!

Kdybych svíral pero, vše bych takto sepsal. Vše bych jí řekl, ale nyní to vše nějak dopadne. Už jsem pískem dopochodoval tam a zpět. Peggy se proběhla a naším cílem jsou dveře k srdci. Doufám, že k srdci a ne další chybě. Chci se jí omluvit, už jen pro další tanec. Pro slova, která by mohla kotvit ve slově my. A už bez nádechu, beze strachu, musím vykročit.

Čím dál více, provinilým krokem. Předminulého večera, jsme oba vykročili blíže k sobě. S upřímností, beze lží. Divadlo svět vteklo do moří a základy se postavily z trosek. Stavíme z trosek, díky nim se učíme a třeba nebudeme opět chybovat. Třeba by to chtělo květinu. Má ráda snad tulipány, či lilie. Nebo je romantičkou a rudá růže je jejím srdcem. V těchto myšlenkách jsem ale dlouho neustal.

„Peggy, no pojd' sem! Kde jsi se toulala? Kam jsi Chosseho dovedla?“

Vždy, a to pokaždé, naše prvá slova sklídí Peggy. Ovšem úsměv, úsměv ten si zabírá jen mé srdce, když její pohled letmo provokuje.

„Chyběla jsi mi! Jen jsem včera potřeboval trošku přemýšlet. Jde o bratra a jeho zálet... Promiň!“

„Tak to budete mít v rodině ...promiň. Taky tě ráda vidím.“

„Držíš tašku, jdeš na trh?“

„Chtěla jsem, pak mě to přešlo. No a pak jsi přišel ty s Peggy. Asi tu stojím pár minut...“

„...chceš doprovodit. Peggy se ještě neproběhla.“

„Ráda. Třeba jen na okraj pláže, bosí pískem. Ani se mi už nechce jinak. Víš, Peggy, řeknu ti tajemství, jsem ráda, že tu jsi! ...a že jsi přivedla i jeho...“

Opět vše, co srdce chtělo říct, poodešlo. Omluvy přišly jen jako ukázka vstřícnosti. Její lehká poznámka mi však ukázala lásku, kterou asi chová. Lásku ke mně. Vycítil jsem ale, že jí noc s Kattye vadí. Mlčela, jen úsměv a nová slova přicházela. Pověděl jsem jí o bratrovi. O mé minulosti, opět jsem jí připomněl, že není mým bratrem a znovu jsme se srdci otevřeli, až mi krátce vtiskla ruku v mou. Ovšem po chvílce jsem ji chopil v ramenou a pískem jsme kráčeli jako milenci v černobílých filmech. Sama mi pověděla více o svých láskách, snech a bolestech. Děkovala mi za trpělivost, kterou k ní chovám. Poprvé jsem cítil lásku z její strany i ve slovech. Lásku, kterou neskrývala v náznacích. Otevřela se a toužila mě poznat. Cítil jsem opět pocit

silnější než láska. Věděl jsem, že jsem si ji naklonil, ale netušil čím. Že se snad i zamilovala, stejně jako já, v okamžiku příjezdu. Schovala snad slzy v noci, kdy tanec jsme vedli v posledních minutách, v odchodu. Řekla si snad, že přítelem mohu být, ale partnera ve mně nachází? Netušil jsem. Byla jako vyměněná, povznesená a snad opět cítila potřebu mít někoho po boku. Ten nejhezčí pocit, který i nejvíce bolí.

Probrala se mnou školu, řekla mi o své lásce k umění. O škole, kde studovala malířství. Kde nakonec i vystudovala. O snu, který ji živí. Vyprávěla o domě a jeho výzdobě. O známém, který ho navrhnul a že ona jen dodala kras. Pochopil jsem její opatrnost. O život měla postaráno. Svěřila se, že už na lásku zanevřela. Že jsem jí s Kattye pomohl a s Peggy ukázal vše, co zmizlo ve vlnách. Slova v tu chvíli utichla a ústa vtiskla polibek. Letmý, roztřesený, přímo v tvář. Minuty, stejně jako zvuky v okolí, přestaly být podstatné. Polibek byl jako dotek hvězd, byl magicky vášnivý. Ani dlouhý, ani krátký. Objetí a dotyky rukou jen dohrávaly souzvuk možné

lásky. Netoužili jsme přestat, až dodala další krásnou větu.

„Chosse, mám tě moc ráda, víš ...no, jak bych to řekla ...jsi lékem na mou bolavou duši!“

Opět jsme se objali, silněji se tiskli a Peggy běhala kolem nás. V ten moment jsem i já dodal v tahu odvahy a to místo ve tváři taktéž políbil.

„Pokud chceš, můžeš být u mě, než si to spolu vyřeší. Než se to vyřeší. Nebo...?“

Vše na mě padlo, padla i věta, která roztála hřejivým dotekem okamžiku.

„Asi to bude znít pošetile, ale chci být s tebou po celý život!“

„Nezní!“

Vše najednou přestalo být podstatné, polibek přicházel a hodiny se ztratily v objetí. Proseděli jsme půl dne v písku, srdcem k srdci. Úsměvem k

úsměvu. Nevnímající hlad, nevnímající bolest. Láska vzplála v okamžiku, kdy jsem třem srdcím ublížil. V momentě, kdy jsem musel přemýšlet o životě. Věděl jsem, že jsme si začali být blízcí. Tušil jsem, jak začnu být závislý. Když jsem přijel, Clerr mi pověděla, že je praštěná. Neznala ale sebe. V dnešku klesla v bláznovství sama. Vyčetla mi pravdu. Já jsem jí chtěl pomoci, nevědic o prudké povaze a slepé lásce. Konal jsem sic sobecky, ale asi i dobře. Konal jsem možná i špatně. Nezasloužil jsem si však slova urážek. Jednal jsem hlavně z vlastního přesvědčení.

Kdyby nebylo Peggy, asi bychom i usnuli a hvězdy pozorovali, když by nám tančily na rozcestí snů. Nejspíše by ani teplá noc nemusela hrát. Objekt by nám stačilo nadevše. Ovšem nás její malý hlad dovedl i k jiným myšlenkám. Dovedl nás do kavárny, to byl opět moment, ve kterém jsem chyboval. Ona mě pozvala a já měl sotva na kytici. Vždy jsem se snažil být galantním. Dělat radost milované, druhým, ale ona mi jen pohlédla do očí a řekla s rukou na mé...

„Peníze neřeš, jsi tu pro mě! Od samého začátku ti jde jen o mě. Díky!“

Bylo mi trapně, ale opět jsem poznal sílu vztahu. S Jenny bylo vše jen o ní. Já jsem děvče a ty mě chceš. A až v objetí pravé lásky, tato slova dojdou v myšlenkách. Věděl jsem o lásce mezi námi. Byla však bláhová, plná ideálů. S Chriss to bylo jiné. Chtěla jen trochu času, ukázkou lásky. Neskákala kolem, nevábila mě. Byla ztichlou hladinou a já v ní začínal plout. Začínám chápat podstatu důvěry. S Jenny bylo vše rychlé, každá minuta se dala využít. Využít do momentu, kdy jsme se lépe poznali. Kdy jsme pochopili, že naše cesty mají jiný směr. A já dnes konečně došel ke Chriss a pochopil slovo ‘My’. Pochopil jsem, že vztah není materialistický. Tomu pravému jde o úhel pohledu a o správné místo na lavičce. S oblohou v červáncích barvenou a ránu za rosy padlé v blankytu hravém. Vše opět vedlo k učení buddhismu, opět se spojily dvě duše. Opět osud konal, hrál otevřeně. Vše musí přijít ve velmi pomalém tempu, nesmí se na nic spěchat. Nechtějte hned slyšet slova „vzpomenu na tě“. Nechtějte okamžitě psát slova v písku, dosahovat oblak. Kdo

pozná nebesa v momentě prvním, zalekne se bouřky.
Udeří jej nečekaný blesk. Všemmu se musíme učit.
Nechat přirozený koloběh. Lásku rozmazlovat,
nenechat ji slepnout. Nenechat srdce v samotě jen se
slovy „jsem tu pro tebe!“. Srdce, jako duše, to ví!
Stejně tak i daná osoba milovaná. Slova jsou
nástrojem mysli, lásky, ale i podvodníků. Nelze bez
nich získávat prospěch. Bez prospěchu nelze žít. Bez
života jsme jen prázdné schránky. Se vším tímto
vědění lidé stejně chybují. Nechtějí, neumí hýčkat
šťěstí, lásku. Berou a volí špatná slova, ale i gesta.
My, stojíc opodál při svitu, ale i temnu lunny, vždy
dosáhneme pádu, ale i štěstí. Srdce nás nejednou
bude bolet. A stejně jako básníci, jako Sarah. Stejně
jako Chriss, najdeme v ní i inspiraci. Stojíme opodál
a učíme se. Stojíme ve tmě, aby světlo hrálo. Stojíme
při světle, aby tma mohla poznat pravdu. Někteří o
tom píší a já? Já jsem při této krásné noci chycen v
objetí lásky. Peggy si ulehla v křesle, sklenky
naplnilo víno. Gramofon opět udal akordy života, k
tanci. Vše, co se událo, bylo pro tento okamžik. Pro
tanec v jidelně s vánkem, který pootevřel dveře.
Pozvedl ladně Chrissiny karmínové šaty jako vlasy a
s koncem desky i rameno jehly. V ten čas přišel

nejvášnivější polibek a šaty udeřily podlahu. Dlaně braly tělo druhého jako rukojmího. Prsa ladně stiskly a po pár vteřinách pohodily opasek. Po pár dalších polibcích a krocích. Dotecích a objetí, stiskly můj penis. V krocích obdobných jsme došli k ložnici. Noc ožila v temnotě, srdce přestalo krváčet. Mysl se ztrácela a nalézala v chťíci. Úsměv se pevně vryl, jazyk hladil tvář. Rozlehla se vůně vášně, vzduchem vzdech. Pocity a emoce. Těla ožila v zapomenutém, připomněla duši, ale i srdci, radost. V temné místnosti srdce uzavřela žal, nechala k sobě vstoupit druhého. Mysl se připravila na nové lepší zítřky. V nekonečnu, ale i v naději, končila noc a začal den.

Pláč pro naději

Pokud dokážeme milovat, dokážeme býti nadějí. Dokážeme býti oporou, kterou v nás vzbudí. Pokud nenávidíme, vzbudí v nás bestii. Lidé se často diví, nechápou zlo srdcí druhých. Jsou v údivu, když bestie útočí. Tápou, neboť srdcím vhodili stín. Měli by se zamyslet nad kroky konanými. Pokud chtějí zabránit, aby se neopakovalo to, čemu nechtějí čelit. Pokud sami chtějí žít ve smíru, ladu a kráse. Svět se však řídí protiklady, musí být vyvážen. Slepci potřebují hůl a hluší náznak. Hlupáci ticho a básníci svůj kousek naděje. Srdce hořkne jen a pouze odezvou zvenčí. Ocení starost, přijme každou výzvu. Nechá se nejednou zranit. Slepne, až ohluchne. Básní, blázní. Stává se oporou a bere ji. Jako dravá saň trhá světy na kusy, brání. Miluje a hřeje. Dodává okamžiky, naději, a přitom ji samo často potřebuje.

Ukázka zrcadla, zrcadlo je bolest. Slova zní jak střep, hlava prožívá explozi svou vinou. Zvonek udeřil, dveře otevřely světu nové ukázky. Láska vzala den předešlý, nový přivítala. Nebyl jsem sám, byl jsem však adresátem. Vše někam spěje, vše

někam kráčí a slova dodávají i dnes řádky této kapitole. Upřímnost dovedla strach ke dveřím, osobu čekajíc za nimi jsem však nečekal já, stál tam Andy.

„Chyběl jsi mi!“

„Vtipný, Andy, že?“

„Den mě nevidíš... no to je fuk. Hele potřebuji pomoc, spíš napravit vaší rodinnou chybu. Jde mi o Sarah...“

„Jak jsi mě našel? ...co se Sarah?“

Byl jsem zmatený, ze schodů přicházela pomalým krokem Chriss. S bližším krokem jí Andy složil poklonu, já jen opět přihlížel její kráse. Cítil jsem lásku, která ve mně ještě nikdy neplála. Cítil jsem štěstí. Stejně, jaké jsem vnímal z černobílých filmů. Věděl jsem hluboko uvnitř, že je to navždy. Navždy s ní chci být. Překročil bych plameny, jen abych jí donesl tajemnou krvavou růži. Plamennou, věčnou, rudou krví pokrytou, bolestí vykoupenou květinou.

„Pánové, kuchyně je támhle. Chosse, uvaříš vodu na kávu? Nenecháme přeci hosta stát ve dveřích.“

Pro úsměv, její slova, krásu. Pro den i noc. Tu rostlinu bych jí snesl. Přes bolest, žár tisíce sluncí. Byl jsem zmámen láskou, prožitkem žhavé noci. Rozdmýchala krev v žilách, sevřela pevně mé srdce. Stal jsem se loutkou bez provázků, otrokem slepé víry. Stal jsem se zamilovaným člověkem, šťastným. Věděl jsem, že je řada i na mně. Chtěl jsem jí ukázat, že se o mě může opřít. Že mi jde čistě o její duši a ne tělo. Bylo těžké nemyslet a těžší přemýšlet. Andy byl zlem, kocovinou. Byl novým přítelem a potřeboval pomoc. Bylo na čase se trochu a opět vrátit na zem. Křídla jsem složil u Chriss, Andymu nyní zkusím pomoci.

„Cukr, mléko?“

„Opravdu jsem nepřijel na kafe ...chápu, proč jsi ráno tak rychle vypadl. No a i vlastně díky autu jsem poznal, kde jsi... pak už stačilo najít dům.“

„Ooo, ne, to bylo...“

„Chyběla jsem mu! Chriss, a ty jsi?“

„Andy. Andy Lee, basák s možnou kapelou. Tedy, pokud mi pomůže tady Chosse ...Sarah, docela byla našťvaná, když mě seřvala skrze telefon...“

„...proboha, snad ji Carle nic...“

„...neee, na ni by ruku nevztáhl. Spíš mu to hraje do karet...“

„Sarah? To je ta bráchova milenka?“

„To je ona, noc před tebou, jak jsem ti včera říkal, dostala od kluků nabídku ..a já ...trápilo mě to, jak jsem ti říkal. Jak vám tedy pomohu? Co se stal...“

„Zlomil jí srdce, ona to ví, že Andy? Chlapci, chlapci... dívčí srdce je plné tajů, které nikdy nepochopíte ...chce to čas, uvidíš!“

Bál jsem se pohlédnout Clerr, ale i Richardovi do očí. Netušil jsem, jak to vezme Sarah. Spíše jsem sobecky hleděl vstříc naději. Věřil jsem, že s ní

skončí. Chtěl jsem to tak! Život však zamíchal kartami. Myšlenky, které se ubíraly směrem k Sarah, odezněly. Andy byl však dozvukem akordu života. Namísto pomoci, jsem se uzavřel v dokonalém kraji lásky. Opět jsem hleděl na sebe, běžel jsem se vymluvit, schovat. Utekl jsem. Zažehl jsem oheň, jenže expanze brala i vše kolem, vše plálo. Nebesa vzplála a jen ta má láskou. Andy došel a já musel vstát a pomoci lepším zítřkům. Jak pro Clerr, tak pro Sarah. Musel jsem jim dodat lepší lásku, pomoci jim. Dodat jim místo klidu a věděl jsem, kdo mi pomůže. To, co jsem konal, bylo bezmyšlenkovité a přímočaré. A to, co mělo následovat, byla opět hurá akce. A už proto musela naše cesta započít u Kattye. Bude to boj, srdce však musí probrat oheň, propustit chladnou krev, vše, co je zmrzlé. Halíc se ve falši. V ten moment, netušil jsem jak to udělat, ale ta, co pomohla nejednomu, mohla být i řešením k další cestě. Opět jsem netušil, co páchám, kam vše směřuje a jak moc expandují zátěže vah.

Kávu jsme dopili, smíchem probuzení vedli. Během slov mi však nejen Chriss dodala slova potřebná. Zachoval jsem se správně. Nechtěl jsem si

to připustit, bylo to však pravdou. Vše jsem přehodnocoval, bylo to mým prokletím. Neuměl jsem si stát za jedním, vše muselo vždy znít všelijak. Vše má několik konců. Nikdy není jeden. Je to jako s hádkou, vždy se postaví jedna strana proti druhé, vždy se hádají o pravdu. Jenže pravda, ona je na obou stranách. Jen ta jedna, má více podložených argumentů. Ta druhá zatím nebyla prokázána, ovšem, kolikrát ani vyvrácena. Nikde se však nepíše o smíru dvou světů. Je to jen válka slepce a hluchého. Slepý vše vysvětil a hluchý ukázal. Oba se však shodnou v momentě, kdy to oba budou chtít. Kdy dojdou názoru, že jde o víc. Tak mi to řekla kdysi mamka. Bylo to té noci, kdy jí táta řekl, ať si jde. Že je všude tisíce lepších. Byl a snad ještě i je, snad jen už ne děvkařem. Nechal nás sám žít bez něj. On byl mou pohnutkou. Okamžikem zrady otevřených očí. Nechal mě ve světě zvráceném a snad i proto jsem Richardovi věřil. Bylo to gestem k našim rodičům. Byla to ukázka výchovy Katty, ale i pana Forda. Vše od nich se ve mně zakořenilo, i proto vše převracím. Možná, že jsem opět během dne trochu dospěl. Možná, že být dospělým neznamená chovat se správně, ale chovat se dle

okolností. Pokud je správné zabít jen za krádež koně, je špatné trestat dítě za krádež bonbonu. Tít mu ruku, by se mělo? Ten správný postup mi vzešel v dnešních ranních slovech. Každý máme rodinu, přístav. Já mám Chriss, Richard má Clerr ...měl. A nejenom je. Svět je zvrácené místo a tyto vazby jsou nad zákonem. Krádež koně, jakákoliv, je ve jménu lepších dní. Kde však zajdeme mimo potřebné? Pakliže je pouto pevné, je i hluchý připraven vyslechnout slepého. Pakliže ukáže hluchý slepci směr, půjde jím. V tomto světě jde o vazby. Mladí jako já, Richard ale i Sarah, žijí okamžikem. Nechtějí ještě převzít pušku, krabici s růžemi. Chtějí to, čeho je pomálu. Chtějí mládí věčné. Okamžiky nekonečné. Momenty, kam se vrátit ve chvílích vnitřní bolesti. Smutků, depresí, náladovosti okolí. Prostě opravdu dospět a platit za život. Dospět a chápat tato slova. Začít ležet v posteli s hřeby. Se zakrvácenýma rukama ukládat děti. Ukládat do země zlo, které ten den zaútočilo. Smýt vinu a pohledět lásce do očí. Říct jí „vše je v pořádku“. Vyslechnout si to samé a ráno opět rovně vstát, dle mementa mori. Nesmíme se bát, musíme strachu vděčit. Vděčit za to, že nás dělá silnějším. Dodává sílu vzít,

ale i dát život. Chránit! Ctít vazby a ne zákony, které byly stvořeny pro vazby a expanzi času opět pro zneužití vazby. Během minulého dne jsem nedospěl, jen jsem rozvrátil radost mládí. Ovšem toho večera s Chriss po boku, toho večera jsem získal více sebevědomí. Láska znamená nechat srdce vedle srdce milovaného. Čerstvá zamilovanost je syndrom a krásná nemoc. Je důvod k slzám, které později budeme rozeznávat. Jde jen a pouze o vazby, které získáme v rozhovoru s osudem, v možnosti křížovanky. Dnes však žijeme v dosti jednoduché době, hloupé. Život máme na telefonu s budkou pod barákem. Ačkoliv by se pomalu hodil i v kapse kalhot. Auto v garáži a naftu za pár babek. Naučili jsme se tvořit stádo. Přestali jsem být ostražití, více si důvěřujeme a bestii chováme uvnitř. Divíme se, když útočí, ženeme ji. Ženeme vlastní stín. Vlastní děti, stvoření černých myšlenek. Bojíme se neznámého, dobrodruzi jsou považováni za snílky. Odvážlivci za rebely a kriminálníky. Opět se vracíme do dob inkvizicí. Čaroděj je jako dnešní rebel. Vyznává jinačí přístup, nachází skuliny tam, kde je stádo nevnímá, nechce je vidět. Stále se však dostáváme do sporu slepce a hluchého. Stále vše

záleží na tetě s kosou a černým frakem. Stále jde o bezpečí rodiny, blízkých. O okamžiky, které dodají trošku více, než dostaneme během dne. O ty vazby. Mladí, staří. Zkušený, nezkušený. Bolest a zvyk. Vše je kusem, který časem zvedneme. Vše je v nás, jen čas ještě nenadešel. Vážme si chvil, momentů s milovanými. S rodinou. Pevné vazby končí z pravidla v slzách. Jelikož se jedná o formu lásky a ta prochází skrze. Skrze, jako rakovina, jako slova.

Pevně jsem pohlédl Chriss do očí, snad i věděla, že chci dojet za Kattye. Chopila mě v ramenu se slovy „Jedu s vámi!“. Andy se pousmál a nikdo netušil, co uděláme. Kde Sarah budeme hledat. Andy jen předpokládal, že Sarah už vše ví, taktéž jednal sobecky. Šlo mu hlavně o kapelu. Chtěl taky trochu radosti. Ovšem, chtěl jí i pomoci, jinak by tu nebyl. V ten moment jsme všichni byli připraveni ukecat i d'ábla. Já jsem navíc cítil, že je to mou povinností. Stále jsem měl nutkání si něco dokázat, ačkoliv, ačkoliv to potřebné ani nebylo. Což bylo pro změnu tím, co jsem nechápal. Proč nemám zapotřebí si něco dokazovat?

Nějak jsem si nebyl jistý dnem, snad byl i pátek. Za poslední dny hodiny mizely obrovskou rychlostí. Noci se střídaly. Ve veškerém zmatku myšlenek jsem jej navedl k molu. Doufal jsem, že ji najdeme u ní v kanceláři. Ani jsem si neuvědomil, jak moc mi chyběl pojem o čase. O dni, bylo právě poledne. Čas oběda, moment oddechu. Dříve, než jsme začali Kattye hledat, vyšla z budovy. Po chvilce už úsměv zdravil úsměv a slova se křížila, vše rozebírala. Opět jsem si připadal jako na jejím sezení. Opět jsem ucítil pocit, že jsem vše vykonal tak, jak jsem měl. Usmála se, rozpovídala se. Zaonačila slova směrem k nám, dříve však rozhovor očí mezi Kattye a Chriss cosi značil. Nechápal jsem, ale ptát se, sebral mě strach.

„Takže ta Sarah, možná vše ví a možná ji zraníte. Počítáte s tím?“

„Raději bychom počítali s tím, že to ví.“

„Chce říct, že neumíme podat blbou zprávu. Nechceme ji šokovat, ublížit jí... Katt, všichni nevíme, co dělat.“

„Vlastně ji chci hlavně využít...“

„...ale to je chyba. Bude potřebovat oporu, pokud se uzavře, ztratili jste ji. Tys ji ztratil Andy...“

„...je dokonalá, zpívá, píše, hraje. Líbí se mi. Prostě nechci, aby blbě skončila, aby odešla, když už jsem ji nakousnul.“

„Vy jste banda dobráků, vlastně vám jde o to, co umí, ne o to, co je.“

„Nekřivdi jim Katt. Chosseho to mrzí, vlastně kvůli tomu tu je. Kvůli jeho bráchovi. Štve ho to! A Andy? Andy je Andy. Chce taky dobro, vem si, co je může potkat...“

„...a co už potkalo.“

Katty nebyla nadšená. Trošku nám vyčítala celou situaci. Pochopila ji však. Sarah mohla kapelou získat nový domov. Novou lásku, zahrát akord života. Poznat poezii polibku a zahrát chladnou krev. Slova došla ke konci a směr vzal

Yorn. Po prožitcích noci, sblížení minulého dne,
přišel den pravd. Den, kdy slova musí doznít, aby
započala novou cestu, začátku konce. Čas pláče pro
naději. Jen jsme netušili, jak kontury vytvarovat,
Kattye nám moc nepomohla.

Slzy deště

Čas pláče pro naději, v dešti mu hořknou slzy. Je to moment, kdy srdce padne a duše je zahrnuta do temné místnosti. Uprostřed noci krvácí, teskne. Je to moment, kdy začnete věřit v lásku, lásce. Pokusíte se chápat oči druhého, jeho pohyb. Jste ztraceni mimo dosah reality a sníte. Doufáte a blázníte. Jste osvobozeni od ideálu, neb je před vámi. Jste hráči věčným plamenem, ale i ten jednou dohasne. Protože vše má následek. Po hádce následuje smír, jako po válce mír. Po lásce zbyde důvěra, jako po úvodu písně mezihra. Vše se zdá ideální, nádherné. Jenže válka zanechává pohromu a zmar. Stejně tak nová láska, staví se z trosek staré. Písně utichnou a hádky se stanou mezihrou komunikace. Opět nadejde čas pláče pro naději. Už ale nebudou hořknout slzy. Následky si ponese duše, každé slovo, čin, bude jako ostří. Láska je gesto, důvěra. Upřímnost, ale i věrnost. Je to odevzdání se. Jsou to momenty, kdy dýcháte za druhého. Kdy byste měli být schopni položit život za život. Kdy přikládáte srdce k srdci a zanecháte sami sebe u toho druhého. A v momentě hádek umět hrát čestně. Znat slova omluv, ale

poznáváte i meze. Čas, kdy omluva není přípustná. V momentě hádky musíte rozeznat slzy. Porozumět pohledu za nimi. Vzpomenout si na gesta, první momenty a upřímně sami sobě říct, co cítíte. Svět je ale komplikovaným místem. Duše jsou arogantní, nenasyčené a nečestné. Plné tužeb směřujících jen k nim. Jsou tací, kterým popostrčení či láska nestačí. Lidé jako můj bratr. Kamarád, za kterého bych ještě před týdnem dýchal. A nejspíše ještě pověstnou ruku do ohně dal...

Je velmi zajímavé pohledět na své kroky zpětně. Hledat chyby, momenty, ve kterých by šlo kráčet jinak. Žili bychom, byli bychom svobodní? Došel by Andy dnes ráno ke dveřím? Kattye nás spíše odpálkovala. Nebyla ráda, že jsme jeli za Sarah jen a pouze ze sobeckých důvodů. Jenže kde je ta pověstná hranice? Třeba se za pár let podívá zpětně a řekne si „mám domov, díky zlomenému srdci“. Třeba nám omlátí kytaru o hlavu. Jenny vždy říkala, že kroky vedou přesně tam, kam mají vést. Jsem rád, že mé došly ke Chriss. Dnes nejspíše k Sarah, pokud ji najdeme. Třeba se kapele poštěstí, třeba její srdce vzplane k jinému hráči. Nebo k někomu z branže.

Jednou bude opravdu zajímavé kouknout se na své kroky zpětně!

Zatím co má mysl přemýšlela, hlava Chriss spočinula v mých ramenou. Pousmála se a v zadních sedačkách vzplálo objetí, po chvílce polibek směřující na čelo. Opět mé myšlenky utichly a Chriss, její krása, dokonalost... byl jsem jí tak moc opilý! V ten moment jsem si neuvědomoval, že člověk, který najde své štěstí, musí hledět i okolo. Bylo mi jedno, že slepnu z toho, co mám před sebou. Miloval jsem ji, a taky jsem jí to s polibkem řekl. Slova se velmi rychle vrátila. Muselo to být kouzlem. Ještě den zpátky mě brala jako kamaráda a dnes mi řekne, co ke mne cítí. Nejsem jí opilý, to je slabý stav.

„Já miluji tebe, Chosse! Nikde bych nebyla radši ...s nikým jiným!“

Zatím co se Andy ušklíbl, auto míjelo ceduli Frenn a my vjížděli blíže k Yornu. Odhodlaní, zamilovaní a bez plánu. Celé mi to připadalo jako plácnutí do vody. Hodili jsme kamenem a nyní

čekáme, zdali se odrazí. Jenže naše a hlavně mé kroky měly následek. Chystali jsme se hovořit v pravdě. Zvažoval jsem, jak se bude chovat ke Chriss. Přílišná láska a naše růžové brýle, by mohlo být pověstným hřebíkem rakve. Opět jsem se začal trápit, kam povedou mé kroky. Obával jsem se, že ji odradím. Byla svá, dosti milá a po bližším poznání i velmi sympatická. Sarah byla ten druh člověka s maskou, navenek tvrdá, drsná holka. Strach by se jí vyhnul, vítr plál jiným směrem. Ale ti, co ji poznali blíže, jako já a Andy. Ti, co jí naslouchali, poznali i její křehkost. Pár slov mi stačilo, abych poznal, že jí srdce plane láskou věčnou. Že touží po pevném svazku. Nebojí se chybovat, padnout a vstát. Svým způsobem a krásou chápu, co na ní Richard viděl. Líbila se i mně, stejně tak i dalším klukům. Duše je však chytřejší než srdce a v tom je problém. Sama ví, co chce a komunikuje dříve, než srdce udělá pár kroků. Ne, problém je v lidství, aroganci a nenasytnosti. Po celý život budeme potkávat zajímavé lidi. Budeme mít den za dnem možnost začít znovu. Jenže proč tak konat? Stále brát novou příležitost, abychom zjistili, že ta pátá třeba byla osudná? Ráno se probouzet v samotě, večer ulehát v

náručí. Sex není útěchou, ale jen další z řady kompenzační prázdnoty srdce. Jiní sportují, účastní se společenských akcí, doufají a hledají alespoň malý kousek štěstí. Stejně jako alkoholici a pisálci. Všichni by mohli prožít krásný život, ale asi doufají ve víc. V něco, co snad už měli? Nebo jen mají smůlu, jsou zlomení a křehcí. A vím, krásně se to říká, já bych ale Chriss nedokázal ublížit, ublížil bych totiž o to více sobě. Pro mě láska znamená vše a je všudypřítomná. Vše, co děláme. Vše, co cítíme. Všude a vždy jde o lásku. V momentě, kdy jsem si to uvědomil, jsem ji pevně objal, pohlédl jí do očí a řekl „Pokud mi něco v životě chybělo, byla jsi to ty! A děkuji, že tu se mnou jsi. Velmi to pro mě znamená!“ Pevněji se těla sevřela v objetí. Čas jako by se zastavil. Ptáci jako by pěli písně lásky, v pozadí, skrze okénko, jako v muzikálu. Byli jsme duší k srdci a srdcem k duši. Andy již nic nedodal, možná i trochu záviděl, vlastně jsem ani netušil, zdali někoho má, ovšem, četl jsem mu v očích, že nám to přál. Byl člověkem dosti přímým, jednal pohotově až zkratovitě. Co si usmyslel, to prostě muselo být. Vše ale dělal v добру srdce. Jako by věděl, že jeden krok naučí baletku tančit. Byl

pověstnou slzou v dešti, věděl, že se ztratí, a tak to i bral. Nešlo mu o sebe, možná trochu o kapelu. Šlo mu především a právě, hlavně o Sarah a její dobro.

Pokud v životě nalezneme jistotu, tak právě v náhodách. V okamžicích, kdy srdce potřebuje změnu. Když má zavládnout chladná krev, aby zazněl akord života. Byla to přesně slova, se kterými jsem vyjížděl. Byla to situace, ve které nevidíme příliš ostře a jen se snažíme hasit žár, co jen vrací volnost větru vánku nad ztichlou hladinou. Sarah jsme brali jako děvče, nikoliv jako umělce. Protože jen umělci se dokáží vcítit do hesla „nevíme, co máme, dokud to neztratíme“. A zájmena básníci píšíc řádky. Píšíc psaná slova, která nesou děj. Děj, ve kterém srdce umírá ve chvílích zrady. Básník nese příběh deštěm. Ztrácí, smáčí kousky pravd. A ani jeden z vás nechápe slova na rozloučenou, skryta mezi větami. Naše hurá akce za lepší zítřky skončila dříve, než vůbec započala. Po pár krocích zněl zpěv laděný kytarou a bicími. V dalších krocích, jsme uzřeli smích a radost. Jako by ji netrápila ztráta, věděla o ní? Stáli jsme ve dveřích, opření ve futurech. Až nakonec vzal Andy po chvilce baskytaru a dodal

další akordy. Struny jako činele utichly a slova se začala křížit ...samozřejmě ke mně.

„Ty! Ty bys....“

„...zasloužil, já vím!“

„Promiň a asi i chápu. Jen, je tolik těžké něco říct? Máš vůbec tři bráchy?“

„Ty jsi Sarah, že? Nekřivdi Chossemu...“

„...já mu nekřivdím, jen mě nasral.“

„A víš...“

„...vím, nebýt tebe, tak ani Carle neseřval Richarda. No jo, to jste hold vy chlapi. Moc přemýšlíte! Hlavně, že svět jde stále dopředu, tak jako ten váš vocas.“

Již v prvních větách jsem značil Chriss, aby nemluvila. Nechala průchod emocím. Ovšem Sarah mě dosti překvapila, dosti v sobě dusila hněv. Určitě byla zamilovaná a to se mi i v následujících slovech prokázalo.

„Na, vzkaž mu, že může jet třeba s Alibabou. Ten měl taky tunu keců a k tomu kumpánů.“

„Mrzí mě to!“

„Lítost jsi měl projevít už u obchod'áku. Víš, jak mi je! Víš, jak si vůbec připadám?“

„Nedokážu si to představit, sám jsem měl problém uvěřit Richardovým krokům. To je má omluva a více než mou přítomností ti to nedokážu. Promiň!“

„Neomlouvej se furt, jen ...bolí to. Připadám si jak husa a vlastně, vlastně ti chci i poděkovat a k tomu strašně seřvat...“

„Kašli na něj, usměj se, Sáro. Nebo mám do toho zas bouchnout?“

„Jste moc hodný! Všichni jste asi jedni z mála, kterým na mně záleží. Děkuji!“

Byla dosti silná, ale i zraněná. Po chvilce nám dořekla, jak došla na zkušebnu a v podstatě slovy doznala sama, kde jí je dobře. Zprvu chtěla Carlovi

vše jen vyčíst, jako mně. Následně mu děkovala za upřímné jednání. Vyprávěla, že se vztek dral stejně jako bouře. Chriss, než jsme odjeli, řekla, že tajemství dívčí duše nikdy nepochopíme. Vím však jedno, je vedená láskou více než u mužů. Vše bylo jako domino efekt, události nakoply mne, já Carla, kterého události dovedly a to rovnou jak k Sarah, tak ke mne. Byl to kolotoč náhod v expanzi neupřímnosti. Carl vytočil číslo na svou sestru, která okamžitě zvedla telefon a první, co chtěla, bylo, aby jí vše ihned vyvrátil. Nevěřila, chtěla jen jistotu, že jsou slova pouhým vtipem. Že se Carl se mnou domluvil. O to více ji ranila slova, která vyšla z druhého konce. Snad sama tušila z předchozích dní cosi, ale nebrala to vážně. Věděla, že Richard často používá telefon, má v něm svůj diář a věděla, že jméno Sarah Derring je vepsáno v kontaktech. Věděla, že má spoustu známých, díky své kreativě, nevěřila by, že láska může tak přenádherně bolet, když je slepá. Sarah si následně vše vyslechla, ale ne ze záznamníku, schytala to jako první a místy až moc neupřímně. Chtěla utéct, skrýt se velmi daleko. Jenže hudba, možnost mít kapelu. Byla nalomená od minule, když brnkání stvořilo více, než čekala. Sama

netušila, proč se vrací mezi lidi, kteří se jí v podstatě mohli jen vysmát. Ale chtěla taky svoji dohru. Vše, vše potřebovalo jen střízlivé oči a chvílku, kdy dokáže být okouzlující i sám Carl. Pochopila, že tato možnost je aktem, díky kterému se může časem vysmát Richardovi. Ukázat mu, že prohrál na plné čáře. Důvod, proč nepřejeme vše nejlepší do nového života našim expartnerům, je jen a pouze sobecký. To nejlepší už měli a my si to pokaždé řekneme. Pokaždé, když nás zraní, když zavládne neupřímnost. Avšak jen ti opravdu nejsilnější, ti ta slova nakonec i říci dokáží. Vědí, že jen brání duši, aby opět našla novou. Vědí, že vše odplavila vlna a hladina ztichla. Láska je mnohdy jako slza, rodí se v očích a padá k srdci. Častokráte nás zaslepí, a pak končí v dešti. Ztratí se jako tisíce dalších. Zůstane ve vzpomínkách a čas ukáže novou možnost. Třeba tu osudnou, která si nejdříve bude muset také uzavřít svou minulost. Na chvílku znejistit, aby její objetí bylo ještě silnější. Moment, kdy náhody plály v ulicích Yornu, sezvaly i jejich kroky, které právě byly silnější. Sarah je neobyčejně tvrdé děvče, které má více tváří a dokud není sražená, má důvod bít se dál. Jenže co kdyby jí padly věty od Richarda dříve,

než ty Carlovi. Byla by zatvrzelá ještě více?
Dozvuky expanzí znějí dlouze a působí krátce.

Slova se nesla pár hodin, chvíli se hrálo. Rozlilo se pár panáků. Den končil návštěvou měsíce a následně Andyho pokojem pro hosty. Až ke konci dne, jsme si vzpomněli na Peggy. Byla doma sama, než přijela Kattye. Bylo to nejlepším řešením a navíc měla klíče. Opět vstoupila jako dobrá víla a Chrissina nejlepší kamarádka. Po chvilce končil úsměv v náručí, polibcích a pohlazení. Jen s dotyky utichla noc a začal den. Den, ve kterém byla další cesta směřována k Richardovi. Nastaly dny omluv a usmíření. Minuta, kdy se mu vrátí vše zaseté.

V tanci falše

Zavři oči a tiše padej. Cítíš ty ruce? Nebo cítíš jen vzduch, který tě doprovází, než přijde hořký náraz reality se zemí. Cítíš falš. Je to moment, kdy ruce milovaného mají být pomoci. Mají zjemnit okamžik, vpadnout v něj. Je to moment, kdy zjistíte že tu nejhorší věc jste konali vy. Že jste dali milovanému důvěru a on tu pro vás nikdy skutečně nebyl. Hrála píseň, kroky se ztrácely a ve falši se smích rozdával. Tančili jste s hořkým koncem. Bez naděje a štěstí. Věřili jste a lásku opětovali. Byli jste jako hráči, kteří vsadí vše na jednu kartu. Je to rovnováhou sil. Je to gestem srdce druhého. Je to okamžikem, kdy srdce prostě jen tak leží vhozené na podlaze temné místnosti. Slzy se ztrácejí v kalužích dní a duše pocítí zlost. Již nevěříte a poslední vlak necháte odjet do neznáma. Vše, co bolí, je i inspirací. Je lekcí. Láska je tím nejbolestnějším, tím, co nejvíce schází, ale i přebývá. Láska je darem, ale i prokletím. Dnem i nocí, která skončí emocemi. Pláčem či vzdechem. Slzami štěstí i neštěstí. Zavřete oči a zkuste vnímat vánek. Kroky ticha, ztichlou hladinu. Padáte? Vpadli jste do náručí? Nebo vás nechali padnout, aby vám vzápětí ruku podali ...třeba

i ve smíchu. Láska je prapodivná, ale i tím nejsilnějším. Tím nejhezčím, ale i nejbolestnějším.

„Pokaždé, když ti pohlédnu do očí. Mám chuť je opět zavřít a vychutnat si ten pohled znova a znova. Miluji tě, Chosse.“

„Tak je zavři, chvílku je nech... možná ucítíš ještě něco dalšího...“

„...a co kdybych si třeba lehla blíže k tvým rtům?“

„Dosti by jsi mi to ulehčila! No tak, zavři je...“

„...jen když mi slíbíš, že tu budeš, až je otevřu!“

„Budu tu pro tebe, i kdyby nebesa měla padnout!“

„Stačí, když mě políbíš a silně obejměš.“

„Ale to tě pak nebudu chtít pustit...“

„...a o to mi jde!“

Po chvílce Chriss s úsměvem oči zavřela, polibkem jsem vedl další krok. V objetí, zpěvu.

Spíše při rachotu města začal den. V Hann by nás možná doprovázel dotek vln. Zde byla jen ranní špička. V doufání, že jej provoní snídaně nebo káva, jsme byli donuceni zanechat objetí, polibek a úsměv. Spánku bychom stejně více nedali a náklonnost se dala budovat i po chvilce kouzlení v kuchyni. V nitru byla cítit svým způsobem i úleva. Sarah má pevně ukotvenou loď, snad. Mysl začala přemýšlet, byli jsme dosti bláhoví. Kattye měla pravdu, Andy nám zařídil výlet, a přitom vše svedla jen prostá vůle. Vše opět svedla náhoda, volba křížovatký. Svým způsobem i zloba, která zmizela jak opar nad ránem a srdce, které krvácelo, začalo poslouchat příval expanzí. Ovšem vůle, ta je přenádherná, je to nástroj, který dopomůže nejdne ideji. Jejím nepřitelem však není netakt okolí, ale vytrvalost duše. Vůle drží, dokud nezapojí vytrvalost. Jde o svazek shodně pevný jako je láska. Snesou se, a pokud ne, nenadešel čas správných gest. Nezapojila se duše, srdce jí pouze naznačilo cíl. A tak slepě bloudila. Narazila a utonula pod masu času vyčerpáním. Za to my, my jsme v klidu dojeli zpátky do Hann. Po skvostné snídani, pokračující

náklonnosti. Po menší rozpravě a opětovném klidu slov.

Nastala poslední fáze prázdnin a já vycházel jako zamilovaný muž. Kroky nás dokázaly propojit a dny barvit blankytem nebes. Nikoliv karmínem krve. Ten již zbarvil nitro a nyní musí kvést a já o Chriss budu pečovat jako o růži. I když mě občas raní, budu vědět, že jsem byl bláhový, když jsem si dovilil něco, co jsem neměl. Ženy, ženy jsou jako květiny. Jsou krásné, hrajíc barvami, jako lidé všeobecně. Na rozdíl od mužů vábí také vůněmi. Dokáží ovšem velmi ranit, ale většinou je to naší vinou. Ženy nepotřebují chránit, ani pocit, že jsme pro ně nezbytní. Žena potřebuje jen pocit lásky a podpory. Ráno přivést polibek a v západu s ním nechat slunce ulehnout a vyprovodit lunu. Musíme jim naslouchat. Ne, my jim chceme naslouchat, to je to správné slovo. Koukat jim do tváře a naučit se jejich mimice. Musíme rozeznat hořkost a unavenost. Nesvazovat je řetězem, nechat jim volnost. Protože láska je jen volba, pokud chce odejít, stejně půjde. Pokud ji budeme nutit zůstat, budeme ji přetvářet a zmizí kouzlo, které nás stmelilo. A tomu všemu se říká

vytrvalost, už to není o volbě srdce. Je to o našem postoji k životu. Můžeme stavět hráze, a nebo nechat přirozený tok. Vše ale přijde s časem správných gest. Co je ovšem čas? Je momentem, kdy dojedete v prostor, kde srdce lomí příběh, a nebo místem, kde druhý čeká ve zhojení. Dodává možnost druhému, aby byl v prostou chvíli šťastný, než mu srdce dotluče a duše se rozplyne v prázdnu? Čas je jen obyčejným šarlatánem. Je nemilosrdný, nečestný a přesto chtěný. Je vítanou přítěží. Chriss mi nakrátko pohlédla do očí, viděla, že opět přemýšlím. Poslední dobou, co jsem zpět v Hann, mám v hlavě nejednu myšlenku, chtěl bych napsat knihu. O první lásce a jejím konci. Jen netuším, jak se o tom všem rozmluvit. Vnímám dosti věcí okolo odlišně, a proto si spolu i rozumíme, ovšem, nemohu se rovnat s umělkyní, která se tím živí. I po této stránce mi to je dosti nepříjemné. A přece, přece jí to řeknu a s tím, s tím jí pohlédnu do očí dříve, než auto zastaví u domu a Andy nás vyloží. Protože to je láska, zanechání srdce u srdce milovaného. Znát kroky druhého, jako své. Partneři by měli být otevření a čím déle spolu jsou, tím menší propast vět by měla mezi nimi být, až nakonec zanikne v momentě, kdy jeden vpadne

do náruče druhému a společně v objetí propadnou v čase.

„Trošku přemýšlím,“ byla prvá slova s objetím.

„O čem přemýšlíš?“

„Hrdličky, nerad vás ruším, ale ...kdosi vám pochoduje před domem.“

„Jo, to je Richard, můj bratr...“

„Vypadá nervózně, jak tam tak přešlapuje.“

„Taky má důvod, ale...“

„Než jsem stačil doříct ,ale‘, Chriss pevně uchopila mou ruku a pohlédla mi do očí....“

„Udělal jsi správnou věc!“

„Vím, stejně jako to, že se tomuto okamžiku nevyhnu...“

Richard ovšem netušil, že nejsme doma a v tom všem jej překvapila Katty. Nás taktéž překvapila,

mysleli jsme si, že bude s Peggy u sebe. Vůz ovšem rychle přeměroval pozornost na nás a slova se vyostřila. Dalo se to předpokládat, stále byl mým nevlastním bratrem. Stále jsem jej bral za přítele, jen on nechápal, co v nevěře vidím já a mnoho dalších.

„Aaa, podívejme se ...hrdličky se vrátily z výletu a to rovnou ve třech. Píchá tě dobře ten cvok a to rovnou v trojce...“

„...Richarde, to by stačilo. Ona, oba za nic nemohou, je to mezi náma....“

„...Richarde, co kdybychom si popovídali, s chladnou hlavou...“

„...ty mlč Katt, sama si to s ním rozdáváš... hele a s tím se pochlubil?“

„Víš to....“

„No já asi pojedu ...kamaráde. Tohle mi jednou povykládáš.“

„Kam bys jezdil, jen si poslechni, co je to za sketu...“

„Sketu, udělal to, co považova...“

„...ááá, místní cvok proml...“

„...to by stačilo, vypadni a zchlad' si hlavu!“

„Já ji mám chladnou dost...“

V ten moment, čas jako by se zastavil. Richard vytáhnul zpod trička pistoli. Namířil na Chriss, kterou jsem v mžiku událostí zakryl tělem a to bezmyšlenkovitě. Vtom Kattye zkameněly nohy a za ní se objevil Billy, který se v okamžiku schoval jako Andy. V ten moment i kontury utichly a moře jako by nikdy nešumělo v příboji. Nikdo z nás si neuměl představit, zdali se za pár minut nadechne. Všichni se chvěli a jen Richard se smál, nejspíše mu přeskočilo.

„Myslíš, že tohle chci. Takhle, jen takhle mě konečně budeš poslouchat!“

„Ale já tě...“

„...mlč! Ty, ty ani nevíš, co jsi udělal. Šlo jen o sex, a když ti je tahle coura schopná odpustit zásun s touhle nánou. Co nechápeš na tom, že jsem ji jen využíval a tisíce dalších by ji přefiklo stejně...“

„...o čem to mluvíš? Já tě vnímám, proboha, myslí na Clerr.“

„Clerr je fajn, asi jsem ji i miloval, ale v posteli to neumí.... Ale Sarah ...bože! Kdybys viděl, co v ní všechno dokázala!!“

„Chápu to, mohl bys odlo...“

„...samozřejmě, jde ti o tvou bezpečnost, jde ti vůbec o ni. Děláš přesně to samé..“

„...nevidíš, stojí přede mnou...“

„...jo, protože tě právě může píchat. Ale stál by před tebou, kdyby s tebou byl nějakou dobu? O bože, to ti fakt nevadí, že přefikl cvokařku?!“

„On mě miluje a to co mi vadí, to ty nechápeš, už to polož! My ti budeme naslouchat, slibujeme! SLIBUJEME, ŽE ANO!“

„Hele, já jen přijel pomoci...“

„...drž hubu. Určitě v tom s nimi nějak jedeš!“

V ten okamžik na mě Kattye kývla hlavou, chtěla, abych se mu podíval do očí, neb tam směřovala zrak. Po chvilce jsem chápal, měl rozšířené zorničky. Moc jsem o medicíně nevěděl, ale toto mě naučila Clerr, dívat se druhému do očí pro jakýkoliv případ agrese. Dodnes jsem chtěl Richarda chápat, ale nejspíše jsem jen přehlížel jeho agresi. Podcenil jsem jej, držel jsem se velmi blízko svíci a neviděl dále. Byl jsem zmámen svitem a nežil v upřímnosti, v temnu lunny. Vedli jsme kroky v tanci falše. Nevím, kdy se takto změnil, ještě pár dní zpátky bych za něj vložil ruku do ohně. Dnes se bojím, že ten oheň spálí tělo někoho milovaného.

„Posloucháš se, hele. My tě posloucháme...“

„...neposloucháte, já ti chci říct. Že jsi to posral. Já do ní investoval. Slíbil jsem, že ji sbalím a dotáhnu na koncert. Ale... ..nemám prachy, abych těm lidem splatil dluhy. Obchodují s lidma... ty jsi všechno zničil... jsem mrtvej, kurva mrtvej... chápeš!“

Více než jsem se zarazil, jako všichni kolem mě. Přebíral jsem si informace v hlavě. Nechápal jsem je a o to více jsem se začal bát. Netušil jsem, jak moc se Hann změnilo. Zlo dříme všude, ale s dospělostí přichází i tvář, která tomu sama čelí. Není žádný rodič, který by nás chránil. Je jen informace a akt, ve kterém musíme konat. Vzít třeba i ten život. Udělat vše proto, aby další život mohl žít. Proto se v zádech Richardových objevil Billy. Strach byl umocněn, ale nikdo nedokázal říct půl slova, Andy připoutal pozornost na sebe a v ten okamžik mu Billy skočil po ruce. Chriss jsem odstrčil k Andymu. Dříve však byla blíže Katty, které se povedlo mu vytrhnout zbraň z ruky. Dříve, než jsem stačil zareagovat, Richard v podivení upadnul v zem. V druhém momentě však hbitě vstal a utekl. Srdce se rozbušila a vzápětí utichla. Nastala největší bolest jménem strach. Ta, která nebolí a přesto bodá jako nůž.

Pohlédli jsme na sebe, ačkoliv Chriss nakrátko na Kattye.

„To tě nesmí ani napadnout! Slib mi to!“

Nechápal jsem, hleděl jsem Chriss do očí a následná slova přišla právě od Kattye.

„No, víšBože, mám rakovinu Chosse. Nedá se s tím nic dělat a tahle pistole, ušetřila by mi trápení. No, snad i proto Chriss chápe naší aférku. A neboj, nic si neudělám...“

„Vím, co jsi mi říkala!“

„Ano, ale nechci to takto. Neboj se, ještě se chci...“

„...nerozkecávej to, za chvílku dojedou policajti a ty jim tu zbraň odevzdáš, ano!“

„Ovšem!“

Opět se na sebe koukly, opět jsem nechápal a opět zde byla slova, která nebyla vyřčená. Příval všech informací, co ráno a poslední týden dodával, byl na psychiku jednoho přespříliš. A po chvílce to

vše, vše ještě, ještě říkám vám, detektive! Od samého začátku, chtěl bych si odpočinout. Věřte mi, celý můj příběh je zamotán do různých uzlů, které moc nechápu. Snad chápu jen to, že mě Chriss miluje.

„Dobře, chlapče, zbývá to jen podepsat. Vašeho bratra chytíme a vy se nebojte. Ochráníme vás.“

„Jen bych chtěl vědět, byli jste doma u Clerr?“

„Clerr jsme doma nezastihli, ale poslali jsme hlídku do toho... útulku jste říkal?“

„Ano, útulku. Mohla by tam být.“

„Dáme vám vědět, mohl byste sem poslat poslední a to paní Grimes.“

„Jistě.“

Přijel jsem do Hann strávit prázdniny s kamarády, rodinou. Během těch pár dní, jsem dokázal zapomenout na starou lásku a znovu se zamilovat. Poznat nové lidi a jednoho moc

odvážného kluka. Ovšem, ztratil jsem bratra. Celé dny jsem stále přemýšlel, až celý sad vzrostl v tento den. Den, kdy usedám na policejní služebně vedle Chriss. S detektivovou prosbou posílám Kattye k výslechu a zaprotokolování dnešního rána. Nejedli jsme, nemáme na jídlo ani pomyšlení, snažíme se jen pochopit, kolika zla se skrývá mezi námi a co se stane s Billym. Co všechno je vepsáno mezi řádky ztichlé hladiny.

„Zdravím ...Kattye Grimes?“

„My se ovšem známe, že ano, Danny.“

„Rád vás vidím, je mi líto... rakovina je svinstvo.“

„To je v pořádku, co vám ještě dopovím...“

„V podstatě, slyšel jsem tady, de facto třikrát shodnou výpověď. No, třikrát ...Richard je nejspíše zapleten do ilegálního obchodu s lidmi a k tomu na drogách. Nás zajímá jen a pouze ta pistole ...Katt, nevíte náhodou, proč nám bylo sděleno, že jde o atrapu?“

„Netuším, Danny...“

„Katty, chápu. Slíbila jsi, že neuděláš blbost, ale tu právě konáš. Zdali jsi nám podstrčila podvrh. Jde o více... ty jsi ji měla naposledy v rukou a nám tu cosi rezonuje...“

Oběti objetí

Svět láme nejeden děj, srdce nejednou pláče pro naději. Duše se nejednou tříští v prostoru na prach, aby se opět mohla zhmotnit, v objetí obětí. Aby nadešel čas pláče pro naději. Celý příjezd nesly kroky falše pro poezii polibku. Ale smýšleno bylo za oponou divadla jinak, oběti netříštily duši, ale rovnou celé životy. Můj bratr, tříštil slibem slzy v mezihvězdný prach samoty. A kdo ví, zdali ten hořký úsměv neskončil posledním nádechem. Hann volalo, prahlo po krvi. Bylo tomu od začátku, když jsem zde začal bydlet. Bylo tomu stejně dnes. Hann je nemilosrdným místem pro život, ačkoliv si jej spousta lidí nemůže vynachválit. Jeho stěny jsou však v barvách karmínu, nebesa se odí v krinolínách a stejně tak, jako panny u panského dvora, tančí v příslibu lepších zítřků. Tančí v rozkoši, ze zmatku a nevůle. Nectí život druhých. Provždy si ponechá cejch od kata. A dneškem, dneškem. Dneškem v něm končím i já. Jen co ulice dovolí svitu paprsků svobodný krok a lehký závan requiem, uznají hold životu.

O týden dříve

Hlídka nás dovezla k domu. O Billym jsme neměli ani kouska informace, byli jsme všichni rozdělení, bez vjemu o druhém. Strážníci stáli u dveří a čekali, až zavelíme a dovolíme, abychom své životy na okamžik skryli. Co mě hryzalo více byla nevědomost, co je s Clerr. Báł jsem se Richardových kroků, nepředvídal jsem již, co jeho hlava káže. Nedokázal jsem si představit, co se událo. Co mu život přimačkává jako mouchu na sklo. Kam až je schopen zajít, když na mě a mé přátele, přítelkyni, vytáhnul pistoli. A už vůbec jsem netušil, jak to jen povím rodině. Budu stále vítán? Budu člen rodiny nebo i na mě zanevrou, neb jsem jejich krev neuchránil. Zítřky, ač byly v objetí lásky, byly i obětmi zlomeného srdce. A já, já jsem byl nepřímou příčinou. Nyní jsem jen v hlavě přemítal včerejšky, procházky v písku, vzkazy v nich vepsané a příboj. Úpadek měsíce, úsměv, zkratka to, co mě sem přivedlo. Dnes již vím, že to byla i duše, která již déle komunikovala s duší Chriss. Domluvily se, snad i proto nechránila Richarda. Život nadále bude

pokračovat, ale nebude již stejný jako byl před příjezdem.

Mezi tím na stanici

„O'Haro, tak co jsi z nich dostal?“

„Jsou to děcka, Johnne.“

„Jo ...děcko, co se nám zapletlo s ilegálním obchodem s lidmi. Jak se k tomu vůbec dostal, hergot...“

„...to by mě taky zajímalo, vymyká se nám to z rukou. Ze shora už poslali někoho z F.B.I., asi nás zase vyškolí...“

„Tohle je ale průser...“

„Povídej mi o tom. Nemám klidné spaní, když každý den, mohou sebrat moji holčičku ze školky.“

„Jacky je skvělá máma, máš skvělou ženu. Ta by ji nedala...“

„Povídej mi o tom, mám o ně strach. A do toho ještě Kattye.“

„Copak ...minulost promluvila?“

„Kdyby minulost, hodně klukům tady promluvila do duše a já byl jeden z nich. Hodně děckám pomohla.“

O hodinu dříve

„Danny, pokud si myslíš, že jsem vám podstrčila pistoli toho kluka. Mýlíš se!“

„Nevím, co si mám myslet, tohle.... Poslední dobou tu je horko. Chápete, co tím chci říct. Do toho vy, a tohle není hra!“

O hodinu a pár chvil později

„Snažil jsem se jí vysvětlit, že ta pistole je důkaz. S ní to nehlo a upřímně. Nevěřím jí. Toho kluka s jeho přítelkyní jsme poslali domů, uklidíme je. Než se vše umoudří. A ji si vezmu s Billym osobně...“

„...a co ta jeho přítelkyně?“

„Jako by se po ní slehla zem...“

O pár hodin později

Všechny kroky, kontury a mimiky. Vše se sešlo v dnešku. Vzpomínal jsem, jak jsme seděli ve vlnách. Racci se chechtali v tanci letu. Kousky nebes padaly a vlny zpívaly v doprovodu kroků hladiny. Tu noc, kterou doprovázela Chriss. Ty okamžiky, kdy jsem se jí tak nádherně bál a chtěl s ní prostě být. Když mi svolila a já mohl vnímat ztichlou hladinu s ní. Ona byla tou ztichlou hladinou, která v Hann rozproudila příliv. Příliv v mém srdci. Zaplavila mě láskou a já dal vše v sázku. Vložil jsem v ni důvěru a náhle jsem otevíral oči vedle ní. Stále jsem je zavíral, abych ji opět uviděl. A dnes, dnes s ní trávím poslední týden prázdnin. Romantici by volili deku v písku, slova by nepsali v kůži druhého, psali by je v zrnkách písku. Milostné básně, povídky o kouzlu druhého. Nechali by působit emoce, chránili by svou lásku a vkládali ji v druhého. My, my jsme se stali vězni bez mříží. Byli jsme otroci pokroku, pokroku ke svobodě. Pluli jsme neznámým známem a těšili se ze zítřků a slov ‘věřím ti’. Nastal pro nás těžký čas a rovnou i zkouška. Oba jsme to tak nebrali, dokud jsme

neosídlili byt, který nás měl v následujících dnech hostit. Zjistili jsme, že vedle sebe budeme žít. Poznávat zvyky druhého, možná to bylo příliš brzy, my jsme se však velmi těšili a to hlavně na to, že se více sblížíme. Zamilovanost, tak ta stále působila jako aroma jejího parfému. Jako její pohled, který mi vryla do srdce. Nevěděli jsme, zdali z dní nebudou měsíce. Měli jsme čas pro sebe a to bylo cennější než vzácný diamant. Jedinou vadou byl strážník pod okny. Naším novým domovem se stal Transford a našich přátel? Netušili jsme, co se stalo, a jak moc se změnil i jejich život.

Mezitím v Hann

Billy a Kattye vedli rozhovor, zdali bude lepší uvařit špagety nebo si objednat čínu. Mezitím detektiv O'Hara otevíral konzervu čehosi, co se tvářilo jako oběd. Věděl, že důležitý je Chosse Kaifer a Kattye. Kattye je jen obyčejný svědek, ovšem... Nebude hledána, tak jako zmíněný Chosse, a tak nechal Billyho tam, kde mu pomůže nejrychleji. Vedle Kattye, které osobně věřil dosti váhavě. Così, così mu vadilo v jejím jednání. Chtěl je mít velmi blízko, aby zjistil, jak to bylo s pistolí. Ne, že jí nevěřil, ale

už z principu věci cítil, že slova nepadla v upřímnosti, ale v půl pravdě. Přesto nasadil svou tvář předstírajíc, že je všechno v pořádku. Tvářil se tak, dokud opět Andy něco neprohodil. Andy byl typ člověka, který rád a v dobrém rýpal do druhých. Nenechal slámku suchou. Stále něco komentoval, a co více, chyběla mu basa. První hodiny s pílí mravenců přemlouval a žadonil. Nesnesl pomyšlení, že bude zavřen mezi těmito stěnami a to kdoví jak dlouho. V momentě pochopil přísloví, pro dobrotu na žebrotu. Snad i proklínal Sarah. Jenže a bohužel, všem začaly krušné dny v malém prostoru a izolaci. A to netušili, co přinesou zítřky. Všichni toho dne poznali objetí obětí. Zazněly akordy falše a cíle života byly odhozeny v roh temné místnosti. Nastala doba, kdy ztichlá hladina začala mluvit. Spíše zpívat jako siréna, vábit a prokazovat oběti. Vlny ovšem drží jako unisono a i ty se měly v následujících dnech rozeznít. Nikdo však netušil, který akord zazní jako první.

Rezonance vln

V lidské mysli sídlí nejeden hřích, nejedno tajemství. Mysl je jako nástroj. Je zneužitelná, tvořivá, ale i hloupá, tupá. Tvoří děj, vede kontury slov dříve, než na ně dopadne stín. Ústí v inspiraci, když múze dochází dech a v oknech pěje déšť. Je záhadná jako rezonance vln. Dokáže vzít dech, stejně jako hřejivé objetí. Bije za život po životě, než poslední síla dozná smrti směr. Lidská mysl, naučila se i mučit. Je svým způsobem parazitní, snaží se přežít a v úskalí duší koná i nemožné.

O dva roky dříve

„Výsledky testů vypadají slibně, snad by to i mohlo dopadnout dobře, Kattye.“

„Lhát můžeš pacientům, Phillipe, ukaž mi to...“

„A porozumíš tomu?“

„Budeš do mě muset kopnout!“

„A co ta večere?“

„A výsledky?“

S Phillipem se velmi ráda špičkuji. Příjemnějšího chlapa člověk nenajde. Jen pravdu, pravdu by mi mohl naservírovat přímo. Čekala jsem nepříjemný den, snad za to mohla i kočka v černém, kterou jsem před vyšetřením potkala, k tomu neklidné vlny. No a nakonec samotné výsledky. Mám asi procentní šanci, a ta se mi vyhne, to je jistotou. Tak funguje svět. Život musí doznít a vyhasnout. Je to jako se svíčkou, jako v té pitomé písni z rádia. A už proto, proto se nechci vázat. Budu žít, možná rok, dva. Možná pár let a on se zamiluje jako já. Jako už nyní, k tomu kroky jsou nakloněny. Upneme se v sebe, on se upne v mou léčbu. Zasype dny tulipány v bílé barvě, které tolik miluji. A pak? Pak svíce dohasne, srdce pukne a duše zhořkne pod nevůli prohry. Zasype mě zeminou a dá mi sbohem s černou růží. Lituji ho, poznat ho tak o deset let dříve. Bez vjemu rakoviny a nebo s vědomím, kdy se projeví. Budoucnost nelze odložit, bdí v nás, jako hladový vlk čekajíc na svou příležitost. Je to jako s některými pacienty. Jako je slečna Wayn. Láska je mocná zbraň myslí, tvoří v ní obrovská díla, tedy, tedy,

když chce! Nejvíce pak ráno její nevěle, a nebo nevěle přímo života. Úsměvné, musím se ještě zastavit u Charlieho. Ach, jak mysl dokáže košatit.

„Ale myslím si, že po chemoterapii....“

„Phillipe, myslíme si oba něco. Víš, mám tě opravdu moc ráda, ale ta šance. Oba víme, kam to povede a já se trápit nehodlám!“

Ani nevím, co mi ten moment proběhlo hlavou. Prostě jsem potřebovala objetí a vybrala si jeho jako oběť, bez rozmyslu. Tak nádherně pevné a hřejivé. Snad jsem v ten moment i potlačila slzy, jak jen by s ním mohl být život nádherný. Ale to jsou jen dívčí sny a dívkou už dávno nejsem. V ten moment vyšla jen slova omluvy a dříve, než by přišel i polibek, mé kroky opustily jeho náruč a otevřely dveře. Musela jsem pryč, nešlo už více snést. Jeden by řekl, že práce s lidmi, rozebírání jejich života... Že tohle vše duši zocelí. Je to mýlkou, člověk jen trochu otupí. Ale ve chvíli, kdy jde o jeho blízké, rodinu, o něj. V ten okamžik pro něj existují studny. Proto jsou hluboké, aby zachytily příval krásného sebepoškozování slzami. Někomu pomůže klid

oceánu, jiným jen ticho místnosti. Nejlepší je však objetí. Ovšem, neměla jsem tak konat. Stalo se, ale alespoň jsem ho nepolíbila. Vezme to snad jen jako pád nervů. Sama bych se měla v něco upnout, třeba luštit křížovky na verandě a nechat emoce v pozadí. Bude to lepší a to pro všechny. Pro to, co oba cítíme.

Neumím si představit, jak jsou lidé ochuzení, když je neobjímá oceán, jeho teplo. Žijíc někde v horách jen s rybníkem. Někde v pásmu, kde zima je častější, než pohlazení paprsků. A bez kafe! To nejhezčí relaxování, to najdu jen v písku se zabořenými nohama, které utiskují vlny, mezi zrnky písku. A kafe, to už jen dokresluje atmosféru, jako racci. Přesně tohle, má dušička v dnešku potřebovala. Přesně tohle potřebuje i Billy. Ačkoliv se zdá tak moc šťastný. Školy nám dokáží zredukovat budoucnost, vůle ji chtít. Jo vůle, ta zmůže vše. A na tohohle kluka, na něj se vůlí nešetřilo.

„Dobré poledne, paní Grimes, omlouvám se...“

„...Billy, co jsem říkala o omluvách ...a vůbec, zase mluvíš jako stroj.“

„Vím, omluva je nepřípustná, nevlastníme čas druhého ...ale je slušností!“

„Je to jako když si učitel něco potřebuje dokázat.“

„Škola je k ničemu pa...“

„...a toho taky nech, paní... víš, že se jmenuji Kattye...“

„...Kattye... škola je pro hlupáky. Ten, kdo chce, ten dokáže všechno!“

„A nejsi ty nějakej vychytralej?“

Za celá ta léta. Za tu dobu praxe přísahám, že jsem nikdy nepotkala chytřejší dítě. Zvídavé, ochotné a pracovité. Pro město byl jako maskot, čtyřlístek pro štěstí. Chybělo jej už jen hladit po hrbu jako hrbáče. Koneckonců, bez rodičů už je. A větší smůlu, než být ve světě absolutně sám, tu nemůže mít. To nejde, být sám, to je prokletí. Snad jen pro manipulativní svině, těm to přeji. Každý potřebujeme svůj přístav, svou jistotu. On má jen pár lidí a jejich otevřené srdce. Má Hann. Hann, Hann

píše děj, kdy mu ochota vynahradila život, který si vytrpěl...

„Billy, dnes potřebuji, abys mi zopakoval to, co jsi mi říkal minule. Ale potřebuji, abys více vzpomínal. Dopodrobna, co to jen jde. Zvládneš to?“

„Nejspíše...“

Jeho povzdech, možná i potlačená slza mohla sama o sobě vyprávět. Byl však silnější, snad i hrdý.

„...ano, Kattye.“

Hann je ovšem jako divadelní hra rezonujíc za oponou. Je stlučená a opuštěná. Hravá a tvárná, tvořící kontury smíru v nesmíru. Tvoříc falš v zármutku a štěstí v pádu. Přivádí v ní snahu. Pár měsíců a právě snahou vůle, díky síle duševní, kterou Billy oplývá. Díky ní mi začal věřit a já slyšela i příběh, který mi odvyprávěl posledně. Ani slova samotná by nevěděla, kam se schovat. Stydí se, za to, co se vrylo v ulice! Nejhorší však je vidět strach v očích dítěte, které vyrvali z otěží jeho života. Naše hranice tvořené jen a pouze myslí, ty

kteřé tesknou po přežití. Jsou zde jen a pouze pro uspokojení jedinců. A jsou taky pár stovek kilometrů od Mexických hranic. Zemi provázenou právem silnějšího a nejhorší je, že tomu vždy tak bylo. To ovšem nedává právo tvorbě slz kanouc z očí dítěte. K vraždě rodiny, únosu. Vyprávěl o podmínkách, které nezná ani zvíře na porážce. O pobytu v nekonečných dnech plných ponižování, snad i sexuálního zneužití. Tam však slova raději nedošla, je to to, co si každý, kdo si tím projde, drží hluboko uvnitř. Cítí se nečistý, zneužitý. Prožívá nemožné souboje uvnitř, než uchopí sílu a začne o tom mluvit. Pokud vůbec. Zatím mi tolik nevěří, nezná mě. Slova, co mi dodává, jsou slova, prozatím, ta nejsilnější. Vřak o jeho vnitřní vytrvalosti a bouřce, která mu jedné noci zachránila život, o té se nedá pochybovat. Vřak jen a pouze dokonalou souhrou doznal svobody a zmizel ve vlnách a s ještě větřím zázrakem, se objevil zde, zde na pláži.

„A pak mě probudilo sluníčko, ležel jsem v písku...“

„Děkuji, Billy! Pojd', musíš mít hlad, s Patty to domluví. Nepřijdeš ani o cent, neboj!“

„Nebojím, co jsem s tebou a panem Fordem, už se ničeho nebojím!“

Tahle slova mě vedla k pousmání. Koukla jsem na něj, byl opravdu skvělý, silný. Tušil, ba i věděl, že domů už se nikdy nevrátí, bral to jako osud. Jako součást života. Bral to jako jedenáctiletý kluk více než s nadhledem a to mě děsilo.

„Na co máš chuť? Mohu i někam sjet...“

Jeho psychika byla více než obdivuhodná, jako jeho komunikační schopnosti a vůle. Cokoliv, cokoliv, co bylo zlomeno, otevřelo i něco, co je v tomto světě více než nedostatkové. Častokráte nenarazíte na člověka staršího věku tolik vlídného. Aroganci, stírající světy, tu naleznete kdekoliv. Ale prosté, otevřené srdce. Ono, spousta lidí žije život pro své lidi. Každý to tak máme. Držíme a budujeme z vůle o přežití. Jsme jako zvířata, de facto. Až na to, že ty jsou kolikráté inteligentnější a mírnější. Nedopustí se tolika ohavností jako jeden člověk. Každopádně, vše o co nám jde je lepší život. Těm slabým, těm jde o rodinu, o jejich děti. A těm silnějším o lidi okolo. Jenže Billymu jde jen o okolí.

Nemá svůj vnitřní okruh, jen vnější. Cokoliv, co se mu postaví do cesty, to se snaží porazit a vychází mu to. Ani smrt mu nerozdělila jasně danou cestu osudu a to je opět to, co mě děsí. Jeho osud, jeho kroky a co mu, nám v Hann přivede budoucnost.

Pokud bych mu měla dát v něčem extra za pravdu, bylo by to o místě, kde najdete nejvíce bezpečí a opory. To místo vlastní Charlie Ford. Starší pán, de facto bez minulosti. Zničehonic se pár let zpět přistěhoval a otevřel si krámk se vším možným. Naše cesty se poprvé střetly asi pět let zpět, když jsem pomáhala mladému a chytrému klučinovi jménem Chosse Kaifer. Dalšímu klukovi opět se smutnou minulostí. Se steskem a vztekem v srdci. Byl jedním z těch, co potřebovali pověstnou facku a otevřít oči. Dnes je studentem, co jsem naposled zaslechla, tedy spíše, co jsem vyčetla v dopise ním psaný. Snaží se s pravidelností nepravidelně komunikovat jako jeden z mála. Všemu však běží čas a možná to byla i poslední slova. Možná další dojdou v moment, kdy už tu já nebudu pro nikoho. Hmm, zdali mě v životě ještě potřebuje. Každopádně, on měl rodinu, která se ho ujala a to

včetně Charlieho, jenže kdo ví kolika let se dožije. Zdali nám minuty netlučou stejně. To je otázkou. Možná ho jednou dožene minulost, přece jen, každý máme toho svého kostlivce ve skříni. Otázka však je, bude se mít o koho opřít. Máme se o koho opřít? Bude tu pro ně někdo, kdo jim od toho kostlivce odpomůže. Svět je bohužel opravdu plný rozkolů, jako divadelní hra. Rozkolů myslí a tajů ztichlé hladiny. Hmm, chtělo by to křídla a jako raci se vznést od všeho. Třeba jen na chvíli, na malý okamžik. Od všeho se oprostit.

Úsměvné, kolik toho člověk během dne stihne. Hodiny zatím kázaly jen druhou hodinu a já byla krajně nesoustředěná. Pacienty jsem odbývala, v hlavě mi strašil příběh Billyho. Příběh, který trhal srdce, jako supi mršinu. Tlející a mrtvolný odér, stejně jako jeho stopy, které ho dovedly do Hann. Vše jsem v hlavě převracela, více a více. Dnešek a jeho pohled, jeho slova. Ale i zpráva od Phillipa, vše na mně bylo naloženo a já jsem neměla prostor, svou temnou místnost, kam utéct. V dnešku na mě vše padlo. A do toho další příběhy, prosté, usměvavé, těžké a k pozastavení. Lidé mají různé problémy a

často řešení před sebou, raději však vkládají úsilí, včetně financí do nás a to povětšinou k ničemu. Stačilo by, aby mezi sebou zbourali bariéry a jen komunikovali, byli vlídní a naslouchali si. Přesně to, co dělají u nás. Většině by to stačilo, a co více, pomohlo.

Ze všeho mě však vyvedly další čekané věty, klepání na dveře. Pro mne to byla spása, jedna dávná známá, moje velmi dobrá kamarádka a spolužačka ze školy. V dalších minutách však byla i budoucností Hann a nadějí Billyho.

Ztichlá hladina

Spoutaná obloha pouští z křídel hvězdy nám.
Poukazuje světelnou show. Káže slova v ohromení,
je tichým návštěvníkem, cestovatelem horizontu za
ztichlé hladiny a motivem k bouři. Obloha, obloha je
nejednou barevnou kombinací. Teplem studenou a
studeně teplou. Karmínovou jako blankytem
barvenou. Příběhy znalou, přesto nestrannou. Obloha
nestárne, jen přihlíží stejným chybám, stejným
omylům a stále stejným krokům. Je vězněným
otrokem pokroku, svědkem evoluce. Obloha, zjev
věřících k ní se modlící. Obloha, obloha je jen nadějí
bez naděje. Dá, vyčká a bere. Obloha je hrobem bez
hlíny. Je příkrývkou krajiny. Je strůjcem mraků,
mraky strůjcem deště. Déšť je strůjce emocí, emoce
vedou k slzám. Slzy vedou k pádu duší, ale i k
radosti. Radost je dvousečná, jako příběh vraha. Pád
duše náchylný k depresi a činům. Činy vrahů jsou
znamením rozkolů, vnitřního zákona. Jsou postoji za
jejich pravdu, nedobytnost hradby, kterou vezme
bouře. Deprese je tichým vrahem, slzou uvnitř deště
a strůjcem bouře. Ztichlá hladina, ta nese jen
varování, že ta bouře se blíží. Že by majáky měly
svítit dříve, než déšť ovládne nebesa a rozpoutají

bouři. Než se smíchá příliv s odlivem, a spustí svou show. Ubere naději, přidá depresi a vrahům možná i inspiraci, jako bláznům a podivínům. Jako umělcům a příležitostem. Ztichlá hladina, je jen příznakem a důvodem. Je jen pokračující závadou srdečních frekvencí za aortálních frustrací!

O měsíc později

„...si nejdeštivější rok, který Hann zažilo. Doporučujeme zajít k Martě na kus koláče, vyhnout se cestám a práci odložit. Záchranné složky jsou zalarmovány i pro případ tsunami. A nyní si pustíme něco na odlehčení. Summer of kings a Dreads...“

Hmm, je pravda, že si za poslední rok moc tepla neužijeme. Je to tu jako v Anglii. Ale tsunami rádi straší lidi. Ovšem, je dosti nepříjemné v tomto šoférovat vozidlo. Každopádně, co bych pro svůj klid neudělala, beztak je Billy určitě u Chriss. Já si alespoň, jako poslední dobou, umyji auto.

Mezitím Kattye vjížděla v Chrissinu ulici, která se právě mihla u okna, usmála se a pohlédla na Billyho.

„Máš tu mamku...“

„Ale já to ještě nedodělal ...že si mezitím budete povídat.“

Pousmála se ještě více, Kattye mezitím zaparkovala svůj karmann Chiaa, ročník čtyřiasedmdesát. Nasadila si svůj fešný klobouk a došla k již otevřeným dveřím, ve kterých se opírala Chriss.

„Máme si prej najít zábavu, malej malíř má práci... kafe?“

„A trošku cukru, věděla jsem, že zas utekl k tobě.“

„Joo, to má ve zvyku.“

„Hlavně, že mu nic není a s tebou ...jsi asi třetí člověk...“

„...kterému věří, opakuješ se.“

„Jo, mám o něj...“

„...strach, vím, pojd’.“

O měsíc dříve

„Lisi, moc ráda tě vidím!“

„Katt, to budou tak dva roky...“

„...TA RESTAURACE...“

„...a sexy barman!“

Obě jsme se velmi zasmály, s Lisi se vídáme opravdu zřídka, ale vždy to stojí za to.

„Jo, a taky byl ženatej...“

„Ty taky zkazíš každou srandu ...díky že jsi přijela, moc ráda tě zase vidím!“

Objetí, tlachy a rozvinuté věty. Každá v jiném městě, a přesto se vždy najde spousta slov. To je Lisa Moore. Spolužačka z dětských let a má velmi dobrá kamarádka. Věděla jsem, že tento příběh musí dojít konci. Že to, co se zde vypráví a děje, nejen Billymu, to musí dojít konci. A komu více věřit než agentce F.B.I.. Mezi námi, uběhlo pár let, co jsem i já pro ni dělala pár psychologických posudků,

rozborů. A ten nejhorší završil i mou snahu. Šlo o dosti kuriózní případ sériového vraha, sériových vrahů. Velmi inteligentní chlap, osobně na mě udělal dojem. Ovšem vychytralost, která neměla obdoby, vedla i k narcizmu a osudové chybě, která dovedla stopy k rodinnému domu. Jeho motivem byl lepší svět pro jeho dceru. Pro jeho rodinu, nebál se vzít život, byl si sám sebou tak jist. A čím více jich přibývalo, tím více mu to stouplo do hlavy. Jeho role byla dosti klasická, obyčejný otec. Obyčejný otec, kterému nevadilo říznout do živého za prosby, slz a nářků. Všichni máme své role, ale přijmout následek našich činů, to dokáže málokdo. A i ten sériový vrah je a bude člověkem, který má své meze a svůj práh bolesti. Trpěl, jako jeho oběti, jako oběti obětí. Bohužel, neomylnost, neomylnost je také lidská nemoc duševní a tu noc, tu noc na to doplatila i má. Odnosla to právě jeho dcera a mě to více než sebralo. Její matka se absolutně zhroutila. Bylo to to, co mě nejvíce kdy zasáhlo. Bylo to mou chybou. Její dítě jí zachránilo život a mně otevřelo oči. Ale ten výkřik, když malou holčičkou prolítne kus žhavého olova. Ten jakoby zastavil čas. Otec, který bezmyšlenkovitě začal střílet, když zjistil, že před

domem nestojí jen jedno auto. I ten se zarazil a zjistil, že není bůh, ale obyčejný smrtelník s krví nejednoho a právě i své dcery. Bohužel, smrt je vysvobozením a ne trestem. Jeho vykoupením byla další zbloudilá kulka. Noc byla více než teplá, a přitom tak chladná. Kdyby v ní pršelo, slzy by déšť přebily. Nerada v tu noc vzpomínám, ale i mně to otevřelo více než oči. Poukázalo mi, jak je život krátký, bez myšlenky. Fádní a tristní. Veselý a v mžiku skončí. Co více, dokáže být i po skončení. Jako u té matky, která ten den dostala druhou šanci žít, ale bolest jí stlačila srdce a následující dny i známky života. Nedokázala fungovat, možná, možná, že už ani dnes nežije. Já jsem po té noci ...prostě jsem už více nemohla. Dostala jsem nabídku, mohla jsem dnes být paní psycholožkou a analytičkou u národní bezpečnosti. Ale já se od toho musela více než odříznout a útočištěm se mi stalo rodné město Hann a tahle malá kancelář. Bylo nám třicet a mně stačilo, abych poznala, že mé srdce pomůže jen a pouze zde. A dnes, dnes může ochránit stovky dalších, v pár větách. Té noci jsem zjistila, že úspěchanost vede až ke konci žáru v lidském životě. Že se už nic takového nesmí zopakovat.

Naše věty se odvíjely prozatím ve vzpomínkách, humoru. Jak jsem říkala, dlouho jsme se neviděly a vzpomínky byly přednější.

„Jo, Regie a ten jeho ...no úd...“

„A prej moc dlouho nevydržel!“

„Za to Andy...“

„Už zase, Lisi ...chápu, on je zlatíčko.“

„Jsi hrozná, víš to!“

„Taky tě miluju ...takže jsi taky dlouho sama, to mě mrzí!“

„No sama, už skoro rok se scházím s jedním knihovníkem.“

„Takže zatuchlina...“

„Hele a co ten tvůj doktůrek ...to je pro změnu sterilní sex?“

Slova nestačila dojít k Billymu, ale zato dostala konturu rakoviny. Mysl se zachvěla, nechtěla jsem o tom mluvit. Vlastně jsem se tomu chtěla absolutně vyhnout. Ale v podstatě neposlouchám sama sebe. Vždy říkám, buďme k druhým otevření, netajme něco, co by druhý měl vědět. Ovšem, je to dvousečné, jako příběh vraha. Pokud jde o rakovinu ...až sama na sobě pozoruji, že není nikdo, kdo by se mnou sdílel bolest. Nemám lásku, přátele. Mám jen pár známých a Lisi je vlastně taky jen kolemjdoucí. A možná bych někoho potřebovala. Ocitla jsem se sama se svým uzavřeným životem, který se mi dodnes tak nejevil. Ano, je tu Phillip, chtěl by vztah, já objetí, trošku romantického sexu. Jenže neklapalo by nám to, nemohla bych. On by se beztak na mě upnul a přesně tohle vše, to jsem jí i řekla. Uvědomila jsem si, že jsem ve svých šestatřiceti nedosáhla skoro ničeho. Mám práci, dům s nádhernou vyhlídkou, ale i prázdné srdce. Jen otevřenou duši. Nikoho jsem si nikdy nedokázala udržet. Nebo ho natolik milovat. Jsem dosti vybíravá. S člověkem si chci rozumět, ale taky se mi musí líbit. Když se mi jen líbí, můžeme si nezávazně zaskotačit v posteli. Jsme jen a pouze lidé. Sex je

pochutinou a velmi dobrou. Zato vztah je více než náročný. Druhý nás často zklame, já na to nemám nervy. Abych to každou chvíli schytala hádkou a že s ním manipuluji. Snad jen Phillip, ten je jako Georgi. Možná by to dopadlo stejně, možná, ale to je jiný příběh. Příběh člověka, který si v sedmdesáti užije písku a pláže. Bude vzpomínat, jak ve dvaceti spáchal svou první kocovinu. Poprvé se vyspal s partnerem, zamiloval se a snažil se prostě přežít. V té době i žít. Na přátele, kteří ze života zmizli a objevili se. Na dobré i zlé. Já, já dnes mohu jen rozjímat nad slovy ‚co kdyby‘. A co bych ještě mohla mít.

„No a to je moje vyhlídka. Víš, jde mi o jednoho kluka, dítě. Určitě bych se s tebou rozloučila. Ale nejdříve musím zajistit, aby se nedělo to, co se stalo...”

„...Katt...”

Vytratila se jí slova, dosti pevně mě objala. Snažila se potlačit slzy, ale bylo vidět, že jsem pro ni opravdu cenným člověkem. Možná si to ani sama dodnes neuvědomila. Ono, ne nadarmo se říká, že

nevíme, co máme, dokud to neztratíme. Jenže to ani já. Poznala jsem, že tu je někdo, kdo si mě velice váží a budu jí chybět. Můžeme rozjímat, jak poznat, zdali druhému na nás záleží, tohle ale mluvilo za vše. Já jsem jen otevřela šuplík, ve kterém byla láhev skotské od pacienta. V životě jsem to nepila, ale bylo na čase zjistit, jak to chutná.

„Na, napij se, ještě neumírám. Tak se usměj...“

„Přestaň s tím, tohle jsi dělala vždy. Zkus být chvíli vážná... sakra, vždy jsi pro mě byla jako sestra!“

Opravdu ji ta slova sebrala, člověka, který rozchodil smrt holčičky. Který je se smrtí každou chvíli v kontaktu. Toho udeří slova od osoby blízké. Ovšem stačila sklenka a její slova vedla k vyzvídání. Rozhovořila jsem se o malém Billovi...

O měsíc později

„Viš, vždy, když tu kráčím ...ty máš opravdu velkej talent Chriss!“

„Víš, že jsem to studovala... no, co se dá studovat. Mám k tomu cítění.“

„Jsem velmi ráda, že se o malého staráš. Že tu pro něj...“

„...ne! Opovaž se to doříct! Ano, dva týdny nám stačily na důvěrnosti, ale nechci zacházet do slov, kdy mě zveš na pohřeb. Podívej, sama nevíš, kdy tě to srazí, tak si to nepřivolávej!“

„Mám ti odporovat...“

„...můžeš to zkusit a dostaneš štětku a plátno.“

„No počkej, terapii malováním, tu jsem ti doporučila já!“

„...a Billymu taky pomáhá!“

Utekl měsíc, měsíc, co mi Lis pozměnila život. Kriminalistika není záležitostí minut. Člověk musí shromažďovat důkazy, fakta a svědky. Zákony jsou psané tak, aby chránily oběť i zločince. Mezery vyplní úplatky nebo přítel. Vše se dá obejít. Billy se

stal chráněncem a mým synem. Kdyby městem projížděl kdokoliv, měl by novou identitu. Lisi mi tehdy řekla „Upřímně, netuším, čeho se chytit. Kde jen mám začít.“. Byly jsme ve slepé uličce, bez možnosti úhybu. Zaonačily jsme však příběh v ulicích, nezměníme to, co se ví. Ovšem změníme to, co se může stát. Více mě však zarazilo, že se znala s Charliem Fordem. Povídala mi o jednom dni, kdy dělala doprovod Monadské princezně. Bylo jí asi dvaadvacet a jejich cílem byla jedna místní vesnička. Toho dne mi řekla, že pokud mám někomu věřit, je to právě Charlie. Dodnes to stále nechápu, on mě uprosil o utajení slov, která se v diskuzi rozebrala. Ona jej chtěla vidět, pouštěla jej na křižovatce, když mířila za mnou. A já byla zvědavá a odjela s ní. Zvědavost mi opět dodala nový směr a jeho přání se stalo mým tajemstvím. Stalo, dokud člověk nepotká umělce, za kterým malý kluk utíká, když už neví kudy kam. Za těch pár týdnů si zde udělal útočiště. V podstatě jsem Chriss skoro nic neřekla. Ovšem naše věty se stále více a více prohlubovaly. Ona, rok zpět, docházela se svým přítelem ke mně na sezení, ovšem nebesa poklesla a on si vzal život. Nakonec v mých rukách skončila ona a dnes ji mohu považovat

za věrnou přítelkyni. Zde v Hann mi chyběl někdo, s kým bych si popovídala a ona se stala mou zastávkou. Billy spojil dva lidi a sám si zde utvořil svou novou rodinu. Osobně jsem byla zvyklá, že se toulá, že má svůj život. Věděl, kde má otevřené dveře, pro lidi byl jako maskot. Zde nebyl člověk, který by ho neměl rád. Každý mu pomáhal a přitom o něm nikdo nevěděl. Hann je místem, které je ukázkové ve své loajalitě. Nikdo nic neví, nikdo nic neudělal, přitom zítřky byly vybarveny teplými barvami. Ovšem, když před dvěma týdny, skoro třemi. Byl sobotní večer, stejně deštivý. Bouře drala ve vlnách. A on se neukázal, já objela půl města, než jsem dojela k domu Chriss. Ta už seděla na verandě s pláštěnkou. Půl okresu bylo bez elektřiny, a tak mi nemohla z budky zavolat. V následujících týdnech bylo jeho zmizení vždy směřováno právě k ní. A jak mi dnes bylo sděleno. Nebylo to tehdy poprvé. Občas jí sem chodil vypomáhat se štětcem. Ona byla jeho tajemstvím. A dokud mi sama nevěřila, nesvěřila se. Ovšem toho dne tušila, že jej budu hledat. Až když se to opakovalo, slova se směnila a ona pochopila, že jej jen chráním a udělám vše, aby

jeho trýznitelé pykali za své oběti, za něj. Sám Billy jí věřil a byla druhou osobou, která znala jeho kroky.

Otisk písku ve vlnách

Jak moc znáte své okolí. Lidi, které potkáváte dnes a denně, občasně. Jak moc znáte příběh toho blázna, který sedí v koutě a dle čeho soudíte, že je blázen? Rozeznáváte blázna dle slov, která pouští uprostřed sálu, či dle toho, že sedí sám a opuštěn v rohu. A co když je to ten člověk, co až příliš zapadá? Jak moc jste oddáni lidem, které znáte. Jsou jako otisky písku ve vlnách, zmizí s příbojem? Nebo jsou jako stopy na měsíci, každý o nich ví. Jak moc jste schopní nasadit svůj život za ty, které milujete. Kolik lásky je příliš? Kolik hodin je třeba dát pláči? Kolik slov je mnoho a kolik málo? Proč je na všechno otázka a není odpověď? Máte ve svém okolí opravdové přátele, a co více, ten, ten koho milujete je opravdu ten, koho milujete z hloubi duše a plna srdce. Nebo je to jen člověk, který vám zbyl a vy jste se do něj postupně zamilovali. Stojí vám to za to a na celý život? Nebo je to jen řešení, než možná jednou přijde ten pravý a vy, vy budete ranit slovem. Ustojíte to? Proč láska bolí a zároveň je tak krásná a přeci jen, přeci nebolí. Život je amatér a zmatkař. Jsou slova a jednoduchá řešení. Jsou stopy a

následné činy. Akce a reakce. Jing a jang. Svět by se měl řídit rovnováhou, řídí se však chaosem. Čím dál více důvěřujeme strojům, namísto vědění. Nutíme doktory k znalosti astrologie. Zedníky k lékařství a blázny k vědění. Proč? Praxe naučila porodnice rodit, kniha naučila jen a pouze číst. Číst a kázat, ve jménu krveprolití. Největší hřích, který lidstvo má, je vědomost. První člověk, který rozeznal znaky, nebyl nejchytřejší. Stal se největším bláznem a jeho otisk byl ztracen ve vlnách. V hloubi oceánu. Byl to pouhý hlupák, který stál u zrodu dalších generací hlupáků. Stál u zrodu svatého písma, uvrhl svět do krveprolití, fanatismu, rabiatství a znásilňování. Generace následovníku, od křižáků po inkvizitory, až k moderní době, kdy učení se dostává každému, včetně těch, kterým to více než škodí. K čemu učíme orla zpívat a opice létat. Umíme nejkrásněji milovat, ale i stvořit atomovku. Dokážeme napsat básně o nejedné lásce, kráse. Lásku však dokážeme proměnit v hněv, krásu v kaluže krve. Vše dokážeme vybarvit a následně uvrhnout v plamen. Dokážeme splynout v unisonu a následně rezonovat v chaosu. Mít pravidla a mezi nimi uličky. Dokážeme nabít zbraň a nevypálit, jen využít slova. Ve slovech nalezneme

možnou budoucnost, ale i minulost. Nikdy však přítomnost. Ta právě byla a právě bude. Nežijeme v přítomnosti, minulosti a ani v budoucnosti. Žijeme ve velmi tenkých hranicích přechodů. V křižovatkách určujíc další možnosti. Žijeme v hranici pádu, kdy to, to co bude, už bylo a zároveň je a my, my všichni už nemusíme být. Vše je jen rozhodnutím křižovatky v hraně pádu. Vše je jen groteskou života, rozhodnutím blázna a tím jsme všichni. Pokaždé, když se rozhodneme věřit i tomu nejhodnějšimu, nejvěrnějšimu. Stále nevíme, proč je tím, kým je a co jej k tomu dovedlo. Žijeme v nové době, která nás odnaučila pozornosti v opatrnosti. Naučili jsme se shlukovat a být pospolu, ve větší samotě, než naši předci. Dnes jsme více osamělí a prázdní, než ti, kteří stáli u zrodu našeho pokolení. Žijeme, abychom v tichu a nepozornosti druhých umřeli. Aby si nevšíмали náznaků bolestí, abychom je nezranili. Nebo jen a pouze kvůli vědění, že je otravujeme. Řekněte si, kolik lidí máte kolem sebe, kolik jich náhodně potkáváte, tykáte si s nimi. Kolik jich denně kolem nich a vás projde. Řekněte si pro kolik z nich tu opravdu chcete být. A kolik z nich, kolik z nich, včetně partnera, by jste obětovali.

Nechali za sebou, když křižovatka rozhodne, že můžete mít něco, po čem prahnete. Zavřete oči a rozhodněte se během pár sekund, ve spěchu. Máte jedinečnou příležitost něco změnit a je to právě tento okamžik. Už jste se rozhodli, zavřeli jste oči. Protože právě chci odpověď. Staniž se! Jste, nebo budete spokojení. Jak rychle jste začali váhat, začali litovat. Probudila se ve vás náhlá jiskra lásky? Láska je vše, vše, co děláme. Láska je všude. Není jen psychického rázu, je i hmotná. Hmotná věci, kolik z vás, kolik z vás doopravdy chtělo zbohatnout? Kolik z vás pomyslelo na výměnu čehosi za lásku. Lásku za osobní zisk. Milujete opravdu a zplna? Nebo jste jako Hann. Uvnitř skrytí, plní přetvářky. Kolik z vás jsou jako lidé, kteří se zastali a hájili Billyho. Rozhlédněme se, stojí změna za to. Chceme opravdu napravovat minulost pro budoucnost. Mít zítřky v červánkách a včerejšky v krůpěji karmínu. Už váháte, i vy, kterým první ataka slov nic neřekla. Protože já se ptám, kolik slov je třeba na zlomení jedné duše. Kolik lásky unese a nechá se od ní ranit. Stojí vám ti, které máte kolem, za námahu, kterou denně podstupujete? Jděte, běžte, utíkejte. Schovejte slzy v dešti, osvobod'te se. Ten jediný je oddaný,

smývá falš, skrývá emoční erupci srdce v momentě, kdy duše už nemůže. Kdy se ze srdečních frekvencí stávají aortální. Kolik z vás opravdu rozhodlo v pěti sekundách, protože je cosi trápí a už nemůžou dál. Uvědomili jste si, co máte, protože tihle, tihle opravdu nic nemají! Jsou jako taj ztichlé hladiny. Jako náboj ve zbrani. Třeba minou, třeba v sobě mají vyryté jméno a raní pár dalších lidí. A třeba nikoho, třeba je tam jen a pouze jejich jméno. Smrt, smrt je vysvobozením, nikoliv trestem. Tato slova apelem, všichni máme volbu. A já, já mám před sebou rok, měsíce, možná i více dní. To jsem si říkala. Nejdříve rakovina, náhle se situace změnila v péči o dítě, které dítětem není. Čas utíkal, Phillipa jsem nechala za sebou, občasné pletky mi vynahrazují lásku. Jsem jeden z lidí, kteří vše mohou v mžiku zahodit, ale já raději беру prožitky. Neráním a žiji. Poslední týdny byly vhozené v konturách starého návratu, nečekaného posunu. Ale možná i řešením otázky, jak uzavřít jeden děj. Vzpomínám na jednu noc, kdy jsem promlouvala Chriss do duše. Chtěla jsem, aby neodháněla lásku. Vpálila mi to a já si to zasloužila. Při občasných sezeních nebyl náznak posunu. Jednoho večera však mé rozhodnutí vedlo ke styku s

chlapcem, který byl i její volbou. Světy se mohly
otřást a to, co mělo puknout, to se mělo opět zacelit.
Ono to však puklo a láska vzplála. Stačila snaha,
volba křižovatky chlapce. Chlapce, který v té
křižovatce ranil druhého chlapce. Chlapce, který měl
v rukách náboj, náboj, který byl skryt ve vlnách a
jeho stopy v písku, který se ztratil v příboji. Dodnes
nechápu, proč dala Chriss šanci Chossemu a mě
nenávidí. S lidmi pracuji hodně dlouho, tohle je však
jako ticho před bouří a přeci se mraky nestahují. A
co více, obloha se barví teplými barvami. Ne
chladnými. Život je nádherná bolest skrytá v chaosu,
zasypaná zeminou, pískem. Snad v zem nepadnou
rudé růže posvěcené slzami...

„Crrrrrrrrrr“

„Buch, buch....“

„Agentka Moore, F.B.I., otevřete, mám příkaz na
odvedení svědků...“

....ovšem, pokud se tak má stát, žili jsme tu opravdu
pro to, co jsme chtěli? Stály dny opravdu za to, žili
jsme pro lásku, kterou jsme si vybrali, nebo jsme pro

ni žili, protože nás ranili nepraví a srdce chtělo jen teplo. Opravdu jsme byli tou oporou, nebo jsme jí byli zvolení. Zvolili jsme si své kroky, nebo to byla možnost křížovatky...

„Ve tři ráno, Kattye, běžte pro chlapce. Tohle se mi nelíbí...“

„...v pořádku Danny, já ji znám, otevři...“

....Přisahali jsme ochranu, záchranu. Řekli jsme si, že nebudeme konat to, co druzí. Jsme těmi blázny, nebo se jimi tímto stáváme. Zanecháváme otisky nebo je teprve budeme zanechávat. Je světlo svit a nebo temnota, kdo je tím pravým hrdinou? Jak moc vnímáte slova, která padají a jak moc vnímáte přetvářku od fikce...

„Ahoj, Katt. Vyjela jsem ihned jak to šlo. Pistoli mám, nyní musíme pryč a vy, vy mi řekněte, kde jsou ti dva!“

„Je trošku zmatený, na kovbojky tu nejsme zvyklí ... tak zdvořile, díky!“

...Už víte, kdo jí píše a kdo ji jen živí. Komu se dá věřit a kdo je pasáčkem prasat. Víte, kdo je vlk a kdo vlka krmí. Kdo zná slepé uličky v zákonech a sám káže ve slovech opory. Kolik z vás, kolik z vás je opravdu připraven rozeznávat kontury obličejů a slov. Jak snadno se necháte obelstít, kdy smrt je smrtí a kdy kómatem...

„No, to je otázka, to ví... ..kolega, ale...“

„...ale jsou o tom záznamy, tajné záznamy ...jak moc věříte lidem kolem sebe?“

„V tomhle okamžiku ani netuším, proč věřím vám.“

„Takže nevěříte a děláte dobře!“

„Za posledních pár hodin... prostě netuším, komu...“

„...netlač na něj, tohle je opravdu klidné město.“

...Kdy se dostaneme na druhý břeh, a kdy se můžeme vrátit. Vše je otázkou života, notou, která ještě nebyla zahrána. Hladina vln je příboj. Světlo svíce

plamene. Plamen krvácí tichem a hladina ztrácí ticho příbojem, který hasí plamen a ten krvácí tichem. Už víte, co vám chci říct? Chápete slova mezi řádky. V příběhu, který se doposud odehrál a proč je důležité, abyste nám věřil. Proč chceme, abyste tuhle pušku odhodil a jeho vydal úřadům...

Zbývá totiž jediný člověk, který nám pomůže. Který tu zná každého a ví komu věřit.

„Musíme k...“

„...CHARLIE... ..udělej to pro Billyho a nestřílej.“

„Pro Billyho, pro vás, jako pro Chosseho. Tenhle zmetek už dlouho škodit nebude!“

...Hranice rozumu se kříží s hranicí mentality blázna. Jde o moment, kdy pro druhého uděláme něco, co nás změní. Je to okamžik, který bychom neměli zažít, ale pokud přijde, rozhodněte se v mžiku sekund. Protože v nich už nebudete mít chvilku na zamyšlení, kdy si vzápětí budete lámat hlavu s následky, ty tam opravdu budou. Budou hájit druhého, tak jako vy prvního. Akce a reakce se začne

křížit s naším pohodlím, naše křižovatka opět vydá
možnosti a srdce buď pukne, nebo se zacílí.

Otázky vah

Akce a reakce je expanzí vah. Jsou to otázky, které nedají spát, a pokud se převáží, následuje reakce. Následují i slzy, slzy pro radost, smutek či depresi. Následuje zmatek, chaos, který vede svět.

O pár hodin dříve

„Billy, v kabelce mám tvoji pistoli, zavolej tetě Lis...”

„Co se tam děje? Nechci, ab...”

„...neodmlouvej a udělej, co ti říkám, a až na tebe mrknu, dáš mi ji...”

Po pár minutách

„Vnámáme tě!...”

„...v prdeli kurva...”

„...Chriss, lehni si...”

„Chosse...”

„...Billy, neeee...“

Občas je řešení jednodušší, v chaosu skryté. Občas stačí skrýt to, co je viditelné. Občas je zapotřebí hledět v plamen a ne okolo něj. Uchopit v mžiku hračku a skrýt tím něco, co pozmění běh. A tak se z dárku, který byl pro mladého muže moc dětinský, stala kontura symbolu vysvobození.

O pár hodin později

„Takže toho zmetka prostě zastřelíš, klesneš na jeho úroveň a budeš stejný. Charlie, tohle nemáš zapotřebí!“

„Máš pravdu, nemám!...“

O hodinu dříve

„To si myslíte, že ve tři ráno nám někdo otevře.“

„On? Žije sám a co Billy říkal, tak je vzhůru pořád.“

„Chtělo by to pro něco žít... ale to bych mohla říkat i tobě.“

„Vidíte, zamčeno...“

„Zkus zazvonit ...no nikoho jiného neprobudíš...“

„...hele, vidíš, svítí se...“

„...ale nikdo neodpovídá.“

„Billy, kudy se dostaneme dovnitř?“

„Okno na záchod, to nikdy nezavírá, kvůli mně.
Počkejte chvílku, otevřu vám. Klíče nechává u
kasy...“

Bylo pravdou, že otravovat někoho ve tři ráno nebylo příjemné. Sami jsme toho moc nenaspali, já jsem ani oka nezamhouřila, prostě nešlo spát. Přemýšlela jsem. Nemusela jsem střílet, použít zbraň a co více, jen jsem využila hračku, která měla strašit nenechavce. Hmm, hračku, Chriss se k němu snažila chovat jako k dítěti, byl to stejný přístup jako u Chosseho. Oba jednají obdobným přístupem a velmi opatrným. Ano, Chosse dostal příležitost a bral, má slova však dosti dlouho nabádala a nejspíše i něco spustila. Něco, co jsem sama ztratila, a proto i tak

jednala. Nechápu tenhle jev, který odvlál, ale dovedl lásku do srdcí dvou a hlavně jedné, která nad ní zlomila hůl. Nebylo to však jediným problémem. Trápilo mě vše, vše, co se poslední roky děje. Možná i to mě drží při životě. Jsou dny, kdy mi je nemístně blbě. Dny, kdy mám energii a cítím se více než živá. Tohle je další jev, který nechápu, co mě sakra drží na živu. Tohle všechno zasáhlo mé okolí. Známé, lidi, které znám od vidění a беру je. Snažila jsem se jim pomoci a povedlo se, zasáhlo to mou nejlepší kamarádku a tou je dnes i Chriss. Ale co Clerr, co se stalo s ní? Ji vlastně neznám, jen z doslechu, a ani její rodinu. Tahle hrana křížovatky, ta už není hranou, tady vás donutí buď vyšplhat nebo padnout. Hodit si mincí a velmi rychle jednat. Ti, které milujeme, jsou těmi, které si držíme blízko a oni to mají stejné. Pojí mezi sebou další. A tento kolotoč, ten nás pojí všechny. Je jedno, kde jsme, vždy se najde někdo, kdo naše cesty propojí. Kamarád, přítel nebo rodina. Clerr už je de facto kus rodiny, rodiny, kterou jsem nepoznala. Chvilku bude nad rozmarností mládeží nadávat, Chosseho nenávidět, ale jednou pochopí, kdo je její opravdový přítel. Kdo se zachoval jak měl. Kam se ovšem sama ztratila, to

jsem si také říkala, než jsem na ni natrefila v místě, které se stalo další křižovatkou. Život je chaos, řídí se jím. Chaos je směr křižovatek osudů. Paradox nastává v momentě, kdy zůstáváme stát a nic neděláme. Mohli jsme něco změnit, k lepšímu či horšímu. Nebo jsme nemohli udělat nic a rezignace byla jen rezonancí nezměnitelného. A co když bychom se rozhodli něco dělat. Jak moc velkou prohrou by to bylo a na druhé straně výhrou?

„To je Clerr, rozvaž ji...“

Slzy, jako rozmazaný makeup, mohly samy o sobě mluvit. Byla vyděšená, svázaná, ale naštěstí v pořádku.

„Ooon, ooon ho zabije, onnn ...mmmá pušku...“

„Uklidni se a přemýšlej, kam Richard mohl utéct...“

„Ne Richard, ale Ford... naštvál se, takového jsem ho ještě nezažila. Jako by nebyl ve své kůži, zbláznil se, a abych nic neudělala, připoutal mě k téhle židli. Prý se vrátí ...magor!“

O pár hodin dříve

„Richarde? Ještě jsi něco zapomněl? Co se děje... to jde od Waynové... proboha, Chosse...”

Jeho pohled, opět byl mimo, jenže to nebylo jediné. Byl celý nespokojený a měl roztřesený hlas. Ach, jak moc ho miluji, ale mezi námi je konec. Nevěra, nevěru by neměl nikdo trpět a nikdy. Je neomluvitelná, nejsme zvířata. Nemáme svůj dvorek, své stádo. Richard musí sám otevřít oči a ne zavánět záhadností, jako nyní. Krom toho mi taky nahání strach.

„Posral jsem to, moc jsem to posral...”

„...co? Co se stal... je ti dobře?”

„Měl jsem pistoli a... není čas...”

„No počkej, na tohle je čas. A vůbec, pojď a vys...”

Láska zdivočela, hry s panenkami nahradily hry s někým, ke komu cítíte něco více. Zamilujete se a co více, děláte největší chybu, věříte. Tahle facka a

odstrčení, to byla ta poslední kapka. Chtěla jsem po něm, aby odešel, tímto, tímto u mě skončil definitivně. Snad bych se rozběhla i k jejímu baráku. Jenže jsem potřebovala pryč, hodně rychle. Utéct, ale nohy mě neposlouchaly. Bála jsem se, co ten magor udělá a až po chvílce mi došlo, že jeho slova ...byl hodně nesvůj. Za poslední týdny ne poprvé. Jsem husa, husa s růžovými brejlemi. Nevšímala jsem si toho, a když ano, neptala se. Kolik stačí srdci k zamilování. Ale je konec, konec a to věčný. Stydím se za sebe, nevím, co se stalo a nemám odvalu to zjišťovat, ne nyní. Miluji ho a to mi to nedovolí. Už se nechci více spálit. Jenže přijdou slova a vy se potřebujete vypovídat.

„Pardon, ty budeš Clerr...“

„Ohh, polekal jste mě.“

„To jsem nechtěl, kočko, co tě trápí?“

Za mnou stál pan Ford, Chosse o něm dosti vyprávěl. Možná mu dává více superlativ, než si zaslouží. V jednom je pravda, už naši říkali, že tohle

je nejdůvěryhodnější člověk. Když se štěstí otočí zády, on je vždy poblíž.

„Nic... přítel ...vlastně už bejvalej, ačkoliv ho stále miluji.“

„Láska, já jsem kdysi...“

„Poezie polibku, poezie polibku je příběh mé první velké lásky. Nikdy jsem se nevyučil, nešlo to, ale šlo mi psát. Hodně mě to bavilo. Přes den jsem pracoval ve vesničce jako pomocník, uklízeč a po nocích jsem psal. Jednou, když novináři naháněli studentku místní univerzity, se usmálo štěstí. Zahnalo ji do stodoly, já se tam schovával. Bylo nám dvacet. Velmi rychle jsme si padli do oka, já jsem ve znamení panny, zdali ti to něco říká. Ona byla býk, perfektní kombinace. Nějak jsem ten okamžik nechápal, snad jsem si říkal, dcera zbohatlíka. Později mi řekla, že je princeznou a na to konto jsem ještě později napsal knížku, kterou jsem tímto inspiroval, nazval jsem ji ‚Poezie polibku‘. Byl jsem do ní moc zamilovaný a ona do mě...“

„Proč jste se rozešli...“

„...protože... víš... ..byli jsme každý jiný. Nešlo to, ale dopisovat si můžeme. A občas tak konáme.“

„Mrzí mě to...“

„...a mě té tvé ztráty...“

„Jmenuje se Richard...“

„...Chosseho bratr...“

„...bojím se, že někoho zabil...“

„Udržíš tajemství, on nikoho nezabil. Hlídám Billyho, i když je s Kattye Grimes. Prostě chci mít klid. Ten kluk si prošel nepěknou situací a Kattye... ona je hodně svérázná, ale nic nedotáhne. Tedy nic, co by měla.“

„Co se stalo?“

„Vytáhnul pistoli a šermoval s ní, oni ho ...de facto jej přemohli. Já jsem stál opodál u telefonní budky, chtěl jsem volat hlídku, ale vše se tak rychle seaběhlo...“

„...a to je vše? To je debil, co ho to zas napadlo...“

„Vše? Děvčátko, tohle je ohrožení na zdraví a i kdyby to byla hračka, má průsvih!“

„Ten bude mít i tak, asi začal fetovat, viděla jsem mu to na očích, a pak...“

„...pak? Uhodil tě, že?“

„Více, takového jsem ho nezažila. Něco mumlal o tom, že něco posral, že někomu slíbil holku. Musíme se vrátit a... ..jsem celá v šoku.“

„Mám lepší nápad, pojď se mnou. Počkáš u mě, já se o vše postarám, šerif k tobě dojede, ano? A vůbec, už jsi dnes jedla?“

„Nemám na jídlo pomyšlení...“

„Ale jsou tři hodiny odpoledne, jak dlouho tu sedíš a lituješ se, proklínáš čas...“

„...no něco bych mohla sníst. Děkuji!“

„Byl opravdu vítaným člověkem, tím nejlepším, kterého jsem mohla potkat. To vše jsem si ještě ten moment říkala. Uvařil, chvítku jsme si povídali, a pak jsem usnula na téhle židli. A taky jsem se na ní probudila a nic nechápala. Jen mi řekl, že vezme zákon do svých rukou, že toho má právě plné zuby. Že pokud tady chce Kattye vést partyzánskou válku, tak musí pořádně. Nechápu, co se děje, proč to, co dělá, udělal. Jen chci, aby tohle všechno skončilo. A do toho vy. Co se k čertu děje?“

„Klid, Clerr, už je dobře. Tady Danny se o vše postará, nenapadá tě, kam mohl jít. Cokoliv, co by nás mohlo dovést k němu.“

„Já nic nevím, už chci klid...“

„Jasně, chápeme. To bude dobrý!“

Otázka vah, jen prosté slůvko. Rovnováha sil, jen prostý chaos. Rozvážnost, děravost zákonů. Znalost křížovatek, bláznovství. Život, paradoxní komedie. Celý pohled na uplynulý čas, na to, co se děje a událo. Jak chceme najít v této noci někoho, kdo chce vyřešit něco, co vyřeší úřady. Vlastně jej

chápu. Zákony jsou psané pro zločince, poctivý člověk na ně jen doplatí a příživníci zbohatnou. Mít peníze znamená mít moc, proto i to rozhodnutí, které jsem po vás chtěla, většinou k bohatství směřuje. Mít moc znamená mít bezpečí, bezpečí je stav, kdy jsou blízcí alespoň v minimu mimo dosah rány, a přesto jsou hned první, které to zasáhne. A kde všechno začalo, tam to taky skončí. Proto jsme vás našli, protože on tu má domov a vás to taky napadlo. Jen zde se cítí v bezpečí, tohle je jeho konec duhy. Tam kde to známe, tam se schováváme. Tak mi dej tu pušku a už mě neštví!

Viděla jsem změnu gestikulace, potlačoval slzy a silný vztek. Nikdy se se mnou o svém životě nechtěl bavit, nikdy neřekl půl slova na druhé. Vždy si vše schovával v sobě. Bylo těžké, mít ho poblíž, každého odháněl, i když mu pomohl. Byl to starej mrzout, který si mohl poslední roky života zkazit. Obléct si uniformu a prožít si vězeňský život, který čekal Richarda. Ale i ten měl možnost, mohl úřady navést a být svědkem. Přistupovalo by se k němu jinak, on mu však zvolil jinou cestu. Křížovatky v momentě života jsou tajemstvím ztichlé hladiny. Všichni jsme

tichými blázny. Doznáváme rán v ranách života. Ale pokud dojdou takové, které nutí v mžiku jednat, musí jednat i okolí, tedy, pokud to dokáže. Jak jsem říkala, odnaučili jsem se být všímaví a opatrní. Z genů nám vymizela odvaha jednat. Nahradila ji odvaha riskovat. Tedy, nahradila ji u těch, kterým má být v osudu kroků něco dáno. Risk je hra, která může vést ke krachu. Risk je jedna z křižovatek a tu si zvolíme hned na začátku. Dle okolností okolí, v momentě, kdy ještě máme možnost rozhodovat v klidu. Kdy se nejedná ve vteřinách. Vteřina láme tisíce krás, tisíce momentů. Tisíce jich dokáže spojit, a taky rozlomit. Otázka je, která křižovatka je ta poslední, kterou si zvolíme. A pokud si ji zvolíme, dovede nás ke konci a v tom konci pár lidí k novému začátku? Chossemu a Chriss se to povedlo. Celá tahle spleť je dovedla k zamilovanosti. Clerr od Richarda a slečnu Derring ke kapele, tedy, zdali jsem to dobře pochopila. Byla to velmi blbá idea, kterou Andy dovedl. Ale možná i potřebná. Richard znejistil a utekl, nestřílelo se, nikdo nezemřel. Pro něj dnešek bude jedním z posledních dní, které stráví v bytě pod ochranou. Nutno říci, že jej klepání neprobudilo a my jsme na něj zapomněli. Ani neví,

co dnešní noc spáchala. Ale v ránu, v ránu se všichni probudíme a řekneme si, proč? Někteří neusnou, budou jen ronit slzy. Budou přemýšlet, co se stalo a proč se to stalo. Proč jediný okamžik vede stres jménem čin. Hrdinové v plné zbroji jej odhazují a v poslední zteči pozvedají meč. Čekají na poslední vřavu, sami lezou do jámy lvové a ví, že se už nevrátí. Svoji křížovatku už zvolili, a pokud jim ji někdo rozmluví, bude to zázrak. Ovšem na jak dlouho. Opět se opakují, jsou lidé, kteří nemají co ztratit. Třeba tu je pro ně jen rodina, třeba ani ta už ne. Třeba prst na spoušti je tím posledním, co chceme všichni. Zmáčkout a vpálit do noci jasný vzkaz. Vzkaz, který říká, že vše jde i jinak. Že klíčky mezi zákony musí skončit. Skončit, jako ztichlá hladina a otázky vah. Netušila jsem, co všechno se můžeme dozvědět, ale nyní vím, co všechno se dá vidět.

„...máš pravdu, a proto to udělám!“

Prst byl pohotový, dříve, než stačil stisknout spoušť, stlačila ji i Lisi. Křížovatka byla zvolena, kus olova měl v momentě dva směry. Moment, každý říká, že se v momentě vše pozastaví a mysl

přemýšlí, jen tělo to nevnímá. Já jsem velmi rychle začala cítit náboj, který mnou projel. Vnímala jsem posledních pár slov, která měla mé jméno. Ta kulka měla konečně mé jméno, bylo to za tu malou, zasloužila jsem si ji! Zbloudilá mrcha, která namísto zdi trefí futro dveří a následně mne. Já si to zasloužila, ale ne Charlie. Je to druhá osoba, kterou jsem nezachránila a umřela kvůli mně. Nyní, nyní za to vše shořím v pekle. Nikdy bych nikomu nic zlého nepřála, a ani to, že zde Richard ležel v bezvědomí. I kdyby si to zasloužil, nepřála bych mu smrt, snad jen pár facek. Zvolil si to. To, že schytá rány života, to už je platba v branách osudu. Je to jako mító. Bohužel, jeho vinou to schytl i Charlie. Ztichlá hladina města Hann...

O týden později

Život, život je groteska. Kattye tomu však říkala jinak. Život je paradox v oxymoronu laděn. Řídí se chaosem, ne zákonitostí. Snad i pro chaos byly slzy deště dotekem vánku ve vlnách. Co ovšem život vydrží, než ho něco srazí až ke dnu? Dnes tu stojíme nad hrobem naší drahé kamarádky a nezapomenutelné optimistky, veselé a více než

nápomocné. Nebýt jí, kdoví, jak by ty křížovatký svedly osudy. Já jí za hodně vděčím! Zamiloval jsem si ji, jako kamarádku a své místo bude v mém srdci vždy mít. Tak... neplačme. Ona by to nechtěla. Je nás tu pár, ona by raději slavila! A Phillipe, myslím, myslím, že kdyby tu byla, řekla by, že jsi ten nejlepší chlap na světě. Milovala tě!

„Díky, Chosse!“

Stáli jsme okolo, bylo nás tu na dvacet lidí. Pár jich docházelo. Místní ji měli více než rádi. Z objetí Chriss, slov, mě vyvedla až limuzína směřující k druhému pohřbu, pana Forda. Byla na ní vlaječka a já věděl, kdo navštívil Hann. Stejně tak jsem věděl, že tohle město dneškem opouštím. Vzalo mi více, než když jsem přijel. Pochoval jsem zde matku, drahou přítelkyni a chlapa, který se stal mým druhým otcem. Ano, dalo mi lásku. Ale i té, i té tohle město vzalo přítele. Oba jsme věděli, že musíme začít jinde, ale dříve se trochu lépe poznáme. Škola není vše, život je naplněn jen a pouze s láskou a tu mám. A dokonce i více, mám rodinu. A jen tak se jí nevzdám. Láska je to nejcennější, co můžeme mít. Charliemu Fordovi se

to povedlo z půlky. Jeho manželka, ani děti, nikdo se jeho pohřbu nezúčastnil a nebýt Lisi Moore, ani my bychom se nedostali přes ochranku. Zdálo se, jako by rezonoval další příběh, který ještě nebyl napsán. Více mě však udivilo, že se opravdu všichni vytratilí a na Charlieho zanevřeli. On se jen postavil k zákonu po svém, chtěl spravedlnost, už měl po krk bezpráví. Ano, zmáčkl spoušť, ale kulka nebyla vrahem. To byly dva dny, které proležela u milosrdných sester, pro ni a její nemoc. Zástava srdce, pro ni to bylo vysvobozením. Přežila záchvěv, nepřežila rezonanci zatmění v temnu a svitu luny. Oba nám budou chybět, stíny, které zanechali v ulicích, začnou brzy propouštět světlo, my ovšem nezapomeneme. My, Billy a pár dalších. Je velmi smutné, že za vše de facto může Richard, člověk, kterému říkám stále bratr. Za vše mohou drogy a jeho nenasytnost. Slečna Moore mi krátce po pohřbu prozradila o krocích, které jej dovedou v celu, ve které stráví značný kus života. Když na vše pohlédnu zpětně, tak se Richard vlastně jen bál. Bál se následků, které vyprovokoval. Stále jsem vše nechápal a asi jsem neměl. Ztichlá hladina ví, proč raději mlčí.

SLOVO AUTORA

Bouře smyslů uvolnila kotvu a za expanze moře ztroskotala loď jménem Ztichlá hladina. Já vám děkuji za dočtení příběhu, který plál, ale za ohněm zbyde popel a na ten nesmíme zapomenout. Je stále žhavý a z něj stále zní volání objetí v oběti. Ztichlá hladina je část melodie v akordu života a ten se hraje na struny, které byly vytáhnuty za noci mrazivě žhavé, spadem barvené. Bylo zapláceno smrti, aby naše postavy nebyly zapomenuty. A proto ti, ti, jenž chtějí znát odpovědi, třeba jen v málu. Ty zvu k závěru knihy. Zvu vás k přečtení Akordu Života, protože vše spěje k chladné krvi v poezii polibku. Jak v Akordu, tak i zde, i zde si hrají s vaší myslí. Nechávám vodítka k dalším knihám, jako k té bývalé. A tento děj, tento děj je krok, který dovedl vše v Yorn. Děkuji ještě jednou za dočtení a nyní se nechte vést EPILOGEM. Mimochodem, co si po něm knihu přečíst znovu... překvapí! A poté vezměte do ruky akord... vše rezonuje v unisonu a já vás nyní nechávám otočit stránku. DÍKY!

Epilog

...za ztichlé hladiny, ale i za doteku vln, vždy budeme znát jen omezené množství informací. Můžeme znát kroky, můžeme soudit. Chybovat a poopravovat si úsudek. Nikdy, nikdy však nebudeme mít jistotu, co se za pár sekund stane. Hmm, zbloudilá mrcha, která namísto zdi trefí futro dveří a následně mou ledvinu. Život se dá žít s jednou, ale ne s těmi myšlenkami, následky, které mě nyní tíží. Bože, proč jsi si vzal Charlieho? Je to druhá osoba, kterou jsem nezachránila a umřela kvůli mně! Nyní, nyní za to vše shořím v pekle. Možná, možná kdybychom přišli dříve, nebo později. Možná by ho jen surověji zbil, takto, takto Richard vyšel vlastně bez újmy, a pokud si něco uvědomí, bude to zázrak. Ach, jak jsem hloupá, opět jsem se angažovala a v tom měl Charlie vždy pravdu. Angažuji se pro nic, jen vedu listy po hladině. Jenže zde zdivočela láska, jak to řekla Clerr, ta začala rezonovat i v osobním životě těch, kterým jsem se snažila pomoci. Láska je divná věc, kterou bych chtěla jednou pochopit. Paradoxně, paradoxně jsem musela skončit v jejích rukách. Phillip si mě vzal osobně na starost, a to

bylo přesně tím, co mi scházelo. Nyní jsem bezmocná a nemohu se sebrat a odejít, a pokud na mě ještě chvíli bude koukat těma jeho sladkýma očima, asi mu svolím k obědu. A časem mu umřu, dojde na má slova. Tohle jsem nechtěla. Jsem opravdu husa, má volba vedla od Richarda a jeho lásky, skrze Chosseho k té mé. Vše se propojilo. Dokonce zapůsobila i slova, která jsem řekla Sarah.

O pár dní dříve

„Dobré odpoledne, Charlie.“

„Dobré, vidíte to, ten zmetek si nedá pokoj.“

„Jo, všimla jsem si, v momentě, kdy támhle vyšel Chosse s Clerr, on okamžitě zalezl. Doufám, že ho nezahlédl, to by zas měl hlavu plnou rozkolů.“

„Ono to není na škodu...“

„...u něj? Jeho člověk musí popostrčit, bojí se sám rozhodnout.“

„Jo, jaká psycholožka, takovej pacient.“

„Charlie, já si vás vážím, ale vy se vyrovnejte s tím, že to prostě půjde po mém! To, že vám Billy důvěřuje, je jen dobře, ale prostě to nejde vyřešit jedním spisem u šerifa. Jde tu o více!“

„Ano, jde o více a vy to nechápete. Jen se tu schováváte a... nic, nebudeme si kazit den hádkou, rád jsem vás viděl!“

Občas žasnu, jak někteří lidé mají ihned o všem jasno. Jak ukončí větu, když jim dojdou slova. Poslední dobou, poslední dobou jsme se dosti hádali a raději jsme se sobě vyhýbali. Ale tak to nemůže fungovat, jsme dva dospělí lidé. Máme své volby a i když mohou být špatné, je to jen naší volbou, protože doufáme v ponaučení. A to platí i když se nespálíme. Dokud nevykonáme akt kroku, neponaučíme se.

Po pár minutách

„Pardon, my se neznáme, ale nyní máme chvílku pro sebe ...promluvíme si?“

Občas musíte vsadit proti d'áblu, musíte vykonat kroky, které jsou snazší a rovnou tím předpřipravíte půdu druhým. A to se v ten den více než povedlo...

„Pardon ...prosím?“

„V pořádku, tento mladý muž, který tě právě opustil, je bratr mého známého...“

„...ano?“

...neb ochranná znamení právě propustila nebesa a bouře se drala v Sářin život, vzala to však humorně a s mou hrou více než souhlasila.

„Jsme ženy, dokážeme hrát dobře šťastnou nešťastnou, a pokud je tohle pravda ...já ho zabiju!“

„Klid. A prosím, říkej mi Kattye ...kam vůbec utekl?“

„Vidíte, řekl, že na záchod, ale už to pomalu bude dvacet minut ...to mě na něm tak štve a nyní to i chápu ...tedy chápu, jen ...jen, mamka mi vždy říkala, nevěř chlapům...“

„...joo, a právě proto s tebou mluvím, Chosse se to bude snažit vyžehlít a mi si s ním pohrajeme!“

„A proč to neud...“

„...všechno vždy moc dramatizoval, přebíral v hlavě. Škoda slov, je milej, ale potřebuje oporu...“

V ten den začala má hra, kterou jsem bohužel nezvládla. Sakra, jak bych si jen nafackovala. Hmm, potřebuje oporu, to samé jsem řekla Charliemu a Chriss ...vlastně...

„Je roztomilej, milej...“

„...jo a potřebuje oporu. Hergot Chriss, kolik jich ještě odeženeš, podívej se na mě. Umřu a možná brzy, možná za dlouho ...ale sama. On o tebe stál!“

„Na co navždy, přešlo by ho to ...a já...“

„...co ty? Svoje deprese vytřeš v plátno, uhňácáš v sochu a krásně se sebepoškodíš slzami...“

...vlastně jsem jí to ten večer vmetla. Rozdíl od deprese a smutku je v maličkosti. Smutek přijde, když přijdeme o něco, na čem nám záleželo a je irelevantní, zdali to bylo živé či neživé. Je to jako plamen svíce, smutek jako bolest dohoří, jako plamen, co ubírá život knotu. Ale deprese, deprese je

možnost duše k hlubokému odpočinku. Naše tělo si chce odpočinout od role, kterou hraje a říká dost! Dost, tohle už mne nebaví a nechci to. Chci jinou roli, tudy to nevede. To přesně zažívala a nechtěla nikoho k sobě poutat, a přeci to v ní probudil malý chlapec, chlapec, který pro ni symbolizoval to, co vždycky chtěla a to rodinu. A tou jsem se pro ní stala i já, jako ona pro mne. Společně jsme samy na sebe druhé nadávaly, až mi dala jednoho večera za pravdu. Jenže opět mé kroky jednaly více než měly. Předpřipravila jsem půdu, aby se Chosse měl kam vrátit, aby ho nesvázala, aby to bral jako pobláznění. První lásky jsou pro nás dosti důležité, rozeznáváme žár a učíme se s ním pracovat, bohužel, jsou jedinci, kteří se spálí a už o to nestojí. Jsou i tací, kterým stačí jen momentový žár a nechtějí kolem vsázet floru. A já v ten moment nepočítala s tím, že člověk je proměnná v křižovatce expanze vah. Občas je i nemožné možným.

„...hele, ty sis mohla vyrazit.“

„Jo a ranit ho, víš, že mám Phillipa hodně ráda, ale nejde to.“

„Hmm, nejde... víš, a o tom, co jsi mi minule říkala, o tom jsem přemýšlela. Asi by bylo na čase ...asi bych to s Chossem mohla zkusit...“

„...jooo, zkusit ...hele, jak bych ti to řekla..“

„Katt? Nevstávej a podívej se mi do očí ...bože, i jeho, že!?“

„Promiň ...ty jsi...“

„Já tě zabiju a on tě samozřejmě neodmítnul... klasickej chlap, to jsem si mohla myslet!“

„...ty jsi ho nechtěla a já...“

„...já vím, ty a tvý libido. Prosím tě, nech mě o samotě...“

V ten večer i mně najednou došel vtip a slova už ...dozněla. O to více mě překvapilo její jednání den po té. Všechny nás sezvala k sobě na pozdní oběd, odpustila nám. Dodnes to nechápu, ale vzniklo mezi nimi cosi velmi silného a v to jsem ani nedoufala. On získal svou oporu, ona svůj domov a nyní, nyní by Billyho mohli i adoptovat, to bych

mohla zařídit. A taky zařídím, budou mít svůj domov a já si v klidu umřu, bez starostí.

„Klep, klep.“

„Ahoj hrdinko, schytat kulku, to je u nás na metál ...o čem přemýšlíš?“

„Ale tak o všem, o všem, co se poslední dobou stalo a proč jsem tu skončila ...jsem husa, beztak za to můž...“

„...to ani nedoříkej. Ano, hold umřel starej chlap, kterej by stejně umřel ...věkem, ok. Ale ty za to nemůžeš!“

„Díky!“

„Tak se mi líbíš!“

„Vtipná jako vždy, tak povídej zmrzačený ženský. Co se nyní stane?...“

„Co se nyní stane a co se již stalo. Ztichlá hladina vydala své taje, a přesto ještě kousek zbývá. Charlie bude mít za týden pohřeb a já tu mám zůstat a všechno obstarat ...jeho stará láska přijede. Richard nechce spolupracovat a zatracuje nás, a taky prožívá

abst'ák. Uvidíme. Každopádně, jedno je jisté, celou dobu byl zalezlej doma takže a naštěstí, nikdo nic neví. Jeho uklidíme a oni, oni budou mít svobodnej život. Doporučila jsem jim, ať se odstěhují...”

„...a Billy?”

„Je to jen chlapec a je mu dvanáct ...? ...asi by mu škola už nepomohla, což?”

„Jemu, on má školu života ...myslíš, že by se dal uklidit s Chossem a Chriss?”

„Neboj, do osmnácti neexistuje, a pak, všechno se dá dnes zfalšovat... dostane novou identitu, novej život a oni, oni jsou jeho rodiče. Tedy, tedy pokud jej budou chtít, taky mě mohou poslat někam...”

„...nepošlou! Neboj, o to se postarám!...”

Epilog / Rezonance Akordu Života

„...milá ženská a asi i fakt dobrá. Dobře, Richarde, pokud si se mnou chceš hrát, musíš se naučit tancovat v Rock N Rollu, protože tu tvoji polku neberu.“

O pár let později

Pořád tomu nemohu uvěřit. Já, já se dnes budu vdávat. Jen doufám, doufám, že všechno klapne. Že se Jack s Nicol nikde nezdrží. Angie mi už neuteče, je to vtipné. Můj vzor, obrovskej hudebník a talent. Nakonec mě přeci jen někdo miluje a nejsem pro něj hračka nebo jen kus masa. On mě moc miluje, vtipné, opravdu vtipné. Až nyní jsem si vzpomněla, jak na mne před lety přesně tahle povaha zapůsobila. Jeden nerozvážný klouček, který měl bratra kreténa ...taky si těch deset let zasloužil. Ale je jsem mohla pozvat, ačkoliv, viděli jsme se párkrát a to na začátku. Jeho a jeho přítelkyni, zdali jsou ještě spolu a zdali se taky vzali. Bože, já se dnes vdávám a za někoho, kdo mi postupně utekl až do náruče. Nikdy se ho už nevzdám, nikdy. On je prostě dokonalej a přeci jen, kdo z nás je svatý! Všichni se proviníme

láskou, a jak tenkrát podotkl právě Chosse, jde jen o chladnou krev a ta tam započala a dnes, dnes si v ní ztěžkne láska. Chladná krev se ohřeje. Bože, já se budu vdávat!...

O pár let dříve

„Díky, díky, že jsi se s klukama účastnila pohřbu. Kattye by si toho moc vážila, popravdě, ani jsem netušil, že jsi ji znala...“

„...řekněme, řekněme, že jsme na vás zahrály divadélko. Kattye ...slečna Grimes měla zlatý srdce a dříve, než jsi se k něčemu dokopal, mi všechno řekla. Zprvu jsem nevěřila, pak jsem se s tím musela srovnat a naštěstí, díky ní, nejsem obětí něčeho horšího...“

„...promiň mi za něj, mrzí mě to!“

„Ty se nemáš za co omlouvat, jen jste všichni museli uvěřit zlomené rockerce ...jo, nasrat. Mě jen tak něco nesloží, já už znám dávno taje mrtvých uliček.“

„Jo, taje mrtvých uliček a chladné krve...“

„...Cold Blood, kurva, to je ono! Chosse já ti dám pusu!“

„No dovol, to smím jen já, ale že jsi to ty Carle.“

„Chladná krev, tak se budeme jmenovat...“

„...to ještě probereme!“

„To rozhodně. A vy, když budete mít cestu skrze Yorn, jste vítáni!“

„Děkujeme, my ještě zaběhneme támhle k panu Fordovi ...a Sarah, jsi opravdu skvělá holka, jednou přijde někdo, kdo tě bude milovat, musí!“

O pár let později

...jo a našel se. Bože, jak já se těším.

O pár hodin později

„No tak Sáro, nám se ukázat můžeš ...nám ta kletba neublíží...“

„Bože, vy jste tak otravní!“

„No a pro změnu v tobě se konečně probudil kus ženský...”

Ha, kus ženské a ve mně? Já byla vždy ženou, ale tu jemnost si nechávám v sobě, pro Angieho. On je má zahrada a já jeho růže. Ale v jednom mají pravdu, asi mi to trošku leze na mozek a to už od rána. Celé ráno si jen opakuji, bože, já se budu vdávat. Ach bože a ono je to tady, já se sakra budu vdávat. Uteklo tolik času, tolik kluků jsem poznala, ale dodnes my nikdo nebyl tak sympatický jako Angel. O to více mnou otřásl, když jsem se dověděla kým je. Ačkoliv, Carl ho poznal a už dříve mi řekl, že ho odněkud zná. Hmm, ten první večer, to už samo o sobě mělo být znamením, jak tu kytaru bral do ruky, jako by mu vpadla v osudu. A pak když se ...byl to asi třetí koncert... objevil. Bože, on o mě vůbec nestál, byl tak tajemný, záhadný a ty jeho vlasy. Ta jeho hlava, jako by nad ní nebyly hvězdy. Nebyly, lampy kurví, co můžou. Nemohla jsem jinak, než ho přepadnout a v tom jsem viděla ten jeho výraz. Drž se ode mě dál, moc se mi líbíš ...a dnes, dnes to i chápu. Říkal, moc se mi líbíš, drž se dál, ublížím ti. Nikdy jsem ho neviděla, neznala ani jeho jméno, a přesto jsem věděla, že ho musím

zachránit. Měla jsem znamení na malé mrazivé a větrné cestě a ten sex. Neplánovala jsem to, ale najednou se všechno zatočilo, když tam opravdu stál. V takovém kamrlíku, neuklizeném a poloprázdném. Prostě jsem mu v ten moment padla kolem krku, asi jsem neměla. Ale vše se rozeznělo akordem života. Jeho akordem. Pak ten dopis a první pád, začali jsme rozeznávat slzy a dnes, dnes už ho neopustím. Moc ho miluji!

„Klep, klep, klep...“

„Hergot, já asi budu vraždit...“

„Pardon, slečna Derring?“

„Oh, promiňte ...uniformy, to je únos nevěsty? Tak fajn, pánové, tohle jste přehnali ...koukněte se na mě, v těch šatech?“

„To je omyl, moc nás to mrzí! Ale váš snoubenec ...měl nehodu...“

Když se střetne láska a nenávisť, jde o expanzi vah. Expanze vah je akcí a reakcí v křižovatce volby. Volba mrazí, bolí, těší. Ztichlá hladina rezonovala začátkem konce v konci začátku. A proto hledejte

znamení, třeba i ta ochranná. Je čas na Chladnou krev!

POHÁDKOVÁ

Za tichých nocí rozerván, pro tisíc příběhů ...už hlavu nelomí. Sečtělý, malý kluk usedá ..v pohádkách ulehá. Ví, slza se rozplyne v rose rán a slunce žár, tváři úsměv opět dodá...

Ve hvězdách ...jako slepý, tak vzpomeň, kam jsi šel a polárka, kam vedla směr. Srdce procitlo, když noci vábily ...když svíce dohasla.

Tak už se zastav... Led je jen kouskem citu ...v bláznovství ...a vzpomeň na tryznu rán, když poslední jízda citu ...když oprostila poslední slzu a v zoufalství ...procitá ...s prosbou, v pohádkách ...v alibizmu lži, srdeční cestě k snům.

Nezkoušel lhát, duše je moudřejší... Rytíř jak vlk v příboji expanzí ...padnou. Kapitoly přetočí a cesty dravějšíopět smír... ..snad jej dovedou.

Tam ve hvězdách, malým vozem ...polárnou veden. Jsi v cestě snů veden, tak jako slepý ...stejně nic nevíš a srdce ...procitne ...expanzí rosy rán...

Tak už se zastav... Led je jen kouskem citu ...v bláznovství ...a vzpomeň, na tryznu rán, když poslední jízda citu ...když oprostila poslední slzu a v

*zoufalství ...procitá ...s prosbou, v pohádkách ...v
alibizmu lži, srdeční cestě k snům, procitne expanzí rosy
rán...*

*Tak už si vzpomeň, úskalí hrdinů ...princů ve zbroji
provází cesta trnitá a drak ...je loutkou strachu. Tak jako
slova nástrojem lží.*

*Tak už se zastav, srdce procitne a v ránu rosa schová tvé
slzy ...padlý hrdiny a jizvy ...v srdcích příval boje
zocelí...*

*Tak už se zastav... Led je jen kouskem citu ...v
bláznovství. ...a vzpomeň, na tryznu rán, když poslední
jízda citu ...když oprostila poslední slzu a v
zoufalství ...procitá, s prosbou, v pohádkách ...v alibizmu
lži, srdeční cestě k snům, procitne expanzí rosy rán...*

Akordem vše začalo, tedy akordem. Nejdříve musela propustit hladina struny, aby se naladily u Chladné krve. Chladná krev, již brzy na wattpad. Další kousky hledejte v ANGEL DERRING UNIVERSE, díky všem! A speciálně rodině za podporu, která umožnila tisk těchto stránek, včetně jejich napsání. Stejně tak za práci na korektuře a úpravě textu Soně Fresserové & Allen Schmidtové. DĚKUJI! ...stejně tak tobě, za dočtení.

OBSAH :

<i>PROLOG</i>	004
<i>DOTEK VLN</i>	005
<i>VÁNEK</i>	016
<i>GESTA MOŘÍ, SRDCÍ TAJNÝCH</i>	027
<i>KROKY TICHÁ</i>	041
<i>NADĚJE VZPLÁLA</i>	053
<i>ZÁCHVĚV LUNY</i>	068
<i>ŠEPOT VLN</i>	083
<i>JAKO RŮŽE V DEŠTI</i>	094
<i>V TEMNU A SVITU LUNY</i>	106
<i>PLÁČ PRO NADĚJI</i>	116
<i>SLZY DEŠTĚ</i>	128
<i>V Tanci FALŠE</i>	139
<i>OBĚTI OBJETÍ</i>	154
<i>REZONANCE VLN</i>	161
<i>ZTICHLÁ HLADINA</i>	172

<i>OTISK PÍSKU VE VLNÁCH.....</i>	<i>186</i>
<i>OTÁZKY VAH.....</i>	<i>196</i>
<i>SLOVO AUTORA.....</i>	<i>213</i>
<i>EPILOG.....</i>	<i>215</i>
<i>EPILOG/REZONANCE AKORDU ŽIVOTA.....</i>	<i>224</i>
<i>Pohádková.....</i>	<i>230</i>

*První díl, k zakoupení na stránkách Nové
Formy, Stahuj knihy, jako tištěná kniha.
E-kniha u vašich oblíbených knihkupců.*

Angel Derring

ZTICHLÁ HLADINA

© *Angel Derring, 2023*

Grafické zpracování:

Počet stran: 225

Vydalo nakladatelství

Tisk:

Vydání první

ISBN